AMBER YILLIKLARI

ROGER

ZELAZNY

KAOS SARAYLARI

BEŞİNCİ CİLT

KAOS SARAYLARI

AMBER YILLIKLARI

BEŞİNCİ CİLT
Kaos Sarayları

ROGER ZELAZNY

Çeviren: Niran Elçi

Tarayan: Eylem Yurtsever
Düzenleyen: eldkaan

Bölüm 1

Amber: gün ortasında Kolvir'in tepesinde yüksek ve parlak.
Kara yol: güneyde Kaos'tan Garnath'a, alçak ve kötücül.
Ben: Amber'deki sarayın kütüphanesinde küfreden, odayı adımlayan, zaman zaman okuyan biri. Kütüphanenin kapısı: kapalı ve kilitli.
Amber'in deli prensi masaya oturdu, dikkatini açık cilde çevirdi. Kapı çalındı.
"Defol!" dedim.
"Corwin. Benim Random. Kapıyı aç, olmaz mı? Öğle yemeği de getirdim."
"Bir dakika."
Yine ayağa kalktım, masanın çevresinden dolaştım, odayı aştım. Kapıyı açtığımda Random başını salladı. Elinde bir tepsi vardı. Tepsiyi masanın yanındaki küçük sehpaya koydu.
"Burada oldukça çok yiyecek var," dedim.
"Ben de açım."
"O zaman bu konuda bir şeyler yap."
Yaptı. Eti kesti. Bana bir dilim ekmek üzerinde biraz et uzattı. Şarap doldurdu. Oturduk ve yedik.
"Hâlâ kızgın olduğunu biliyorum..." dedi bir süre sonra.
"Sen değil misin?"
"Eh, belki alıştım. Bilmiyorum. Yine de... Evet. Çok ani oldu, değil mi?"
"Ani mi?" Şaraptan büyük bir yudum aldım. "Tıpkı eski günler gibi. Hatta daha da kötü. Ganelonculuk oynarken onu sevmeye başlamıştım. Şimdi geri dönüp kontrolü ele aldı ve her zamankinden daha buyurgan. Her birimize, açıklamaya zahmet etmeden bir dizi emir verdi ve yine ortadan kayboldu."
"Kısa süre sonra iletişime geçeceğini söyledi."
"Ben o kadar emin değilim."
"Ve diğer yokluğu hakkında hiçbir açıklama yapmadı. Aslında hiçbir şey açıklamadı."
"Sebepleri olmalı."

"Artık kuşku duymaya başladım, Random. Sence aklını yitiriyor olabilir mi?"
"Seni aldatacak kadar akıllıydı."
"O içgüdüsel hayvani kurnazlığı ile şekil değiştirme yeteneğinin bir birleşimiydi."
"Ama işe yaradı, değil mi?"
"Evet. İşe yaradı."
"Corwin, etkili olabilecek bir planı olmasını istemediğin için kızmış olabilir misin? Onun haklı çıkmasını istemediğin için?
"Bu saçma. Ben de bu karışıklığın düzelmesini herkes kadar istiyorum."
"Evet, ama yanıtın başka bir taraftan gelmesini tercih etmez miydin?"
"Neye varmak istiyorsun?"
"Ona güvenmek istemiyorsun."
"Bunu itiraf ederim. Onu çok uzun zamandır -kendisi olarak- görmedim..."
Başını iki yana salladı.
"Benim kastettiğim bu değildi. Geri döndüğü için kızdın, değil mi? Onu bir daha görmeyeceğimizi umuyordun."
Bakışlarımı kaçırdım.
"Bu da var," dedim sonunda. “Ama boş bir taht istediğim için değil. Ya da sırf bunun için değil. Sorun kendisi, Random. Kendisi. O kadar."
"Biliyorum," dedi. “Ama itiraf etmelisin, Brand’i enayi yerine koydu. Bu hiç de kolay bir şey değil. Hâlâ anlamadığım bir numara çevirdi ve o kolu senin Tir-na Nog’th’tan getirmeni, benim Benedict’e götürmemi sağladı. Benedict’in doğru zamanda doğru yerde bulunacağından emin oldu, böylece her şey yolunda gitti ve Mücevher’i geri aldı. Gölge oyunu konusunda hâlâ bizden daha iyi. Bizi tam Kolvir’in tepesinden birincil Desen’e götürdü. Ben bunu yapamam. Sen de öyle. Ve Gerard’ı alt etmeyi başardı. Yavaşladığını sanmıyorum. Bence ne yaptığını çok iyi biliyor ve biz hoşlansak da, hoşlanmasak da, bence mevcut durumla başa çıkabilecek tek kişi o."
"Ona güvenmem gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"
"Başka seçeneğin olmadığını söylemeye çalışıyorum."
İçimi çektim.
"Sanırım tam üzerine bastın," dedim. “Kızmam mantıklı değil. Yine de..."
"Saldırı emri seni rahatsız ediyor, değil mi?"

"Evet, başka şeylerin yanında. Biraz daha beklesek Benedict daha büyük bir güç toplayabilirdi. Üç gün böyle bir şeye hazırlanmak için yeterli değil. Düşman hakkında bu kadar bilgisizken değil."

"Ama öyle olmayabiliriz. Benedict ile uzun uzun konuştu."

"Bu da başka bir konu. Bu müstakil emirler. Bu gizlilik...

Hiçbirimize gerektiğinden daha fazla güvenmiyor."

Random güldü. Ben de öyle.

"Tamam," dedim. “Belki ben de güvenmezdim. Ama savaşa hazırlanmak için üç gün." Başımı salladım. “Bizim bilmediğimiz bir şey biliyor olsa iyi olur."

"Bunun bir savaştan çok önleyici bir saldırı olacağı izlenimi altındayım."

"Yalnız, neyi önlediğini bize söylemeye zahmet etmedi."

Random omuzlarını silkti, biraz daha şarap doldurdu.

"Belki geri döndüğünde söyler. Sen özel emirler almadın, değil mi?"

"Yalnızca durup bekleyeceğim. Ya sen?"

Başını iki yana salladı.

"Zamanı geldiğinde bileceğimi söyledi. En azından Julian’a emri var. Birliklerini, hemen harekete geçirebilecek şekilde hazır tutmasını söyledi."

"Öyle mi? Birlikler Arden’de mi?"

Başıyla evetledi.

"Bunu ne zaman söyledi?"

"Sen gittikten sonra. Julian’ı Koz Kartı ile buraya getirdi ve birlikte gittiler. Babamın yolun bir kısmını onunla gideceğini söylediğini duydum."

*

"Kolvir üzerinden, doğu yoluna mı saptılar?"

"Evet. Onları ben uğurladım."

"İlgi çekici. Başka neler kaçırdım?"

Oturduğu yerde kıpırdandı.

"Beni rahatsız eden kısım şu," dedi. “Babam ata binip hoş çakal dedikten sonra, bana döndü ve şöyle dedi, 'Martin’e göz kulak ol.'"

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar. Ama bunu söylerken gülüyordu."

"Yeni gelen birine karşı doğal şüphe, sanırım."

"O zaman neden gülsün?"

"Pes ediyorum."

Bir parça peynir kestim ve yedim.

"Ama kötü bir fikir olmayabilir. Belki sebebi kuşku değildir. Belki Martin’in bir şeyden korunması gerektiğini düşünüyordur. Ya da her ikisi birden. Ya da hiçbiri. Bazen nasıl davrandığını bilirsin."

Random ayağa kalktı.

"Alternatifler üzerinde düşünmemiştim. Şimdi benimle gel, olmaz mı?" dedi. “Tüm sabah buraya kapandın."

"Tamam." Ayağa kalktım, Grayswandir’i taktım. “Martin nerede, bu arada?"

"Onu birinci katta bıraktım. Gerard ile konuşuyor."

"O zaman iyi ellerde. Gerard kalacak mı, yoksa filoya mı dönecek?"

"Bilmiyorum. Aldığı emirlerden bahsetmedi."

Odadan çıktık. Merdivene yöneldik.

İnerken, aşağıdan kargaşa sesleri geldi ve adımlarımı hızlandırdım.

Tırabzanların üzerinden baktım ve taht odasının girişinde küçük bir muhafız kalabalığı ile Gerard’ın iri bedenini gördüm. Hepsi sırtını bize dönmüştü. Son basamakları sıçrayarak aştım. Random arkamdan takip ediyordu.

Aralarından geçtim.

"Gerard, neler oluyor?" diye sordum.

"Biliyorsam belamı versin," dedi. “Kendin bak. Ama içeri girmenin yolu yok."

Yana çekildi ve ben bir adım attım. Sonra bir tane daha. O kadar. Sanki hafifçe esnek, tamamen görünmez bir duvara yaslanmış gibiydim. Ötesinde anılarımı ve duygularımı düğümleyen bir manzara vardı. Bir korku beni ensemden yakalayıp ellerimi tuttu. Katılaştım. Bu hiç de kolay bir numara değildi.

Martin gülümseyerek sol elinde bir Koz Kartı tutuyordu ve

Benedict -görünüşe göre yeni çağrılmış- önünde duruyordu.

Tahtın yanında, yükseltinin üzerinde, yüzü öte yana dönük bir kız vardı. İki adam konuşuyor gibiydi, ama sözlerini duyamıyordum.

Sonunda Benedict döndü ve kıza hitap etti. Bir süre sonra, kız ona yanıt verdi. Martin kızın soluna doğru ilerledi. Kız konuşurken Benedict yükseltinin üzerine çıktı. O zaman kızın yüzünü gördüm. Konuşma devam etti.

"O kız bir şekilde tanıdık geliyor," dedi, öne çıkıp yanımda durmuş olan Gerard.

"Yanımızdan geçerken görmüş olabilirsin," dedim ona. "Eric’in öldüğü gün. Bu Dara."

Keskin bir nefes aldığını duydum.

"Dara!" dedi. “Demek sen..." Sesi solup gitti.

"Yalan söylemiyordum," dedim. “O gerçek."

"Martin!" diye bağırdı, gelip sağımda durmuş olan Random. "Martin! Neler oluyor?"

Yanıt gelmedi.

"Seni duyabildiğini sanmıyorum," dedi Gerard. “Bu engel bizi onlardan tamamen koparmış görünüyor."

Random ellerini görünmez duvara koyarak ittirdi.

"Hep beraber itelim," dedi.

Yine denedim. Gerard da ağırlığını görünmez duvara verdi.

Başarısız bir yarım dakikadan sonra vazgeçtim.

"Faydası yok," dedim. “Kıpırdatamıyoruz."

"Bu lanet şey de ne," diye sordu Random. “Bu şeyi tutan ne..."

Neler olup bittiği konusunda içime bir şeyler doğuyordu ama yalnızca o kadar. Ve sırf mekanın dejâ vu özelliği yüzündendi. Ama sonra... Sonra, Grayswandir’in hâlâ yanımda olduğundan emin olmak için elimi kına götürdüm.

Yanımdaydı.

O zaman orada aniden beliren, herhangi bir destek olmaksızın tahtın önünde havada asılı duran, Dara’nın boğazına dokunan, üzerindeki girift desenlerin hepimizin görmesi için parladığı, o tanıdık kılıcın varlığını nasıl açıklayabilirdim?

Açıklayamıyordum.

Ama o gece gökyüzündeki rüya şehrinde, Tir-na Nog’th’ta olan bitene, tesadüf olamayacak kadar çok benziyordu. Burada diğer unsurların hiçbiri yoktu -karanlık, kargaşa, derin gölgeler, o zamanki karmaşık duygularım- ama yine de her şey o gece olduğu gibiydi. Çok benzer. Ama tam olarak değil. Benedict biraz daha uzakta duruyordu. Biraz arkada, bedeni farklı bir açı yapıyordu. Dudaklarını okuyamadım, ama Dara’nın aynı tuhaf soruları sorup sormadığını merak ettim. Bundan kuşku duyuyordum. Tablo -benim yaşadığıma benzer, ama değil- muhtemelen diğer uçtan renklendirilmişti -yani herhangi bir bağlantı varsa- o sırada Tir-na Nog’th’un güçlerinin zihnim üzerindeki etkileri ile.

"Corwin," dedi Random, “önünde asılı duran Grayswandir’e benziyor."

"Benziyor, değil mi?" dedim. “Ama görebildiğin gibi, benim kılıcım yanımda."

"Onun gibi bir tane daha olamaz... değil mi? Neler olduğunu biliyor musun?"

"Belki de bildiğimi düşünmeye başlıyorum," dedim. “Her ne ise, onu durduracak gücüm yok."

Benedict aniden kılıcını çekti ve benimkine o kadar benzeyen diğeri ile karşılaştı. Bir an sonra, görünmez bir rakip ile dövüşüyordu.

"Onu gebert, Benedict!" diye bağırdı Random.

"Faydası yok," dedim. “Birazdan kolunu kaybedecek."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Gerard.

"Bir şekilde, orada onunla savaşan benim," dedim. “Bu Tirna Nog’th’taki rüyamın diğer ucu. Bunu nasıl başardı bilmiyorum, ama babamın mücevheri tekrar ele geçirmesinin bedeli bu."

"Seni anlamıyorum," dedi.

Başımı salladım.

"Ben de nasıl yapıldığını anlamış rolü yapmıyorum," dedim ona. “Ama o odada iki şey ortadan yok olana kadar oraya giremeyeceğiz."

"Hangi iki şey."

“İzle."

Benedict’in kılıcı el değiştirdi. Parlak protezi öne fırladı ve görünmeyen bir hedefe kilitlendi. İki kılıç birbirlerini savuşturdu, çarpıştı, uçları tavana dönerek birbirlerine baskı yaptı. Benedict’in sağ eli gittikçe daha sıkı kavrıyordu.

Aniden Grayswandir serbest kaldı ve diğerinin yanından geçti. Benedict’in sağ koluna, metal kısmın bağlandığı yerin hemen üstüne korkunç bir darbe indirdi. Sonra Benedict döndü ve dakikalar boyunca eylem görüş açımızdan saklandı.

Sonra, Benedict bir dizinin üzerinde dönerken görüşümüz yine açıldı. Kesik kolunu tutuyordu. Mekanik el/kol Grayswandir’in yanında havada asılıydı. Kılıç ile beraber Benedict’ten uzaklaşıyor, alçalıyordu. İkisi de yere ulaştığı zaman, yere çarpmadılar, gözden kayboldular.

Öne doğru sendeledim, dengemi sağladım ve ilerledim.

Engel yok olmuştu.

Martin ve Dara Benedict’e bizden önce ulaştılar. Gerard, Random ve ben oraya varana kadar Dara çoktan pelerininden bir şerit yırtmış, Benedict’in kolunu sarıyordu.

Random Martin’in omzunu yakaladı. Ona döndüm.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Dara... Dara Amber’i görmek istediğini söyledi," dedi.

"Artık burada yaşadığıma göre, onu buraya getirmeyi ve çevreyi göstermeyi kabul ettim. Sonra..."

"Onu getirmek mi? Koz Kartı ile mi?"

"Eh, evet."

"Seninki mi, onunki mi?"

Martin dişini alt dudağına geçirdi.

"Eh, görüyorsun..."

"Bana o kartları ver," dedi Random ve Martin’in kemerine takılı kutuyu kaptı. Açtı ve kartları karıştırmaya başladı.

"Sonra Benedict’e bahsetmeyi düşündüm, çünkü onunla ilgileniyordu," diye devam etti Martin. “Sonra Benedict gelip görmek istedi..."

"Bu ne demek oluyor!" dedi Random. “Dara, sen ve daha önce hiç görmediğim bir adamın kartları var burada! Bunları nereden buldun?"

"Ben de göreyim," dedim.

Üç kartı bana uzattı.

"Ee?" dedi. “Brand miydi? Artık Koz Kartı yapmayı bilen bir o var."

"Brand’le ilgili hiçbir şeyi istemem," diye yanıt verdi Martin, “onu öldürmek dışında."

Ama bunların Brand’den olmadığını ben zaten biliyordum.

Onun stili değildi. Ne de çalışmalarını bildiğim herhangi birinin stili idi. Ama o anda aklımdaki en önemli şey stil değildi.

Daha çok, Random’ın daha önce hiç görmediğini söylediği kişinin yüz harlarıydı. Ben görmüştüm. Kaos Sarayları’nda karşıma çıkan, beni tanıyan ve sonra beni vurmayı reddeden gencin yüzüne bakıyordum.

Kartı uzattım.

"Martin, bu kim?" diye sordum.

"Bu üç kartı yapan adam," dedi. “Başlamışken kendisi için de bir tane çizdi. Adını bilmiyorum. Dara’nın arkadaşı."

"Yalan söylüyorsun," dedi Random.

"O zaman Dara anlatsın," dedim ve ona döndüm.

Benedict’in kolunu sarmayı bitirmiş, ama hâlâ yanında diz çökmüş, duruyordu. Benedict doğrulup oturdu.

"Buna ne dersin?" dedim, kartı ona doğru sallayarak. “Bu adam kim?"

Karta, sonra bana baktı. Gülümsedi.

"Gerçekten tanımıyor musun?" dedi.

"Tanısam sorar mıydım?"

"O zaman bir daha bak, sonra da git aynaya bak. O senin ve benim oğlumuz. Adı Merlin."

Ben kolay kolay şok geçirmem, ama bunda kolay bir taraf yoktu. Başımın döndüğünü hissettim. Ama zihnim hızlı hareket etti. Uygun bir zaman farkı ile bu mümkündü.

"Dara," dedim, “istediğin nedir?"

"Desen’i yürüdüğüm zaman sana söyledim," dedi, “Amber yok olmalı. Benim istediğim, bundaki haklı rolüm."

"Eski hücremi alacaksın," dedim. “Hayır, yanındakini. Muhafızlar!"

"Corwin, sorun yok," dedi Benedict, ayağa kalkarak. “Kulağa geldiği kadar kötü değil. Her şeyi açıklayabilir."

"O zaman şimdi başlasa iyi olur."

"Hayır. Yalnız. Sırf aile için."

Seslenince gelen muhafızlara gitmelerini işaret ettim.

"Pekala. Koridordaki odalardan birinde toplanalım."

Başını salladı ve Dara onun sol kolunu tuttu. Random, Gerard, Martin ve ben onları takip ettik. Dönüp rüyamın gerçek olduğu, şimdi boş kalan odaya baktım. Böyle bir şeydi işte.

Bölüm 2

Atımı Kolvir'in zirvesine sürdüm ve mezarıma geldiğimde indim. İçeri girdim ve tabutu açtım. Boştu. Güzel. Şüphe duymaya başlamıştım. Kendimi önümde uzanmış görmeyi ummuştum. Bu işaretlere ve sezgilere rağmen bir şekilde yanlış gölgeye geldiğimin kanıtı olacaktı.

Dışarıya çıktım ve Yıldız'ın burnunu okşadım. Güneş parlıyordu ve rüzgar soğuktu. Aniden denize gitme arzusu hissettim. Bunun yerine banka oturdum ve pipomu çıkardım.

Konuşmuştuk. Kahverengi divanın üzerinde bacaklarını altına alan Dara gülümsemiş, Benedict ile cehennem kadını Lintra'nın soyundan geldiğini tekrarlamış, Kaos Sarayları'nda büyüdüğünü anlatmıştı. Zamanın kendisinin tuhaf dağılım sorunları sunduğu, Öklid'den bihaber bir alemdi.

"Tanıştığımız zaman bana anlattıkların yalandı," dedim. "Şimdi neden sana inanayım?"

Gülümsedi ve tırnaklarını inceledi.

"O zaman sana yalan söylemek zorundaydım," diye açıkladı, "senden istediğimi almak için."

"Peki, o ne?"

"Aile, Desen, Koz Kartları ve Amber hakkında bilgi. Güvenini kazanmak için. Çocuğunu doğurmak için."

"Gerçeği anlatsan daha iyi olmaz mıydı?"

"Pek değil. Ben düşman tarafından geliyorum. Bu şeyleri istememin sebepleri senin onaylayacağın türden değildi."

"Kılıçtaki ustalığın...? O zaman seni Benedict'in eğittiğini söylemiştin."

"Kaosun Yüksek Lordlarından biri olan Dük Borel'den öğrendim."

"...ya görünüşün," dedim. "Desen'i yürürken birkaç kez değişti. Nasıl? Ve neden?"

"Soyları Kaos'a dayanan herkes şekil değiştirebilir," diye yanıt verdi.

Dworkin'in benim kılığıma büründüğü geceki performansını düşündüm.

Benedict başını salladı.

"Babam Ganelon görünüşü ile bizi kandırdı."

"Oberon Kaos'un oğullarından biridir," dedi Dara, "asi bir babanın asi oğlu. Ve hâlâ gücü var."

"O zaman biz neden yapamıyoruz?" diye sordu Random.

Omuzlarını silkti.

"Hiç denediniz mi? Belki yapabiliyorsunuzdur. Diğer yandan, sizin nesliniz ile birlikte ölmüş de olabilir. Bilmiyorum. Ama benim, gergin anlarımda tercih ettiğim bazı şekiller var. Bunun kural olduğu, zaman zaman diğer şeklin hâkim olduğu bir yerde büyüdüm. Benim için bir refleks. Sizin o gün tanık olduğunuz da bu."

"Dara," dedim, "istediğini söylediğin şeyleri neden istedin? Aile, Desen, Koz Kartları, Amber hakkında bilgi. Bir de oğul?"

"Tamam." İçini çekti. Artık Brand'in planlarını biliyorsunuz Amber'in yok edilmesi ve yeniden inşa edilmesi, değil mi?"

"Evet."

"Bu bizim onayımız ve işbirliğimizle planlandı."

"Martin'in öldürülmesi de mi?" diye sordu Random.

"Hayır," dedi. "Kimi kullanmayı planladığını bilmiyorduk."

"Bilseniz bu sizi durdurur muydu?"

"Varsayımsal bir soru soruyorsun," dedi. "Kendin yanıt ver. Martin hâlâ hayatta olduğu için memnunum. Bu konuda söyleyebileceğim tek şey bu."

"Tamam," dedi Random. "Ya Brand?"

"Dworkin'den öğrendiği yöntemleri kullanarak önderlerimizle iletişim kurdu. Hırslıydı. Bilgiye ve güce ihtiyacı vardı. Bir anlaşma önerdi."

"Ne tür bilgi?"

"İlk olarak, Desen'i nasıl yok edeceğini bilmiyordu..."

"O zaman onun yaptığı şeyden sen sorumlusun," dedi Random.

"O açıdan bakmayı tercih edersen."

"Ediyorum."

Omuzlarını silkti, bana baktı.

"Bu hikayeyi dinlemek istiyor musun?"

"Devam et." Random'a baktım. Başıyla evetledi.

"Brand'e istedikleri verildi," dedi, "ama ona güvenilemezdi. Dünyayı dilediği gibi şekillendirme gücüne sahip olunca, değiştirilmiş bir Amber'e hükmetmekle yetinmeyeceğinden korkuluyordu. Hükümdarlık alanını Kaos'a yaymaya çalışacaktı. İstenen zayıf bir Amber'di, böylece Kaos şimdi olduğundan daha güçlü olacaktı. Yeni bir denge kurulacak, bize alemlerimiz arasında kalan gölge topraklarından daha fazlası düşecekti. Uzun zaman önce, aramızda akan süreçleri bozmadan iki krallığın

birleştirilemeyeceği ya da içlerinden birinin yok edilemeyeceği anlaşıldı. Aksi halde sonuç mutlak durağanlık ya da mutlak kaos olurdu. Yine de, Brand'in aklında ne olduğu anlaşılmış olsa da, önderlerimiz onunla anlaşmaya vardı. Çağlar boyunca önümüzde çıkan en iyi fırsattı. Kullanılmalıydı. Zamanı geldiği zaman Brand'in işinin görülebileceği ve yerine başka birinin geçirilebileceği düşünüldü."

"Demek sözünüzden dönmeyi plânlıyordunuz," dedi Random.

"O sözünü tuttuğu sürece, hayır. Ama tutmayacağını zaten biliyorduk. Bu yüzden ona karşı bir hamle planladık."

"Nasıl?"

"Kendine düşeni yapmasına izin verilecek, sonra yok edilecekti. Amber'in kraliyet ailesinden bir üye geçecekti yerine. Bu aile Saraylar'ın hükümdar ailesinden geliyordu. Bu kişi aramızda büyüyecek, konumu için eğitilecekti. Merlin'in soyu Amber'e iki koldan bağlı. Benim Benedict'ten gelmem ve onun senin oğlun olması sayesinde tahtınızın en gözde iki talibinin soyundan."

"Demek sen Kaos'un kraliyet ailesindensin."

Gülümsedi.

Ayağa kalktım. Uzaklaştım. Şöminedeki küllere baktım.

"Hesaplı bir üreme projesinde kullanıldığımı öğrenmek biraz sinir bozucu," dedim sonunda. “Ama nasılsa öyle olsun. Söylediğin her şeyi -şu an için- doğru kabul edersek, bütün bunları bize şimdi neden anlatıyorsun?"

"Çünkü" dedi, “korkarım alemimin efendileri, Brand'in hayallerini gerçekleştirmek için gitmeyi tercih edeceği kadar ileri gidecekler. Belki daha da ileri. Bahsettiğim denge. Onun ne kadar hassas olduğunu pek az kişi takdir edebiliyor gibi. Amber'e yakın gölgelerde yolculuk ettim ve Amber'in içinde yürüdüm. Kaos tarafında uzanan gölgeleri de biliyorum. Çok kişiyle tanıştım, çok şey gördüm. Sonra, Martin'le tanıştıktan ve konuştuktan sonra, bana iyi olacağı söylenen değişimlerin, Amber'in büyüklerimin hoşlanacağı şekilde değişmesi ile sonuçlanmayacağını hissetmeye başladım. Bunun yerine, Amberi Saraylar'ın uzantısı haline getirecek. Çoğu gölge Kaos'a karışıp gidecek. Amber bir ada haline gelecek. Dworkin'in Amber'i yaratmasına hâlâ üzülen büyüklerimden bazıları bundan önceki günlere dönmeye çalışıyor. Her şeyin içinde vücut bulduğu Mutlak Kaos'a. Mevcut durumu daha üstün buluyorum ve bu

şekilde korunmasını dilerim. Arzum bu mücadeleden iki tarafın da muzaffer çıkmaması."

Döndüğümde Benedict'in başını iki yana salladığını gördüm.

"O zaman iki taraftan da değilsin," diye bildirdi.

"Ben her iki tarafta olduğumu düşünmekten hoşlanıyorum."

"Martin," dedim, “bu olayda onunla mısın?"

Başını evet anlamında salladı.

Random bir kahkaha attı.

"İkiniz mi? Amber'e ve Kaos Sarayları'na karşı mı? Ne elde etmeyi umuyorsunuz ki? Bu denge fikrini nasıl gerçekleştirmeyi düşünüyorsunuz?"

"Yalnız değiliz," dedi Dara “ve plan bizim değil."

Parmakları cebine daldı. Geri çektiği zaman bir şey pırıldadı. Nesneyi ışığa çevirdi. Elinde babamın mühür yüzüğünü tutuyordu.

"Onu nereden buldun?" diye sordu Random.

"Nereden bulmuş olabilirim?"

Benedict ona doğru bir adım attı ve elini uzattı. Dara yüzüğü ona verdi. Benedict yüzüğü inceledi.

"Bu gerçekten de onun yüzüğü," dedi. “Arkasında daha önce gördüğüm küçük izler var. Bu neden sende?"

"İlk olarak sizi, emir verirken gerektiği gibi davrandığım konusunda ikna etmek için," dedi.

"Nasıl oluyor da, onu tanıyorsun?" diye sordum.

"Onu bir süre önce, bazı -güçlükler- yaşarken tanıdım," dedi bize. “Aslında, onun o güçlüklerden kurtulmasını sağladım, bile diyebilirsiniz. Bu, Martin ile tanıştıktan sonra oldu ve Amber'e daha olumlu bakmaya eğilimliydim. Ama zaten, babanız çok sevimli ve ikna gücü yüksek bir adam. O akrabalarımın tutsağı iken kenarda durup seyredemeyeceğime karar verdim."

"Nasıl tutsak edildiğini biliyor musun?"

Başını olumsuz anlamda salladı.

"Yalnızca, Brand'in onu Amber'den, ele geçirilmesine yetecek kadar uzaklaştırdığını biliyorum. Sanırım Desen'i iyileştirmeye yarayacak, var olmayan büyülü bir aracı bulmak için sahte bir arayış ile ilgiliydi. Artık, bunu yalnızca Mücevher'in yapabileceğini biliyor."

"Senin kaçmasına yardım etmen... Bu kendi halkın ile ilişkini nasıl etkiledi?"

"Çok da iyi değil," dedi. “Geçici olarak evsizim."

"Burada bir ev mi istiyorsun?"

Yine gülümsedi.

"İşlerin nasıl gideceğine bağlı. Halkımın istediği olursa, en kısa sürede geri dönerim ya da kalan gölgelerde yaşarım."

Bir Koz Kartı çektim ve baktım.

"Ya Merlin? O şimdi nerede?"

"Onların yanında," dedi. “Korkarım artık adamları o. Soyunu biliyor, ama uzun süredir eğitimi ile onlar ilgileniyor. Uzaklaştırılabilir mi, bilmiyorum."

Koz Kartını kaldırdım, gözlerimi diktim.

"Faydası olmaz," dedi. “Buradan oraya işlemez."

O yerin kenarında dururken Koz Kartı iletişiminin ne kadar zor olduğunu hatırladım. Yine de denedim.

Kart elimde soğudu ve uzandım. Yanıt veren bir varlığın çok hafif kıpırdanması vardı. Daha güçlü denedim.

"Merlin, ben Corwin," dedim. “Beni duyuyor musun?"

Bir yanıt duyar gibi oldum. Sanki “Duyamıyorum..." gibi bir şeydi. Ama sonra yok oldu. Kart soğukluğunu yitirdi.

"Ona ulaştın mı?" diye sordu Dara.

"Emin değilim," dedim. “Ama sanıyorum. Bir anlığına."

"Düşündüğümden daha iyi," dedi, “Ya koşullar iyi ya da zihinleriniz çok benzer."

"Babamın yüzüğünü yüzümüze sallamaya başladığın zaman emirlerden bahsettin," dedi Random. “Ne emiri? Ve neden onları senin aracılığın ile gönderiyor?"

"Bu bir zamanlama meselesi."

"Zamanlama mı? Lanet olsun! Buradan daha bu sabah ayrıldı!"

"Yeni bir şeye hazırlanmadan önce bir şeyi bitirmesi gerekiyordu. Bunun ne kadar süreceği konusunda fikri yoktu. Ama buraya gelmeden önce onunla iletişim kurdum -ama böyle karşılanmaya hazır değildim- ve artık babanız bir sonraki aşamaya hazır."

"Onunla nerede konuştun?" diye sordum. “O nerede?"

"Nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Benimle iletişim kurdu."

"Ve..."'

"Benedict’in hemen saldırıya geçmesini istiyor."

Gerard sonunda oturmuş, olup biteni dinlemekte olduğu iri koltukta kıpırdandı. Ayağa kalktı, başparmaklarını kemerine taktı ve Dara'ya tepeden baktı.

"Böyle bir emrin doğrudan babamdan gelmesi gerekir."

"Geldi," dedi Dara.

Gerard başını salladı.

"Mantıklı gelmiyor. Neden içimizden biri değil de, güvenmek için pek az sebebimiz olan sen aracılığı ile iletişime geçsin?"

"O anda sizlere ulaşamadı sanırım. Diğer yandan, bana ulaşmayı başarabiliyordu."

"Neden?"

"Koz Kartı kullanmadı. Benim Koz Kartım onda yok. Brand'in Corwin'den kaçmak için kullandığına benzer, kara yolun yankılama etkisini kullandı."

"Olup bitenler hakkında çok şey biliyorsun."

"Evet. Saraylar'da hâlâ kaynaklarım var ve mücadelenizden sonra Brand oraya gitti. Bazı şeyler duyuyorum."

"Şu anda babamızın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Random.

"Hayır, bilmiyorum. Ama sanırım Dworkin'e danışmak ve birincil Desen'deki yarayı incelemek için gerçek Amber'e gitti."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen eylem planına karar vermek için. Bana ulaşması ve saldırı emri vermesi büyük olasılıkla kararını verdiği anlamına geliyor."

"Bu iletişim ne kadar önce oldu?"

"Benim zamanımla birkaç saat önce. Ama Gölge'de, buradan çok uzaktaydım. Zaman farkının ne olduğunu bilmiyorum. Bu konularda henüz çok yeniyim."

"O zaman çok yeni bir şey olabilir. Muhtemelen birkaç dakika önce," diye fikir yürüttü Gerard. "Neden bizden biriyle değil de seninle konuştu? İstediği halde bize ulaşamadığına inanmıyorum."

"Belki bana olumlu baktığını göstermek istedi," dedi Dara.

"Tüm bunlar tamamen doğru olabilir," diye bildirdi Benedict. "Ama ben emir doğrulanmadan harekete geçmiyorum."

"Fiona hâlâ birincil Desen'de mi?" diye sordu Random.

"Son bildiğim," dedim ona, “orada kamp kurduğu. Ne demek istediğini anlıyorum..."

Fi’nin kartını çıkardım.

"Oradan iletişim kurmak için birden fazla kişiye ihtiyaç duymuştuk," diye yorum yaptı Random.

"Doğru. O zaman bana bir el ver."

Ayağa kalktı, yanıma geldi. Benedict ve Gerard da yaklaştılar.

"Bu gerçekten de gerekli değil," diye itiraz etti Dara.

Onu duymazdan geldim ve kızıl saçlı kız kardeşimin narin yüz hatlarına yoğunlaştım. Biraz sonra iletişim kuruldu.

"Fiona," dedim, arka plandan hâlâ her şeyin merkezinde olduğunu görerek, “babam hâlâ orada mı?"

"Evet," dedi gergin bir gülümseme ile. “Dworkin ile birlikte içeride."

"Dinle. Acil bir durum var. Dara’yı tanıyor musun, Bilmiyorum, ama şimdi burada..."

"Kim olduğunu biliyorum, ama hiç karşılaşmadım."

"Babamın Benedict’e saldırı emri verdiğini söylüyor. Kanıt olarak mühür yüzüğü var elinde, ama babam daha önce bundan bahsetmemişti. Bu konuda bilgin var mı?"

"Hayır," dedi. “Dworkin ile birlikte Desen’e bakmak için oradan çıktığı zaman tek yaptığımız selamlaşmak oldu. Ama o zaman bazı kuşkularım doğmuştu ve bu onları doğruluyor."

"Kuşku mu? Ne demek istiyorsun?"

"Babamın Desen’i onarmaya çalışacağını düşünüyorum. Mücevher yanında ve Dworkin’e söylediği bazı şeylere kulak misafiri oldum. Eğer buna teşebbüs ederse, başladığı an Kaos Sarayları’nın haberi olur. Onu durdurmaya çalışırlar. Onları meşgul etmek için ilk saldıran olmak isteyecektir. Yalnız..."

"Ne?"

"Bu onu öldürecek, Corwin. Bu konuda fazla şey bilmiyorum. Başarılı olsa da, olmasa da, süreç esnasında yok olacak."

"Buna inanmayı güç buluyorum."

"Bir kralın alemi için yaşamını feda edeceğine mi?"

"Babamın yapacağına."

"O zaman ya o değişti ya da onu hiç tanımamışsın. Ama deneyeceğine inanıyorum."

"O zaman neden son emirlerini gerçekten güvenmediğimizi bildiği biriyle yolladı?"

"Emri doğrularsa, ona güvenmenizi istediğini göstermek için, derdim."

"Bir şeyler elde etmek için dolaylı bir yol gibi görünüyor, ama teyit olmadan harekete geçmememiz gerektiği konusunda hemfikirim. Bizim için bunu yapabilir misin?"

"Denerim. Onunla konuşur konuşmaz sana dönerim."

İletişimi kesti.

Konuşmanın yalnızca benim tarafını duyan Dara'ya döndüm.

"Şu anda babamın ne yaptığını biliyor musun?" diye sordum ona.

"Kara yol ile ilgili bir şey," dedi. "O kadarını ima etti. Ama ne ya da nasıl, söylemedi."

Ona sırtımı döndüm. Kartlarımı düzelttim ve kutusuna koydum. Olayların bu şekilde gelişmesi hoşuma gitmemişti. Bugün kötü başlamıştı ve o andan sonra daha da kötüye gitmişti. Üstelik henüz öğleni biraz geçmişti. Başımı salladım. Onunla konuştuğumda, Dworkin Desen'i onarmak için herhangi bir girişimin sonuçlarından bahsetmişti ve bunlar bana oldukça korkunç gelmişti. Babamın denediğini, başarısız olduğunu ve bu sırada kendini öldürttüğünü düşünürsek? O zaman nerede olurduk? Tam da şimdi olduğumuz yerde, öndersiz, savaşın eşiğinde ve halef sorunu yine ortada. Tüm bu korkunç mesele savaşa giderken zihnimizin bir köşesinde kalacaktı ve mevcut düşmanın işi bitirilir bitirilmez birbirimiz ile savaşmak için hazırlık yapmaya başlayacaktık. Olayları idare etmenin bir başka yolu olmalıydı. Babamın hayatta ve tahtta kalması, halef entrikalarının tekrar canlanmasından daha iyi olacaktı.

"Ne bekliyoruz?" diye sordu Dara. "Doğrulama mı?"

"Evet," dedim.

Random odayı adımlamaya başladı. Benedict oturdu, kolundaki sargıyı sınadı. Gerard şömine rafına yaslandı. Ben durdum ve düşündüm. O sırada aklıma bir düşünce gelmişti. Onu hemen ittirip uzaklaştırdım, ama geri döndü. Ondan hoşlanmamıştım, ama pratikti. Ama kendimi bir başka bakış açısına ikna etmeden önce hemen harekete geçmeliydim. Hayır. Bu fikre sadık kalacaktım. Lanet olsun!

İletişimin kıpırtısını hissettim. Bekledim. Birazdan yine Fiona'ya bakıyordum. Tanımam için birkaç saniye geçen, tanıdık bir yerde duruyordu: mağaranın arkasındaki ağır kapının ötesinde, Dworkin'in

oturma odasında. Babam ve Dworkin de onunla beraberdi. Babam Ganelon biçimini bırakmıştı ve eskisi gibi görünüyordu. Mücevher'i takmış olduğunu gördüm.

"Corwin," dedi Fiona, "doğru. Babam Dara aracılığı ile saldırı emri vermiş. Teyit için bu aramayı bekliyormuş. Ben..."

"Fiona, beni oraya getir."

"Ne?"

"Beni işittin. Hemen!"

Sağ elimi uzattım. O da uzandı ve dokundu.

"Corwin!" diye bağırdı Random. "Neler oluyor!"

Benedict ayağa kalkmıştı. Gerard bana doğru ilerliyordu.

"Çok geçmeden öğreneceksiniz," dedim ve bir adım attım. Bırakmadan önce Fiona'nın elini sıktım ve gülümsedim.

"Teşekkürler, Fi. Merhaba, baba. Selam, Dworkin. Nasıl gidiyor?"

Ağır kapıya bir bakış fırlattım ve açık durduğunu gördüm.

Sonra Fiona'nın çevresinden dolaştım ve onlara doğru ilerledim. Babam başını eğmiş, gözlerini kısmıştı. O bakışı tanıyordum.

"Bu ne demek, Corwin? İznim olmadan buradasın," dedi.

"Kahrolası emri doğruladım, şimdi uygulanmasını bekliyorum."

"Uygulanacak," dedim başımı sallayarak. "Buraya bu konuda tartışmak için gelmedim."

"O zaman ne?"

Uzaklık kadar sözlerimi de hesaplayarak yaklaştım. Hâlâ oturuyor olmasından memnundum.

"Bir süre yoldaş olarak at sürdük," dedim. "O zaman senden hoşlanmaya başlamadıysam belamı bulayım. Daha önce hiç olmamıştı bu, biliyorsun. Daha önce bunu söyleyecek cesaretim de olmamıştı, ama doğru olduğunu biliyorsun. Eğer ilişkimiz böyle olmasaydı, her şeyin o şekilde gelişeceğini düşünmek hoşuma gidiyor." Ben pozisyon alırken, kısa bir an için bakışları yumuşar gibi oldu. Sonra, "Her halükarda," diye devam ettim, "seni bu şekilde değil o şekilde düşüneceğim, çünkü aksi halde senin için asla yapmayacağım bir şey var."

"Nedir?" diye sordu.

"Bu."

Elimi yukarıya süpürerek Mücevher'i kaptım ve zinciri başının üzerinden geçirdim. Topuğumun üzerinde döndüm, kapıya, sonra diğer oda boyunca

koştum. Kapıyı arkamdan hızla kapattım. Onu dışarıdan kilitlemenin bir yolunu göremiyordum, bu yüzden Dworkin ile birlikte o gece gittiğimiz yolu takip ederek mağarada koştum. Arkamda, beklediğim bağırışı duydum.

Dönemeçleri takip ettim. Bir kez sendeledim. Wixer'ın kokusu ininde hâlâ ağırdı. Devam ettim ve son bir dönemeçten sonra ileride gün ışığı gördüm.

Bir yandan Mücevher'in zincirini boynuma geçirirken o tarafa koştum. Mücevher'in göğsüme düştüğünü hissettim, ona zihnimle eriştim. Arkamda, mağarada yankılar vardı.

Dışarı!

Bir yandan Mücevher'e doğru uzanarak, onu fazladan bir duyu organına çevirerek Deseni koştum. Babam ve Dworkin dışında onu tamamen kullanmayı öğrenen yalnızca ben vardım. Dworkin Büyük Desen'in böyle biri tarafından yürünmesi, oradan her geçişinde lekeyi yakıp yok etmesi, yerine Desen'in içinde taşıdığı imgesini çizmesi, bu arada kara yolu silmesi ile onarabileceğini söylemişti. Bunu yapanın babam değil ben olmam daha iyiydi. Kara yolun nihai biçimini, lanetimin Amber'e karşı ona verdiği güce borçlu olduğunu hâlâ hissediyordum. Bunu da silmek istiyordum. Hem, savaştan sonra babam işleri yoluna koymak konusunda daha iyi bir iş çıkarırdı. O anda, artık tahtı istemediğimi fark ettim. Tahta çıkmam mümkün olsa bile, önümde uzanan tekdüze yüzyıllar boyunca krallığı idare etme fikri boğucuydu. Belki mücadele esnasında ölsem işin kolayına kaçmış olacaktım. Eric ölmüştü ve artık ondan nefret etmiyordum. Beni iten ikinci şey -taht- artık yalnızca onu çok istediğimi sandığım için arzulanır görünüyordu. İkisinden de feragat ediyordum. Geriye ne kalmıştı? Vialle'ye gülmüştüm, sonra kuşkulanmıştım. Ama haklıydı. En güçlüsü, içimdeki eski askerdi. Bu görev duygusuydu. Ama yalnızca görev duygusu değil. Daha fazlası vardı...

Desen'in kenarına ulaştım, hızla başlangıcına ilerledim. Arkaya, mağara ağzına baktım. Babam, Dworkin, Fiona henüz hiçbiri çıkmamıştı. Güzel. Asla zamanında yetişemezlerdi. Desen'e bir kez ayak basınca, durup izlemek dışında hiçbir şey gelmeyecekti ellerinden. Kısa bir an boyunca Iago'nun çözülüşünü düşündüm, sonra bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım, zihnimi üstlendiğim iş için gerekli sakinlik seviyesine ulaştırmaya çalıştım, Brand ile burada yaptığım tuhaf mücadeleyi ve tuhaf

gidişini hatırladım, bunu da aklımdan çıkardım, sonra yavaş yavaş nefes alarak kendimi hazırladım.

Üzerime bir bitkinlik çöktü. Başlama zamanı gelmişti, ama bir an durdum, zihnimi önümde yatan muazzam işe yoğunlaştırmaya çalıştım. Desen bir an gözlerimin önünde bulandı.

Şimdi! Lanet olsun! Hemen! Daha fazla hazırlık yok! Başla, dedim kendi kendime. Yürü!

Yine de durdum, rüyadaymış gibi Deseni seyrettim. Ona bakarak uzun dakikalar boyunca kendimi unuttum. Desen, üzerinde silinmesi gereken uzun, siyah leke...

Artık beni öldürebilecek olması önemli görünmüyordu.

Aklım, güzelliğini düşünerek gezindi...

Bir ses duydum. Babam, Dworkin ve Fiona geliyor olmalıydı. Onlar bana ulaşmadan bir şeyler yapmalıydım. Hemen yürümeye başlamalıydım...

Bakışlarımı Desen'den kopardım ve mağara ağzına baktım.

Dışarı çıkmışlar, yamacın yarısını inmişler ve durmuşlardı. Neden? Neden durmuşlardı?

Ne fark ederdi ki? Başlamak için gerekli zamanım vardı. Bir adım atmak için ayağımı kaldırmaya başladım.

Zar zor hareket ediyordum. Büyük bir irade gücüyle ayağımı santim santim uzattım. Bu ilk adımı atmak, Desen'in son adımlarını yürümekten daha kötüydü. Ama dıştan bir dirence karşı değil de kendi bedenimin yavaşlığına karşı mücadele ediyor gibiydim. Sanki...

Sonra gözlerimin önünde Benedict'in Tir-na Nog'th'taki desenin yanında durması, Brand'in göğsünde alev alev yanan Mücevher ile yaklaşması geldi. Bakışlarımı aşağı indirmeden önce de ne göreceğimi biliyordum. Kırmızı taş yürek atışlarımla aynı tempoda yanıp sönüyordu.

Lanet olsun onlara!

Ya babam ya da Dworkin -ya da her ikisi birden- o an Mücevher'e uzanmış, beni felç etmişti. İçlerinden birinin bunu yalnız başına yapabileceğinden kuşkum yoktu. Yine de, bu uzaklıktan, teslim olmadan önce mücadele etmeye değerdi.

Ayağımı ittirmeye, Desen'in kenarına doğru kaydırmaya devam ettim. Bir kez başarırsam, göreceklerdi ki...

Uyudum… Düşmeye başladığımı hissettim. Uzun bir an uykuya dalmıştım. Sonra yine oldu.

Gözlerimi açtığımda, Desen’in bir kısmını gördüm. Başımı çevirdiğim zaman, ayaklar gördüm. Bakışlarımı kaldırdım, Mücevher’in babamın elinde olduğunu gördüm.

"Gidin," dedi Dworkin ve Fiona’ya, başını o tarafa çevirmeden.

O Mücevher’i kendi boynuna asarken çekildiler. Sonra babam öne eğildi ve elini uzattı. Elini tutarak ayağa kalktım.

"Yaptığın çok aptalcaydı," dedi.

"Neredeyse başarıyordum."

Başıyla evetledi.

"Elbette, kendini öldürtür, ama hiçbir şey elde edemezdin," dedi. “Ama yine de iyi denemeydi. Hadi, yürüyelim."

Koluma girdi ve Desen’in çevresinde yürümeye başladık.

Yürürken, çevremizdeki ufuksuz, tuhaf gök-denizi izledim.

Desen’e başlamayı başarmış olsaydım ne olacağını, o anda neler oluyor olacağını merak ettim.

"Değişmişsin," dedi sonunda, “ya da seni hiç tanıyamamışım."

Omuzlarımı silktim.

"Belki ikisinden de biraz. Ben de aynısını senin için söyleyecektim. Bana bir şey söylemeni istiyorum."

"Ne?"

"Senin için Ganelon olmak ne kadar zordu?"

Güldü.

"O kadar da güç değil," dedi. “Gerçek beni kısaca görmüş olabilirsin."

"Onu sevmiştim. Ya da, senin o halini. Gerçek Ganelon’a ne olduğunu merak ediyorum."

"Uzun zaman önce öldü, Corwin. Uzun zaman önce, onu Avalon’dan sürdüğün zaman tanıştım onunla. Kötü bir adam değildi. Ona biraz bile güvenmezdim, ama zaten zorunlu olmadığım sürece kimseye güvenmem."

"Kanımızda var."

"Onu öldürmek zorunda kaldığım için üzülüyorum. Bana fazla seçenek tanıdığından değil. Bunlar çok uzun zaman önceydi, ama onu çok iyi hatırladığıma göre, demek beni etkilemeyi başarmış."

"Ya Lorraine?"

"Ülke olan mı? İyi bir iş, diye düşündüm. Uygun gölgeyi yarattım. Benim varlığım ile gücü büyüdü, herhangi birimiz bir yerde çok kalırsa olduğu gibi. Sen Avalon’dayken, sonra o diğer yerde kalırken nasıl olduysa,

öyle. Ve orada irademi zamanın akışı üzerinde kullanarak uzun zamanım olmasını sağladım."

"Bunun yapılabileceğini bilmiyordum."

"Desen'deki başlangıcından sonra gücün yavaş yavaş artar. Henüz öğrenmen gereken çok şey var. Evet, Lorraine'i güçlendirdim ve onu kara yolun gittikçe büyüyen gücüne karşı zayıf kıldım. Onun, nerede olursa olsun senin yoluna çıkmasını sağladım. Kaçışından sonra, tüm yollar Lorraine'e çıkıyordu."

"Neden?"

"Senin için kurduğum bir tuzaktı. Belki de bir sınav. Kaos'un güçleri ile karşılaştığında yanında olmak istiyordum. Aynı zamanda, bir süre seninle yolculuk etmek istiyordum."

"Sınav mı? Beni ne için sınıyordun? Ve neden benimle yolculuk etmek istedin?"

"Tahmin edemiyor musun? Yıllarca her birinizi izledim. Hiç halef belirlemedim. Bilinçli olarak konuyu muğlak bıraktım. Her biriniz, içinizden birini halef ilan ettiğim anda idam hükmünü imzalamış olacağımı bilmeme yetecek kadar benziyorsunuz bana. Hayır. Bilinçli olarak, her şeyi sonuna kadar olduğu gibi bıraktım. Ama artık kararımı verdim. Sen olacaksın."

"Lorraine'de kısa bir süre için benimle kendi suretinde iletişim kurdun. Bana tahtı almamı söyledin. Eğer kararını o anda verdiysen, neden bu maskeli baloya devam ettin?"

"Ama o sırada kararımı vermemiştim. Bu yalnızca devam etmeni sağlamak içindi. O kızı, o ülkeyi çok fazla sevmeye başlamandan korkmuştum. Kara Çember'den bir kahraman olarak çıktığın zaman, yerleşip orada kalmaya karar verebilirdin. Yolculuğuna devam etmeni sağlayacak fikirler edinmeni istedim."

Uzun süre sessiz kaldım. Desen boyunca epey ilerlemiştik.

Sonra, "Bilmeni istediğim bir şey var," dedim. "Buraya gelmeden önce Dara'yla konuştum. Bize karşı adını temizlemeye çalışıyor..."

"Adı temiz zaten," dedi. "Onu ben temizledim."

Başımı iki yana salladım.

"Bir süredir aklımda olan bir şey hakkında onu suçlamaktan kaçındım. İtirazlarına ve senin onayına rağmen ona güvenilemeyeceğini hissetmem için iyi bir sebep var. Aslında iki sebep."

"Biliyorum, Corwin. Ama evdeki konumunu ayarlamak için Benedict’in hizmetkarlarını o öldürmedi. Onun sana o şekilde, tam da uygun zamanda yaklaşmasını sağlamak için ben öldürdüm."

"Sen mi? Kızın planının tamamında taraf mıydın? Neden?"

"Senin için iyi bir kraliçe olacak, oğlum. Güç için Kaos kanına güvenirim. Taze kan edinmenin zamanı gelmişti. Hazır bir vâris ile tahta geçeceksin. O hazır olduğu zaman, Merlin yetiştiriliş tarzının etkilerinden kurtulacak kadar büyümüş olacak."

Desen’i tamamen dolaşmış, kara lekeye gelmiştik. Durdum. Çömeldim ve lekeyi inceledim.

"Bu seni öldürecek mi sence?" diye sordum sonunda.

"Öldüreceğini biliyorum."

"Beni yönlendirmek için masumları öldürmekten kaçınmıyorsun. Yine de krallık için kendi hayatını feda edebiliyorsun."

Bakışlarımı ona kaldırdım.

"Benim ellerim de temiz değil," dedim “ve kuşkusuz seni yargılamaya kalkışmıyorum. Ama bir süre önce, Desen’i denemeye hazırlanırken, duygularımın nasıl değiştiğini düşündüm. Eric hakkında, taht hakkında. Sanırım ne yapıyorsan görev duygusuyla yapıyorsun. Ben de artık Amber’e karşı, tahta karşı görev duyguları taşıyorum. Aslında bundan da fazlası. O sırada, çok daha fazlası olduğunu fark ettim. Ama bir şey daha fark ettim, görev duygusunun benden talep etmediği bir şey. Ne zaman ve nasıl bitti ve ben değiştim bilmiyorum, ama tahtı istemiyorum, baba. Planlarını mahvettiğim için üzgünüm, ama Amber kralı olmak istemiyorum. Kusura bakma."

Sonra bakışlarımı kaçırdım, lekeye baktım. İçini çektiğini duydum.

O zaman, “Seni şimdi eve göndereceğim," dedi. “Atını eyerle ve erzak al. Amber’in dışında bir yere git. Issız, herhangi bir yere."

"Mezarım nasıl?"

Hıhladı ve hafifçe güldü.

"İşe yarar. Oraya git ve benden haber bekle. Biraz düşünmem gerek."

Ayağa kalktım. Uzandı, sağ elini omzuma koydu. Mücevher nabız gibi atıyordu. Gözlerimin içine baktı.

"Asla her şey dilediğin gibi olmaz," dedi.

Ve bir uzaklaşma etkisi oldu. Koz Kartı gücü kullanılmış gibi, ama ters olarak. Sesler duydum, sonra çevremde biraz önce ayrıldığım odayı

gördüm. Benedict, Gerard, Random ve Dara hâlâ oradaydı. Babamın omzumu bıraktığını hissettim. Sonra yok oldu ve bir kez daha diğerlerinin arasında duruyordum.

"Neler oluyor?" dedi Random. “Babamın seni geri gönderdiğini gördük. Bunu nasıl yaptı, bu arada?"

"Bilmiyorum," dedim. “Ama Dara’nın söylediklerini doğruluyor. Mühür yüzüğünü ve mesajı o vermiş."

"Neden?" diye sordu Gerard.

"Ona güvenmeyi öğrenmemizi istiyor," dedim.

Benedict ayağa kalktı. “O zaman gidip söyleneni yapayım."

"Saldırmanızı, sonra gerilemenizi istiyor," dedi Dara. “Bundan sonra, onları oyalamak yetecek."

"Ne süre için?"

"Yalnızca, bunu anlayacağımızı söyledi."

Benedict o nadir gülümsemelerinden biri ile gülümsedi ve başını salladı. Bir eliyle kart kutusunu çıkardı, desteyi çıkardı, ona verdiğim Kaos Sarayları kartını çıkardı.

"İyi şanslar," dedi Random.

"Evet," diye onayladı Gerard.

Ben de dileklerimi ekledim ve solmasını izledim. Gök kuşağı imgesi yok olduktan sonra bakışlarımı çevirdim ve Dara’nın sessizce ağlamakta olduğunu fark ettim. Bu konuda yorum yapmadım.

"Ben de bazı emirler aldım, bir tür," dedim. “Harekete geçsem iyi olacak."

"Ben de denize döneceğim," dedi Gerard.

Ben kapıya giderken Dara’nın “Hayır," dediğini duydum.

Durdum.

"Sen burada kalıp Amberin güvenliğini sağlayacaksın, Gerard. Denizden saldırı olmayacak."

"Ama yerel savunmadan Random’ın sorumlu olduğunu sanmıştım."

Başını salladı.

"Random Arden’de Julian’a katılacak."

"Emin misin?" diye sordu Random.

"Eminim."

"Güzel," dedi. “En azından beni düşünmüş olması iyi bir şey. Üzgünüm, Gerard. Hayat bu!"

Gerard şaşkın görünüyordu. “Umarım ne yaptığını biliyordur," dedi.
"Bunu daha önce konuşmuştuk," dedim ona. “Hoş çakal."
Ben odayı terk ederken ayak sesleri duydum. Dara yanımdaydı.
"Şimdi ne var?" diye sordum ona.
"Her nereye gidiyorsan, seninle yürüyeyim, demiştim."
"Erzak almak için tepeye çıkıyorum yalnızca. Sonra ahırlara gideceğim."
"Ben de seninle geleyim."
"Yalnız gideceğim."
"Zaten sana eşlik edemezdim. Daha kız kardeşlerinle konuşmadım."
"Onlar da işin içinde, ha?"
"Evet."
Bir süre sessizlik içinde yürüdük. Sonra, “Tüm bu mesele göründüğü kadar soğukkanlılıkla yapılmadı, Corwin."
Erzak odasına girdik.
"Hangi mesele?"
"Ne demek istediğimi biliyorsun."
"Ah. O mesele. Eh, güzel."
"Senden hoşlanıyorum. Sen de bir şeyler hissediyorsan, bir gün bundan da fazlası olabilir."
Gururum bana ters bir cevap sundu, ama konuşmadım.
Yüzyıllar size bazı şeyler öğretiyor. Beni kullanmıştı, doğru, ama o sırada özgür davranmıyordu. Sanırım söylenebilecek en kötü şey, babamın ona sahip olmamı istemesiydi. Ama bu konudaki kızgınlığımın gerçek duygularımın ne olduğu ya da ne olabileceği ile karışmasına izin vermedim.
Bu yüzden, “Ben de senden hoşlanıyorum," dedim ve ona baktım. O sırada öpülmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ve ben de öyle yaptım. “Artık gidip hazırlansan iyi olacak."
Gülümsedi ve kolumu sıktı. Sonra gitti. Duygularımı o an incelememeye karar verdim. Birkaç şey toparladım.
Yıldız’ı eyerledim ve mezarıma gelene kadar Kolvir’e tırmandım. Dışarıda oturdum, pipomu içtim ve bulutları izledim.
Dolu dolu bir gün yaşadığımı hissediyordum ve henüz akşamüstüydü. Önseziler zihnimin kenar mahallelerinde çekiştirmece oynadı, ama hiçbirini öğle yemeğine götürmek istemezdim.

Bölüm 3

Ben oturmuş uyuklarken iletişim aniden geldi. Hemen ayağa fırladım. Babamdı.

"Corwin, kararlarımı verdim ve zaman geldi," dedi. “Sol kolunu aç."

Denileni yaptım. Şekli maddeleşti, gittikçe daha fazla azamet kazandı. Yüzünde tuhaf bir hüzün vardı, daha önce hiç görmediğim türden bir şey.

Sol eliyle kolumu tuttu ve sağ eliyle hançerini çıkardı.

Kolumu kesmesini, sonra hançerini kınına koymasını izledim. Kan aktı ve sol avcunu çukurlaştırarak kanı topladı. Kolumu bıraktı, sol elini sağ eli ile örttü ve benden uzaklaştı. Ellerini yüzüne kaldırarak içlerine üfledi ve sonra hızla ellerini çekti. ,

Bir kuzgun boyunda sorguçlu, kırmızı bir kuş elinde duruyordu. Tüm tüyleri kanım renginde olan kuş bileğine ilerledi ve bana baktı. Gözleri bile kırmızıydı. Başını yana eğip bana bakarken tanıdık görünüyordu.

"O Corwin, takip etmen gereken kişi," dedi kuşa. “Onu unutma."

Sonra kuşu sol omzuna koydu. Kuş oradan bana bakmaya devam etti, uçup gitmeye kalkışmadı.

"Artık gitmelisin, Corwin," dedi, “hemen. Atına bin ve güneye sür. Bir an önce Gölge’ye geç. Cehennem sürüşü yap. Buradan, elinden geldiğince çok uzaklaş."

"Nereye gidiyorum, baba?" diye sordum ona.

"Kaos Sarayları’na. Yolu biliyor musun?"

"Teorik olarak. Tüm mesafeyi gitmedim hiç."

Yavaşça başını salladı.

"O zaman yola çık," dedi. “Burası ile kendin arasında olabildiğince büyük bir zaman farkı yaratmanı istiyorum."

"Tamam," dedim, “ama anlamıyorum."

"Zamanı gelince anlayacaksın."

"Ama daha kolay bir yol var," diye itiraz ettim. “Koz Kartını kullanarak Benedict’i bulursam ve beni oraya almasını istersem oraya çok daha çabuk ve zahmetsizce ulaşırım."

"İşe yaramaz," dedi babam. “Uzun yoldan gitmen gerek, çünkü yolda sana iletilecek bir şey taşıyor olacaksın."

"İletilecek mi? Nasıl?"
Uzandı, kırmızı kuşun tüylerini okşadı.
"Buradaki dostun aracılığı ile. Saraylar'a kadar uçamaz. Yani zamanında uçamaz."
"Bana ne getirecek?"
"Mücevher'i. Onunla yapmam gereken işi bitirdiğim zaman onu benim iletebileceğimden kuşkuluyum. Güçleri orada işimize yarayabilir."
"Anlıyorum," dedim. "Ama yine de tüm mesafeyi cehennem sürüşü ile aşmam gerekmiyor. Mücevher'i aldıktan sonra Koz Kartıyla gidebilirim."
"Korkarım, yapamazsın. Ben burada yapılması gerekeni yaptıktan sonra Koz Kartlarının tamamı bir süre işlevsiz kalacak."
"Neden?"
"Çünkü tüm yaratım dokusu değişime uğrayacak. Git artık, lanet olsun! Atına bin ve git!"
Ayağa kalktım ve bir an daha baktım.
"Baba, başka yolu yok mu?"
Yalnızca başını iki yana salladı ve elini kaldırdı. Solmaya başladı.
"Hoş çakal."
Döndüm ve atıma bindim. Söylenecek başka şeyler vardı, ama çok geçti. Yıldız'ın başını beni güneye götürecek yola çevirdim.
Babam Kolvir'in tepesinde Gölge ile oynayabiliyordu, ama ben yapamıyordum. Benim gerekli kaymaları yaratabilmem için Amber'den epey uzaklaşmam gerekiyordu.
Yine de yapılması gerektiğini bildiğim için denemeliydim.
Bu yüzden, çıplak taşların arasından, rüzgarın uluduğu kayalık geçitlerin içinden geçer, Garnath'a giden yola doğru ilerlerken varlığın dokusunu bükmeye çalıştım.
...Bir kaya çıkıntısını dolaşırken mavi çiçeklerden küçük bir öbek.
Buna heyecanlandım, çünkü benim alçak gönüllü bir çalışmamdı. Yolun her kıvrımında, önümde uzanacak dünyaya irademi uygulamaya devam ettim.
Üçgen bir taşın, yoluma düşen gölgesi... Rüzgarın değişmesi...
Küçük değişimler gerçekten de oluyordu. Yolun geriye doğru kıvrılması... Bir çatlak... Kayalık bir çıkıntının üzerinde eski bir kuş yuvası... Daha fazla mavi çiçek...
Neden olmasın? Bir ağaç... Bir tane daha...

Ben daha fazla değişiklik yaparken gücün içimde harekete geçtiğini hissettim.

O zaman aklıma, yeni bulduğum gücüm hakkında bir düşünce geldi. Bu tür oynamaları daha önce yapmamı engelleyen yalnızca psikolojik sebepler olabilirdi. Son zamanlara kadar Amber'i tek, tüm gölgelerin şekillerini aldığı sabit bir yer sayıyordum. Artık onun gölgelerin ilki olduğunu, babamın durduğu yerin en yüksek alem olduğunu biliyordum. Bu yüzden, yakınlık güçlük çıkarsa da, burada değişiklikler yapmayı imkansız kılmıyordu. Yine de, başka koşullar altında, gücümü çevreyi değiştirmenin kolay olacağı bir noktaya saklardım.

Ama şimdi telaş içindeydim. Babamın istediği şeyi yapmak için kendimi zorlamam, acele etmem gerekecekti.

Ben Kolvir'in güney yüzüne giden yola ulaşana kadar çevrenin yapısı değişmişti bile. Normalde yolu çevreleyen dik iniş yerine bir dizi hafif yamaca bakıyordum. Çoktan gölge topraklarına girmeye başlamıştım.

Ben aşağı inerken kara yol hâlâ solumda karanlık bir yara gibi uzanıyordu, ama içinden geçtiği bu Garnath benim çok iyi bildiğim yerden biraz daha iyi durumdaydı. Ölü bölgenin yakınında duran yeşillikler yüzünden hatları daha yumuşaktı.

Sanki toprak üzerindeki lanetim biraz hafiflemiş gibiydi. Duygu yanılsaması, elbette, çünkü bu artık tam olarak benim Amber'im değildi. Ama zihinsel olarak her şeye, yarı dua eder gibi, Bütün bunlardaki rolüm için özür dilerim, dedim. Şimdi onu yok etmek için gidiyorum. Beni affet, ey bu toprakların ruhu. Gözlerim Tekboynuz Korusu'na gitti, ama orası batıda, uzaktaydı, o kutsal yeri görmemi engelleyecek kadar çok ağaçla perdelenmişti.

Ben inerken eğim daha da azaldı, bir dizi hafif tepe halini aldı. Onları aşarken Yıldız'ın daha hızlı yürümesine izin verdim; güneybatıya, sonra güneye döndük. Daha da alçaldık.

Solumda, uzakta deniz kıvılcımlanıyor, parlıyordu. Kısa süre sonra kara yol aramıza girecekti, çünkü o tarafa ilerliyorduk.

Gölge'ye ne yaparsam yapayım, onun uğursuz varlığını silemezdim. Aslında, en hızlı yol ona paralel uzanan yol olacaktı.

Sonunda vadinin tabanına geldik. Arden Ormanı sağ tarafımda, batıya doğru, yaşlı ve muazzam, uzanıyordu. Beni evimden uzaklaştıracak ne değişiklik gerekiyorsa yaparak at sürmeye devam ettim.

Kara yolu gözden ayırmamakla beraber, epey uzağından gidiyordum. Buna zorunluydum, çünkü değiştiremeyeceğim tek şey oydu. Aramızda çalılar, ağaçlar ve alçak tepeler bulunduruyordum.

Sonra uzandım ve çevrenin yapısı değişti.

Akik damarları... Şist yığınları... Yeşilliklerin kararması...

Bulutlar gökyüzünde süzülüyor... Güneş parıldayarak dans ediyor...

Hızımızı arttırdık. Zemin alçalmaya devam etti. Gölgeler uzadı, birleşti. Orman geriledi. Sağımda kayalık bir duvar yükseldi, solumda bir tane daha... Soğuk bir rüzgar kaba bir kanyonda beni takip etti. Tabakalar -kırmızı, altın rengi, sarı ve kahverengi- çakıp geçti. Kanyonun zemini kum kazandı. Toz hortumları çevremizde döndü. Yol yine yükselmeye başlayınca öne eğildim. Duvarlar içe doğru eğimlendi, birbirine yaklaştı.

Yol daraldı, daraldı. İki duvara da dokunabiliyordum neredeyse...

Tepeleri birleşti. Gölgeli bir tünelde ilerliyor, tünel karardıkça yavaşlıyordum... Işık veren şekiller patlayarak belirdi.

Rüzgar inledi.

Sonra dışarı!

Duvarların ışığı kör ediciydi ve tepemizde, her yerde dev kristaller asılıydı. Fırlayıp yanlarından geçtik, bu bölgeden uzaklaşan, tırmanan bir yolu takip ettik ve küçük, mükemmel birer daire olan havuzların yeşil cam kadar kıpırtısız yattığı yosunlu vadilerden geçtik.

Önümüzde yüksek eğrelti otları belirdi ve aralarından ilerledik. Uzak bir boru sesi duydum.

Döndük, yürüdük... Şimdi eğrelti otları daha geniş ve kısa... Ötede, büyük bir düzlük, geceye doğru pembeleşiyor...

Solgun otların üzerinden ileri... Taze toprak kokusu...

Önümüzde, uzakta dağlar ya da karanlık bulutlar... Solumda yıldız geçidi... Hızlı bir nem sağanağı... Gökyüzüne sıçrayan mavi bir ay... Karanlık yığınların arasında kıvılcımlar... Anılar ve bir gümbürtü... Fırtına kokusu, hızla esen hava...

Güçlü bir rüzgar... Yıldızların önünde bulutlar... Sağ tarafımda parlak bir çatal parçalanmış bir ağacı mızraklıyor ve ateşe veriyor... Bir karıncalanma... Ozon kokusu... Üzerimde su tabakaları... Solumda bir dizi ışık...

Yıldız taş döşeli yolda takırdayarak yürüyor... Tuhaf bir araç yaklaşıyor... Silindir şeklinde, motor sesi çıkarıyor... Birbirimizden kaçmıyoruz...

Arkamdan bir bağırma geliyor...

Işıklı bir pencerede bir çocuğun yüzü...

Takırdayarak ilerliyoruz... Sulara dalıp çıkıyoruz... Dükkan vitrinleri ve evler... Yağmur azalıyor, azalıyor ve diniyor... Sis uçuşuyor, duruyor, derinleşiyor, solumda büyüyen ışık yüzünden inci rengine bürünüyor...

Toprak yumuşuyor, kırmızılaşıyor... Sisin içindeki ışık güçleniyor... Arkadan gelen, ısınan yeni bir rüzgar... Hava bölünüyor...

Gökyüzü solgun limon rengi... Portakal rengi güneş öğleye doğru koşturuyor...

Bir ürperti! Benim yaptığım bir şey değil, kesinlikle beklenmedik... Yer altımızda hareketleniyor, ama bundan daha fazlası var. Yeni gökyüzü, yeni güneş, şimdi girdiğimiz paslı çöl hepsi genişleyip daralıyor, solup geri dönüyor. Bir çatırtı geliyor ve her solma ile Yıldız ile kendimi beyaz bir hiçliğin içinde yalnız buluyorum. Dekorsuz karakterler gibi. Hiçlikte yürüyoruz. Işık her yerden geliyor ve yalnızca bizi aydınlatıyor.

Bir zamanlar yanında at sürdüğüm bir Rus ırmağında bahar buzları eritirken olduğu gibi istikrarlı bir çatırtı kulaklarımı dolduruyor. Çok gölge geçmiş olan Yıldız korku dolu bir ses çıkarıyor.

Çevreme bakmıyorum. Bulanık çizgiler beliriyor, keskinleşiyor, berraklaşıyor. Çevrem geri geldi, ama solgun bir görünüşü var. Dünyadan bir miktar renk gitmiş.

Sola dönüyoruz, alçak bir tepeye doğru koşuyoruz, tırmanıyoruz, sonunda zirvesinde duruyoruz.

Kara yol. Bozulmuş gibi hatta geri kalan her şeyden daha fazla. Ben bakarken kıpırdanıyor, ben izlerken neredeyse dalgalanıyor. Çatırtı devam ediyor, yükseliyor...

Kuzeyden bir rüzgar yükseliyor, başta hafif, ama gittikçe güçleniyor. O tarafa baktığımda karanlık bulutlardan bir yığın görüyorum.

Daha önce hiç gitmediğim gibi gitmem gerektiğini anlıyorum. Ziyaret ettiğim yerde yıkım ve yaratımın uç noktaları gerçekleşiyor. Ne zaman? Önemi yok. Dalgalar Amber’den çevreye yayılıyor ve bu da geçip yok olabilir ve ben de yanında.

Eğer babam her şeyi yine bir araya getirmezse.

Dizginleri silkeliyorum. Hızla güneye ilerliyoruz.

Bir düzlük... Ağaçlar... Bazı yıkık binalar... Daha hızlı...

Yanan bir ormanın dumanı... Alevden bir duvar... Gitti...

Sarı gökyüzü, mavi bulutlar... Bir hava taşıtı filosu geçiyor...

Daha hızlı...

Güneş bir kova suya düşen kızgın demir parçası gibi; yıldızlar şerit oluyor... Düz bir yol üzerinde solgun bir ışık... Karanlık lekelerde uzaklaşan sesler, feryat... Işık daha parlak, manzara daha solgun... Sağımda, solumda grilik... Şimdi parlak... Gözlerimin önünde yalnızca yol... Feryat tizleşerek bir çığlık oluyor... Şekiller bir araya geliyor... Bir Gölge tünelinden geçiyoruz... Dönmeye başlıyor...

Dönüyor, dönüyor... Yalnızca yol gerçek... Dünyalar gelip geçiyor... Artık dekorlar üzerindeki kontrolümü bıraktım ve yalnızca, beni Amber’den uzaklaştırmayı ve Kaos’a fırlatmayı hedefleyen gücün itmesi ile ilerliyorum... Üzerimde rüzgar, kulaklarımda bir çığlık var... Daha önce Gölge üzerindeki gücümü hiç sınırlarına kadar zorlamamıştım... Tünel cam kadar kaygan ve kesintisiz oluyor... Bir burgaçtan, bir hortumdan, bir hortumun merkezinden aşağı at sürüyor gibiyim... Yıldız ve ben tere battık... Sanki kovalanıyormuşum gibi, vahşi bir kaçış duygusu var üzerimde... Yol bir soyutlama oldu... Gözlerim, terden kurtulmak için kırpıştırırken acıdı... Bu sürüşü daha fazla sürdüremem... Kafatasımın dibine bir zonklama geldi...

Dizginleri hafifçe çekiyorum ve Yıldız yavaşlamaya başlıyor...

Tünelimin ışıktan duvarları damarlar kazanıyor... Tekdüze bir renkten çok gri, siyah, beyaz lekeler... Kahverengi... Biraz mavi... Yeşil... Feryat alçalarak bir mırıltıya, gurultuya dönüşüyor, sonra soluyor... Rüzgar daha hafif... Şekiller gelip gidiyor...

Yavaş, daha yavaş...

Yol yok. Yosunlu toprağın üzerinde at sürüyorum. Gökyüzü mavi, bulutlar beyaz. Başım dönüyor. Dizginleri çekiyorum. Ben...

Ufacık.

Gözlerimi indirdiğim zaman şok geçirdim, Oyuncak bir köyün dışında duruyordum. Evler avucuma sığabilirdi, minik yollar, üzerinde ilerleyen ufacık araçlar...

Arkama baktım. Bu ufak konutların bazılarını ezmiştik.

Çevreme bakındım. Sol tarafta daha azdılar. Yıldız’ı dikkatle o tarafa yönlendirdim, orayı terk edene kadar hareket etmeye devam ettik. Kendimi bu konuda kötü hissediyordum —orası her neyse- her kim yaşıyorsa. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yine harekete geçtim, yeşilimsi bir gökyüzünün altındaki terk edilmiş bir taş ocağı gibi görünen yere gelene kadar Gölgeler'den geçtik. Burada kendimi ağır hissettim. Attan indim, su içtim, biraz çevrede yürüdüm.

Beni çevreleyen nemli havayı derin derin soludum. Artık Amber'den uzaktaydım, ne kadar uzağa gitmek gerekirse o kadar uzakta, Kaos yolunda. Daha önce nadiren bu kadar uzağa gelmiştim. Dinlenmek için burada durmamın sebebi, yakalayabileceğim normalliğe en yakın şey olmasıydı, ama değişimler gittikçe daha radikal olacaktı.

Gergin kaslarımı gevşetirken yukarıda, havada bir çığlık duydum.

Başımı kaldırdım ve karanlık bir şeklin alçalmakta olduğunu gördüm. Grayswandir bir refleksle elime yerleşmişti. Ama şekil inerken ışık onu uygun bir açıdan yakaladı ve kanatlı şekil alev aldı.

Özdeş kuşum döndü döndü, uzattığım koluma indi. O korku verici gözler bana tuhaf bir zeka ile baktı, ama başka koşullarda vereceğim dikkati vermedim onlara. Bunun yerine Grayswandir'i kınına yerleştirdim ve kuşun taşıdığı şeye uzandım.

Hüküm Mücevheri.

Babamın çabasının, sonucu her ne olmuş ise, sona erdiğini anladım. Desen ya onarılmış ya da bozuk kalmıştı. Belki hayattaydı, belki ölmüştü. İki sütundan dilediğin ikiliyi seç. Bu eylemin sonuçları, ünlü havuzun dalgaları gibi Amber'den dışarı, Gölge'ye yayılıyor olmalıydı. Çok geçmeden daha fazlasını öğrenecektim. Bu arada, yerine getirmem gereken emirler vardı.

Zinciri başımdan geçirdim ve Mücevher'in göğsüme düşmesine izin verdim. Yıldız'a yine bindim. Kankuşum kısa bir haykırış kopardı ve havalandı.

Yine hareket ettik.

...Yer kararırken gökyüzünün beyazladığı bir yerdeyiz.

Sonra toprak alevlendi ve gökyüzü karardı. Sonra tersi. Sonra yine tersi... Her adımda etki değişti ve biz hızlanırken çevremizde bir dizi yanıp sönen fotoğraf yarattı, yavaş yavaş kesintili bir animasyona dönüştü, sonra sessiz bir filmin hiperaktif netliğini kazandı. Sonunda, tamamen bulanıklaştı.

Işık noktalan meteorlar ya da kuyrukluyıldızlar gibi çakıp geçti. Kozmik bir yürek atışı gibi bir zonklama hissetmeye başladım. Her şey, hortuma yakalanmış gibi çevremde dönmeye başladı.

Yolunda olmayan bir şey vardı. Kontrolümü kaybediyor gibiydim. Babamın yaptıklarının etkileri geçtiğim Gölge'ye ulaşmış olabilir miydi? Bu pek olası görünmüyordu. Yine de...

Yıldız sendeledi. Yıldız'dan ayrılmak istemediğimden düşerken sıkı sıkı tutundum. Omzumu sert bir yüzeye çarptım ve bir an sersemlemiş bir biçimde yatıp kaldım.

Dünya çevremde yine bir araya geldiğinde, doğrulup oturdum ve çevreme baktım.

Tekdüze bir alaca karanlık vardı hâlâ, ama yıldız yoktu. Bunun yerine muhtelif büyüklüklerde ve şekillerde kayalar havada süzülüyordu. Ayağa kalktım ve bakışlarımı etrafta gezdirdim.

Görebildiğim kadarıyla, üzerinde durduğum düzensiz taş yüzey, diğerleri ile birlikte süzülen, dağ boyutunda bir kaya olabilirdi. Yıldız ayağa kalktı ve titreyerek yanımda durdu.

Mutlak bir sessizlik bizi sardı. Durgun hava serindi. Görünürde hiçbir canlı varlık yoktu. Buradan hoşlanmamıştım. Kendi isteğimle burada durmazdım. Yıldız'ın bacaklarını incelemek için diz çöktüm. Buradan en kısa sürede ayrılmak istiyordum, mümkünse at üzerinde.

Ben bunu yaparken, ancak bir insan gırtlağından gelebilecek yumuşak bir gülme sesi duydum.

Durdum, elimi Grayswandir'in kabzasına koydum ve sesin kaynağını aradım.

Hiçbir şey. Hiçbir yerde.

Yine de duymuştum. Yavaş yavaş dönerek her yöne baktım. Hayır...

Sonra yine geldi. Ama bu sefer kaynağının yukarıda olduğunu fark ettim.

Yüzen kayaları taradım. Gölgelere bürünmüş olduklarından ayırt etmek zordu...

İşte!

Yerden on metre yukarıda, yaklaşık otuz metre solumda, gökyüzündeki küçük bir adanın üzerinde, insana benzer bir şekil durmuş, bana bakıyordu. Değerlendirdim. Her ne ise, tehdit oluşturmayacak kadar uzakta görünüyordu. O bana ulaşana kadar ben gitmiş olurdum. Yıldız'a binecek oldum.

"Faydası yok, Corwin," dedi, o sırada duymayı en az istediğim bir ses. "Burada kısılı kaldın. Ben izin vermeden ayrılmanın yolu yok."

Atıma binerken gülümsedim, sonra Grayswandir'i çektim.

"Deneyelim," dedim. “Gel de engelle beni."

"Pekala," diye yanıt verdi ve üzerinde durduğum çıplak kayadan alevler fışkırdı, yüksek bir çember halinde beni sardı, sessizce yaladı, yayıldı.

Yıldız çılgına döndü. Grayswandir’i hızla kınına soktum, pelerinimin ucu ile Yıldız'ın gözlerini örttüm, yatıştırıcı sözler söyledim.

"İkna oldun mu?" dedi ses. “Burası çok küçük. Hangi yöne gidersen git. Sen Gölge’ye kayamadan atın paniğe kapılacak."

"Hoşça kal, Brand," dedim ve atımı sürdüm.

Yıldız'ın sağ gözünü her şeyi çevreleyen alevlere karşı örterek kaya yüzey üzerinde saatin ters yönünde geniş bir çember çizdim. Brand’in yine güldüğünü duydum. Ne yaptığımı fark etmemişti.

Bir çift iri kaya... Güzel. Aynı rotayı takip ederek sürmeye devam ettim. Şimdi solunda çentikli bir taş çıkıntı, bir çıkış, bir iniş... Yolumda ateşlerin düşürdüğü bir gölge yığını... İşte.

Aşağı... Yukarı. O ışık lekesine yeşil bir dokunuş... Kaymanın yine başladığını hissedebiliyordum.

Düz bir yolda ilerlemenin bizim için her şeyi kolaylaştırdığı gerçeği, bunun tek yol olduğu anlamına gelmiyor. Ama hepimiz çoğunlukla düz yolu tercih ettiğimiz için, çemberler çizerek de ilerleme kaydedebileceğimizi unuturuz...

İki iri kayaya yine yaklaşırken kaymayı daha güçlü hissettim. Brand o sırada anladı.

"Dur, Corwin!"

Ona orta parmağımı gösterdim, kayaların arasından geçtim, sarı ışıktan noktalarla beneklenmiş dar bir kanyona ilerledim.

Talimatlar doğrultusunda.

Pelerinimi Yıldız’ın başından çektim ve dizginleri silkeledim. Kanyon aniden sağa döndü. Onu takip ederek daha iyi aydınlanmış, biz ilerlerken genişleyen ve canlanan bir caddeye çıktık.

...Yukarıda çıkıntı yapan bir kayanın altından, öte yanda sedefe çalan süt rengi bir gökyüzüne.

Hızlanarak daha derine, öteye at sürdüm... Solumdaki yamacın tepesini çıkıntılı bir uçurum taçlandırdı, pembemsi gökyüzünün altında çalılıklarla yeşillendi.

Yeşillik sarı bir gökyüzünün altında maviliğe dönüşene, kanyon yükselip portakal rengi taşların, zemin altımızda toynak sesleri ile eşzamanlı bir

biçimde sarsılıyormuş gibi yuvarlandığı lavanta rengi bir ovaya erişene kadar ilerledim. Kayan kuyruklu yıldızların altında düzlüğü aştım, ağır kokularla dolu bir yerde, kan kırmızısı denizin kıyısına ulaştım. Gökyüzünde iri, yeşil bir güneş ile küçük bronz bir güneş altında kıyıda yürüdüm. Bir yanda iskelet donanmalar çarpışıyor, derinliklerin yılanları portakal rengi ve mavi yelkenli gemilerinin çevresinde dolanıyordu. Mücevher üzerimde kalp gibi atıyordu ve ondan güç alıyordum. Vahşi bir rüzgar yükseldi ve bizi, sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen, siyah dipli, kıvılcımlı, baş döndüren kokular yayan, feryat eden bir uçurumun üzerinde, bakır rengi bir gökyüzünde uçurdu...

Arkamda, durmak bilmeyen bir gök gürültüsü sesi... Önümüzde, ilerleyen, her yere yayılan, eski bir resimdeki çatlaklar gibi ince çizgiler... Soğuk, kokuyu öldüren rüzgar bizi takip ediyor...

Çizgiler... Çatlaklar genişliyor, siyahlık aralarını doldurmak için akıyor... Siyahlık yana, yukarı, aşağı, sonra yine kendi üzerinde yukarı akıyor... Bir ağ oluşuyor, bir devin işi, görünmez örümcek, dünyayı ağına düşüren...

Aşağı, aşağı, yine aşağı... Yine yer, bir mumyanın, boynu gibi kırışık ve buruş buruş... Zonklayan geçişimiz sessiz...

Gök gürültüsü daha yumuşak, rüzgar diniyor... Babamın son nefesi mi bu? Şimdi hızla uzaklara...

Çizgiler daralıyor, asitle oyulmuş resmin çizgileri gibi inceliyor, sonra üç güneşin ısısı altında soluyor... Daha hızlı...

Yaklaşan bir binici... Eli benimkiyle aynı anda kılıcının kabzasına gidiyor... Ben. Kendim geri mi geliyorum? Aynı anda selam veriyoruz... Bir şekilde birbirimizin içinden geçiyoruz, o kum anda hava bir su tabakası gibi... Bu hangi Carroll aynası, hangi Rebma, hangi Tir-na Nog'th etkisi... ama uzakta, solumda, kıvranan siyah bir şey... Yolda yürüyoruz... Beni götürüyor...

Gökyüzü beyaz, yer beyaz ve ufuk görünmüyor... Güneşsiz ve bulutsuz manzara... Yalnızca uzakta o iplik ve her yerde iri, huzursuz edici piramitler...

Yoruluyoruz. Bu yerden hoşlanmadım... Ama bizi izleyen her ne süreçse, ondan uzaklaşmamız gerek. Dizginleri çekiyorum.

Yorulmuştum, ama içimde tuhaf bir canlılık hissediyordum.

Göğsümden yükseliyor gibiydi... Mücevher. Elbette. Gücünden yine faydalanmak için çaba gösterdim. Kollarıma ve bacaklarıma yayıldığını, el

ve ayaklarımda güçlükle durduğunu hissettim. Sanki...

Evet. Uzandım ve boş, geometrik manzaraya irademi uyguladım. Değişmeye başladı.

Bir hareketlenme oldu. Piramitler sürünüp geçti, geçerken karardı. Dünya baş aşağı döndü ve ben bir bulutun altında durup, altımda/üstümde manzaraların çakıp geçmesini izledim.

Işık, ayaklarımın altındaki altın güneşten yukarı aktı. Bu da geçti ve pamuğa benzeyen zemin karardı, gelip geçen toprakları eritmek için yukarıya sular fışkırttı. Şimşekler fırlayıp yukarıdaki dünyayı çarpıp parçaladı. Bazı yerlerde ufalandı ve çevremde düştü.

Bir karanlık dalgası geçerken dönmeye başladılar.

Işık, bu sefer mavi renkte geldiğinde, noktasal bir kaynağı yoktu ve herhangi bir manzara betimlemiyordu.

...Altın köprüler boşluğu büyük flamalarla aşıyor, içlerinden biri şimdi bile altımızda yanıp sönüyor. Gittiği yere dolanıyoruz, tüm bu zaman boyunca heykel gibi kıpırtısız duruyoruz... Bu, belki, bir yüzyıl sürüyor. Gözlerimden içeri, otoban hipnozuna benzeyen bir olgu giriyor, beni tehlikeli bir biçimde yatıştırıyor.

Geçişimizi hızlandırmak için elimden geleni yapıyorum.

Bir yüzyıl daha geçiyor.

Sonunda, çok ileride, karanlık, sisli bir leke, çıkış noktamız, hızımıza rağmen yavaşça büyüyor.

Biz ona ulaştığımız zaman devasa bir hal alıyor. Boşlukta bir ada, altın, metalik ağaçlardan bir ormanla kaplı...

Bizi buraya kadar getiren hareketi durduruyorum ve kendi gücümüzle ilerliyor, o ağaçlığa giriyoruz. Alüminyum folyo gibi otlar o ağaçların arasından geçerken altımızda çıtırdıyor.

Solgun ve parlak, tuhaf meyveler çevremde asılı duruyor. Herhangi bir hayvan sesi yok. İçe doğru ilerleyerek, içinden bir civa deresinin aktığı küçük bir açıklığa geliyoruz. Orada attan iniyorum.

"Corwin, kardeşim," diyor o ses yine. “Seni bekliyordum."

Bölüm 4

Ağaçlığa döndüm ve oradan çıkmasını izledim. O silahını çekmediğinden ben de kendiminkini çekmedim. Ama zihnimle Mücevher'e uzandım. Biraz önce tamamladığım alıştırmadan sonra, onunla hava durumunu kontrol etmekten çok daha fazlasını yapabileceğini biliyordum. Brand'in gücü her ne ise, ona doğrudan meydan okumama imkan verecek bir silahım olduğunu hissediyordum artık. Ben bunu yaparken Mücevher daha derinden attı.

"Ateşkes," dedi Brand. "Tamam mı? Konuşabilir miyiz?"

"Birbirimize söyleyecek başka şey göremiyorum," dedim ona.

"Bana bir şans vermezsen asla kesin olarak bilemeyeceksin, değil mi?"

Yaklaşık yedi metre ötede durdu, yeşil pelerinini sol omzundan arkaya attı ve gülümsedi.

"Tamam. Her neyse, söyle," dedim.

"Seni durdurmaya çalıştım," dedi, "orada, geride, Mücevher için. Artık ne olduğunu bildiğin, ne kadar önemli olduğunu fark ettiğin açık."

Hiçbir şey söylemedim.

"Babam onu çoktan kullandı," diye devam etti "ve onunla yapmaya çalıştığı şeyin başarısız olduğunu bildirmekten üzgünüm."

"Ne? Sen nasıl bilebilirsin?"

"Ben Gölgeler'in ötesini görebilirim, Corwin. Kız kardeşimizin seni bu konularda daha fazla bilgilendirdiğini sanıyordum. Küçük bir zihinsel çaba ile ne istersem algılayabilirim. Doğal olarak, bu olayın sonucu beni ilgilendiriyordu. Bu yüzden izledim. O öldü, Corwin. Bu çaba ona fazla geldi. Kullandığı güçlerin kontrolünü kaybetti ve Desen'in yarısında onlar tarafından yok edildi."

"Yalan söylüyorsun!" dedim Mücevher'e dokunarak.

Başını olumsuz anlamda salladı.

"Hedefime ulaşmak için yalan söyleyecek kadar alçalabileceğimi kabul ediyorum, ama bu sefer doğruyu söylüyorum. Babam öldü. Onun başarısız olduğunu gördüm. Sonra, kuş emrettiği gibi Mücevher'i sana getirdi. Desen'siz bir evrende kaldık."

Ona inanmak istemiyordum. Ama babamın başarısız olmuş olması mümkündü. İşin ne kadar güç olduğu konusunda, konu üzerinde uzman olan tek kişinin, Dworkin'in güvencesini almıştım.

"Şu an için söylediğinin doğru olduğunu kabul edersek, şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Her şey yok olacak," diye yanıt verdi. "Şu anda bile Kaos Amber'de kalan boşluğu doldurmak için toplanıyor. Büyük bir burgaç oluştu ve büyüyor. Dışa doğra yayılıyor, gölge dünyaları yok ediyor ve Kaos Sarayları ile birleşene, tüm yaratımı bir kez daha Kaos'un hükmetmesi için çevreleyene kadar durmayacak."

Sersemlediğimi hissettim. Greenwood'dan, her şeyden buraya, böyle bir son uğruna mı çabalamıştım? İşler sonuca varmak üzereyken her şeyin anlamdan, biçimden, içerikten, yaşamdan mahrum kalmasını mı izleyecektim?

"Hayır!" dedim. "Bu olamaz."

"Eğer..." dedi Brand yumuşak sesle.

"Eğer ne?"

"Eğer yeni bir Desen çizilmez ve şekli korumak için yeni bir düzen yaratılmazsa."

"Yani o kargaşaya geri dönüp işi bitirmekten mi bahsediyorsun? Oranın artık var olmadığını söyledin."

"Hayır. Elbette yok. Mekan önemsiz. Nerede bir Desen varsa, merkez orasıdır. Tam burada yapabilirim."

"Babamın başaramadığı şeyi senin başaracağını mı söylüyorsun?"

"Denemek zorundayım. Bu konuda yeterince bilgisi olan ve Kaos dalgaları gelmeden önce yeterince zamanı olan tek kişi benim. Dinle, kuşkusuz Fiona'nın hakkımda sana anlattığı her şeyi kabul ediyorum. Plan yaptım ve eyleme geçtim. Amber'in düşmanları ile anlaştım. Kanımızı döktüm. Anılarını yok etmeye çalıştım. Ama artık bildiğimiz dünya yok oldu ve ben de burada yaşıyorum. Eğer bir tür düzen sağlanmazsa planlarım -her şey!- sonuçsuz kalacak. Belki Kaosun Efendileri beni aldattı. Bunu kabullenmek benim için zor, ama artık olasılığı görebiliyorum. Ama onları engellemek için henüz çok geç değil. Tam burada yeni bir düzenin kalesini kurabiliriz."

"Nasıl?"

"Mücevher’e ihtiyacım var ve yardımına. Yeni Amber’in yeri burası olacak."

"Diyelim ki -*arguendo*- onu sana verdim. Yeni Desen eskisinin tıpatıp aynısı mı olacak?"

Başını iki yana salladı.

"Nasıl babamın yaratmaya çalıştığı Dworkin’inki ile aynı olamazsa, bu da eski Desen'le aynı olamaz. İki yazar aynı hikayeyi aynı şekilde anlatamaz. Bireyden bireye üslup farklılıkları kaçınılamaz. Onu taklit etmek için ne kadar çabalarsam çabalayayım, benim versiyonum biraz farklı olacaktır."

"Bunu nasıl yapabilirsin?" diye sordum, “Mücevher’e tam olarak ayarlanmadın ki! Süreci tamamlamak için Desen’i tamamlaman gerekir ve senin de söylediğin gibi, Desen yok oldu. Nasıl olacak?"

Sonra, “Senin yardımına ihtiyacım olduğunu söyledim," diye bildirdi. “Bir kişiyi Mücevherle uyumlu hale getirmek için bir yol daha var. Uyumlu birisinin yardımını gerektiriyor. Kendini bir kez daha Mücevher’e yansıtman ve beni de yanında götürmen gerekiyor ötede yatan ilk Desenin içine, sonra Desen boyunca."

"Ya sonra?"

"Tören tamamlandığı zaman ben de uyumlu olacağım, sen bana Mücevheri vereceksin, ben yeni bir Desen çizeceğim ve sorun halledilmiş olacak. Her şey dağılmayacak. Yaşam devam edecek."

"Ya Kaos?"

"Yeni Desen lekesiz olacak. Artık Amber’e girmelerini sağlayan bir yolları olmayacak."

"Babam ölmüşken, yeni Amber nasıl yönetilecek?"

Düzenbazca gülümsedi.

"Çekeceğim acılara karşılık bir şey almalıyım, değil mi? Bunu yaparak hayatımı tehlikeye atmış olacağım ve başarı olasılığı o kadar da yüksek değil."

Ona gülümsedim.

"Ödül düşünülünce, bu kumarı benim oynamamı ne engelleyecek?" dedim.

"Babamın başarmasını engelleyen şey Kaos’un tüm güçleri. Böyle bir eylem başlatıldığı zaman kozmik bir refleksle çağrılıyorlar. Ben onları senden daha iyi tanıyorum. Senin hiçbir şansın yok. Ama benim olabilir."

"Şimdi, diyelim ki bana yalan söylüyorsun, Brand. Ya da daha nazik olalım ve diyelim ki, onca kargaşa içinde pekiyi göremedin. Diyelim ki, babam başardı. Diyelim ki şu anda yeni bir Desen var. Sen burada yeni bir tane çizersen ne olacak?"

"Ben... Daha önce böyle bir şey hiç yapılmadı. Ben nereden bileyim?"

"Acaba," dedim, “yine de senin gerçeklik versiyonunu elde edebilir misin? Yeni bir evrenin ayrılmasını temsil ediyor olabilir mi -Amber ve Gölge’si ile- sırf senin için? Bizimkini yok eder mi? Yoksa yalnızca ayrı mı durur? Yoksa bazı örtüşmeler olur mu? Bu koşullar altında, sen ne düşünüyorsun?"

Omuzlarını silkti.

"Bunu çoktan yanıtladım. Daha önce hiç yapılmadı. Ben nereden bileyim?"

"Ama bence biliyorsun ya da çok iyi bir tahminde bulunabilirsin. Bence planladığın bu, denemek istediğin bu çünkü artık sana kalan yalnızca bu var. Bu eylemini babamın başarılı olması ve elinde tek kart kalması olarak anlıyorum. Ama bunun için bana ve Mücevher’e ihtiyacın var. İkisini de alamazsın."

İçini çekti.

"Senden daha iyisini beklerdim. Ama tamam. Yanılıyorsun, ama orada bırak. Ama dinle. Her şeyin kaybedildiğini görmektense, alemi seninle bölüşürüm."

"Brand," dedim, “kaybol. Ne Mücevher’i alabilirsin, ne de benim yardımımı. Seni dinledim ve yalan söylediğini düşünüyorum."

"Korkuyorsun," dedi, “benden korkuyorsun. Bana güvenmek istemediğin için seni suçlamıyorum. Ama hata yapıyorsun. Artık bana ihtiyacın var."

"Bununla beraber, ben seçimimi yaptım."

Bana doğru bir adım attı. Sonra bir tane daha...

"Ne dilersen dile, Corwin. Sana istediğin her şeyi veririm."

"Tir-na Nog’th’ta Benedict ile beraberdim," dedim, “onun gözleriyle baktım, kulaklarıyla dinledim. Ona da aynı teklifi yaptın. Al bir yerine sok, Brand. Ben işime devam ediyorum. Beni durdurabileceğimi düşünüyorsan, şu an da her an kadar iyi."

Ona doğru yürümeye başladım. Ona ulaşırsam onu öldüreceğimi biliyordum. Aynı zamanda, ona ulaşamayacağımı da biliyordum.

Durdu. Geriye doğru bir adım attı.

"Büyük bir hata yapıyorsun," dedi.

"Ben aynı fikirde değilim. Bence kesinlikle doğru şeyi yapıyorum."

"Seninle dövüşmeyeceğim," dedi telaşla. “Burada, boşluğun üzerinde değil. Bir daha karşılaştığımızda, Mücevher’i senden alacağım."

"Uyum sağlamamışken sana ne faydası olacak?"

"Benim için bunu başarmanın bir yolu olabilir hâlâ. Daha zor, ama mümkün. Sana şans verdim. Hoşça kal."

Ağaçlığa çekildi. Arkasından gittim, ama yok oldu.

Oradan ayrıldım ve boşluğun üzerindeki yol boyunca at sürdüm. Brand’in gerçeği ya da en azından gerçeğin bir kısmını söylediği olasılığını düşünmek istemiyordum. Ama söylediği şeyler dönüp dolaşıp yakama yapışıyordu. Ya babam başarısız olduysa? O zaman bu boşuna bir çabaydı. Her şey çoktan bitmişse, dernek yalnızca zaman meselesiydi. Herhangi bir şeyin bana yaklaşıyor olması olasılığına karşılık arkama bakmak istemiyordum. Ilımlı bir cehennem sürüşü temposuna geçtim. Kaos’un dalgaları o kadar uzağa ulaşana kadar, sırf bana düşeni elimden geldiğince yaptığımı göstermek için diğerlerine ulaşmak istiyordum. Savaşın nasıl gittiğini merak ettim. Ya da, o zaman kesitinde başlamış mıydı acaba?

Gittikçe aydınlanan gökyüzünün altında köprüyü geçtim.

Altından bir düzlük manzarasını aldığı zaman Brand’in tehdidini düşündüm. Bunu sırf kuşku uyandırmak, huzursuzluğumu arttırmak ve etkinliğimi bozmak için mi söylemişti? Muhtemelen. Yine de, eğer Mücevher’i istiyorsa bana tuzak hazırlaması gerekecekti. Ve Gölge üzerinde edindiği tuhaf güce saygım vardı. Her hareketimi izleyebilen, kendini bir anda avantajlı bir noktaya nakledebilen birinin saldırısına karşı hazırlanmak neredeyse imkansız görünüyordu. Ne zaman gelecekti? Çok yakında değil, diye tahmin ettim. İlk önce, sinirlerimi bitkin düşürmek isteyecektir ve çoktan yorulmuştum. Eninde sonunda dinlenmek, uyumak zorunda kalacaktım. Cehennem sürüşü ne kadar hızlı olursa olsun, bir defada onca mesafeyi aşmam imkansızdı.

Pembe, portakal rengi ve yeşil sisler yanımdan uçtu, çevremde döndü, dünyayı doldurdu. Altımızdaki yer metal gibi çınladı. Zaman zaman, kristal seslerine benzer müzikal tonlar başımın üzerinde oluştu. Düşüncelerim dans etti. Pek çok dünyaya ait anılar gelişigüzel gelip gitti. Ganelon, dostum-düşmanım ve babam -düşmanım-dostum, birleşti, ayrıldı, ayrıldı ve birleşti. Bir yerde içlerinden biri bana, taht üzerinde kimin hak sahibi olduğunu

sordu. Sanırım Ganelon’du, her birimizin sayısız mazeretini bilmek istiyordu. Artık onun babam olduğunu, duygularımı öğrenmek istediğini biliyordum. Değerlendirmişti.

Kararını vermişti. Ve ben oyundan çıkıyordum. Gelişmelerden mi kaçıyordum, bu tür bir yükten kurtulmak mı istiyordum, yoksa son yıllarda yaşadığım, içimde yavaş yavaş büyüyen deneyimlere dayanarak aniden aydınlanmış mıydım, bir hükümdarın ihtişam anlarının dışındaki külfetli yaşamı hakkında daha olgun bir görüş mü edinmiştim, bilmiyorum. Gölge Dünya’daki hayatımı hatırladım, emirler veriyor, emirler uyguluyordum.

Gözümün önünde çehreler yüzmeye başladı -yüzyıllar boyunca tanıdığım insanlar- dostlar, düşmanlar, eşler, sevgililer, akrabalar. Lorraine beni devam etmeye çağırıyor, Moire kahkahalar atıyor, Deirdre ağlıyor gibiydi. Eric’le yine dövüştüm. Bir delikanlıyken Desen’i ilk yürüyüşümü hatırladım. Sonra adım adım anılarımın geri döndüğü zamanki yürüyüşünü. Cinayetler, hırsızlıklar, şövalyelikler, baştan çıkartmalar geri döndü, çünkü Mallory’nin dediği gibi, oradaydılar. Onları zamansal terimlerle doğru sıralayamıyordum bile. Büyük bir suç olmadığı için büyük bir endişe de yoktu. Zaman, zaman ve daha fazla zaman sert şeylerin köşelerini aşındırmış, beni değiştirmişti. Eski benliklerimi farklı kişiler olarak görüyordum, büyürken kaybettiğim tanıdıklar. Nasıl onlardan biri olabildiğimi merak ediyordum. Hızla ilerlerken, geçmişimden manzaralar çevremdeki sislerin içinde maddeleşir gibiydi. Şiirsel serbestlik yok burada.

Katıldığım savaşlar elle dokunulabilir bir biçim aldı, ama sesten yoksundu. Silahların ateşlenmesi, üniformaların renkleri, flamalar, kan. Ve insanlar -çoğu uzun zaman önce ölmüş- anılarımdan çıkıp önümde sessizce yürüdüler. Bunların hiçbiri aileden değildi, ama hepsi bir zamanlar benim için önemli olmuş insanlardı. Yine de özel bir modele uymuyordu. Utanç verici olanlar kadar asil eylemler de vardı; dostlar kadar düşmanlar da ve bunların hiçbiri geçişimi fark etmedi; hepsi uzun zaman önce gerçekleşmiş bir dizi eylemle meşguldü. O zaman, üzerinde at sürdüğüm yerin doğasını merak ettim. Tir-na Nog’th’un sulandırılmış bir versiyonu muydu, benden faydalanan zihne-duyarlı bazı maddeler vardı da çevreme bu “İşte Hayatınız" manzarasını mı yansıtıyordu? Yoksa yalnızca halüsinasyon mu görüyordum? Yorgundum, endişeliydim, huzursuzdum ve hayallere yol açan, duyuları monoton bir şekilde, nazikçe uyaran bir yolda yürüyordum... Aslında, bir süre önce Gölge üzerindeki kontrolümü kaybetmiş, manzara

tarafından bir tür dışsal narsisizm tuzağına düşürülmüş, düz ilerlemekteydim.

O zaman durup dinlenmem gerektiğini fark ettim -hatta belki biraz uyumam- ama bunu burada yapmaya korkuyordum. Buradan kurtulup daha ağırbaşlı, daha ıssız bir nokta bulmalıydım...

Çevremi çekiştirdim. Her şeyi biraz büktüm. Serbest kaldım.

Kısa süre sonra kaba, dağlık arazide ilerliyordum ve bundan kısa süre sonra dilediğim mağaraya geldim.

İçeriye girdik ve Yıldızla ilgilendim. Açlığımı biraz yatıştırmak için yiyip içtim. Ateş yakmadım. Pelerinime ve getirdiğim bir battaniyeye sarındım. Grayswandir'i sağ elimde tuttum. Mağara ağzının ötesindeki karanlığa bakarak uzandım.

Kendimi biraz hasta hissediyordum. Brand'in yalancının biri olduğunu biliyordum, ama sözleri beni yine de rahatsız etmişti.

Ama uykuya dalmak konusunda hep başarılı olmuşumdur.

Gözlerimi kapattım ve uyudum.

Bölüm 5

Bir varlık hissederek uyandım. Ya da belki bir ses ve bir varlık hissiydi. Her neyse, uyandım ve yalnız olmadığımdan emindim. Grayswandir'i sıkı sıkı kavradım ve gözlerimi açtım.

Bunun dışında kıpırdamadım.

Mağara ağzından ay ışığı gibi yumuşak bir ışık geliyordu.

Mağara ağzının hemen içinde insana benzer bir şekil ayakta duruyordu. Öyle bir ışık vardı ki, yüzü bana mı, yoksa dışarıya mı dönük, anlayamıyordum. Ama sonra bana doğru bir adım attı.

Ayağa fırladım, kılıcımın ucunu göğsüne doğrulttum. Durdu.

"Sakin ol," dedi bir adamın sesi Thari lisanında konuşarak.

"Fırtınadan kaçıp buraya sığındım yalnızca. Mağaranı paylaşabilir miyim?"

"Hangi fırtına?" diye sordum.

Yanıt verircesine, bir gök gürültüsü, ardından yağmur kokusu taşıyan bir rüzgar geldi.

"Tamam, bu kadarı doğru," dedim. “Rahatına bak."

İçeride oturdu, sırtını mağaranın sağ duvarına verdi. Battaniyemi katlayıp minder yaptım ve tam karşısına oturdum. Aramızda yaklaşık dört metre vardı. Pipomu buldum ve doldurdum, sonra gölge Dünya'dan benimle gelen bir kibriti yakmayı denedim. Yandı ve beni bir sürü zahmetten kurtardı. Tütünün hoş bir kokusu vardı, nemli esintiye karıştı. Yağmurun seslerini dinledim ve isimsiz arkadaşımın karanlık siluetini inceledim. Bazı olası tehlikeleri düşündüm, ama bana hitap eden Brand'in sesi değildi.

"Bu doğal bir fırtına değil," dedi adam.

"Ah. Öyle mi?"

"İlk olarak, kuzeyden geliyor. Yılın bu mevsiminde asla kuzeyden gelmezler."

"Tarih böyle yazılır işte."

"Sonra, daha önce bir fırtınanın böyle yaptığını hiç görmemiştim. Tüm gün hareketini izledim. Yavaş yavaş ilerleyen, önü sudan bir örtü gibi, düz bir çizgi. Bir sürü şimşek, yüzlerce parlak bacağı olan dev bir böcek gibi. Hiç doğal değil. Ve arkasında, her şey çarpıklaşıyor."

"Yağmurda bu olur."
"Bu şekilde değil. Her şey şekil değiştiriyor gibi. Akıyor.
Sanki dünyayı eritiyor ya da basıp şekilleri değiştiriyor gibi."
Ürperdim. Karanlık dalgalardan, biraz dinlenecek kadar uzakta olduğumu sanıyordum. Yine de, yanılmış olabilirdi, bunun sıra dışı bir fırtınadan ibaret olması mümkündü. Ama işi şansa bırakmak istemedim. Ayağa kalktım ve mağaranın arka tarafına döndüm. Islık çaldım.
Yanıt gelmedi. O tarafa gittim ve el yordamıyla aradım.
"Bir şey mi oldu?"
"Atım yok."
"Uzaklaşmış olabilir mi?"
"Öyle olmalı. Ama Yıldız'ın daha aklı başında bir at olduğunu sanırdım."
Mağara ağzına gittim, ama hiçbir şey göremedim. Dışarı çıkar çıkmaz, bir anda sırılsıklam oldum. Sol duvardaki yerime döndüm.
"Bana sıradan bir fırtına gibi geldi," dedim. "Bazen dağlarda kötü olurlar."
"Belki buraları benden iyi biliyorsundur, ha?"
"Hayır, yalnızca geçiyorum. Aslında bir an önce devam etmem gereken bir şey."
Mücevher'e dokundum. Zihnimle ona, sonra onun aracılığı ile dışarı, yukarı uzandım. Çevremdeki fırtınayı hissettim, yüreğimle bir olan kırmızı atışlarla uzaklaşmasını emrettim.
Sonra arkama yaslandım, bir başka kibrit buldum ve pipomu yine yaktım. Bu büyüklükte bir fırtınaya karşı güçler işlerini tamamlayana kadar zaman geçecekti.
"Fazla sürmez," dedim.
"Nereden biliyorsun?"
"İmtiyazlı bilgi."
Güldü.
"Bazı anlatımlara göre, dünya böyle sona erecekmiş. Kuzeyden gelen tuhaf bir fırtına ile."
"Bu doğru," dedim "ve bu o işte. Ama endişelenecek bir şey yok. Öyle ya da böyle, fazla zaman geçmeden zaten her şey bitecek."
"Taşıdığın o taş... Işık veriyor."
"Evet."
"Ama bunun son olması konusunda şaka yapıyordun, değil mi?"

"Hayır."

"Aklıma Kutsal Kitap’tan bir dize getirdin Başmelek Corwin, göğsünde şimşek, fırtınanın önünden gidecek... Adın Corwin olamaz, değil mi?"

"Gerisi nasıl?"

"...Nereye gittiği sorulduğunda, 'Dünyanın sonuna,' diyecek. Bir düşmana karşı hangi düşmanın ona yardım edeceğini bilmeden. Boynuz’un kime dokunacağını bilmeden."

"Bu kadar mı?"

"Başmelek Corwin hakkındaki bu kadar."

"Kitabı Mukaddes ile bu güçlüğü geçmişte de yaşadım. İlgini çekecek kadarını anlatıyor, ama o an işine yaratacak kadarını anlatmıyor. Sanki yazar insanları tahrik ederek eğleniyor gibi. Bir düşmana karşı bir başkası. Boynuz. Anlamadım."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Atımı bulamazsam fazla uzağa değil."

Mağara ağzına döndüm. Fırtına diniyordu, batıdaki bulutların arkasından bir tane, doğudakilerden bir tane ay ışığı gibi parıltı geliyordu. Yolun her iki yanına ve vadinin yamacına baktım. Görünürde at yoktu. Mağaraya döndüm. Ama tam ben bunu yaparken, çok aşağıda Yıldız’ın kişnemesini duydum.

Mağaradaki yabancıya seslendim. “Gitmeliyim. Battaniye sende kalabilir."

Ne yanıt verdiğini bilmiyorum, çünkü o sırada çiseleyen yağmura çıktım ve yamaçtan aşağı inmeye başladım. Yine Mücevher ile uzandım ve yağmur durdu, yerini sise bıraktı.

Taşlar kaygandı, ama ayağım kaymadan yolun yarısına geldim. Sonra durdum, hem nefeslenmek, hem de çevreme bakmak için. O noktadan, Yıldız’ın kişnemesinin tam olarak nereden geldiği konusunda emin olamıyordum. Ayın ışığı biraz daha güçlenmiş, ortalık biraz daha aydınlanmıştı, ama önündeki manzaraya bakarken hiçbir şey görmedim. Dakikalarca dinledim.

Sonra kişnemeyi bir kez daha duydum -aşağıdan, solumdan, karanlık bir kaya, taş yığını ya da kaya çıkıntısından. Tabanındaki gölgelerde bir tür kargaşa var gibiydi gerçekten de.

Cesaret edebildiğimce hızlı hareket ederek o tarafa yöneldim.

Ben düz zemine ulaşıp, hareket noktasına giderken, batıdan gelen esintilerle hafifçe kıpırdanan, bileklerimin çevresinde gümüş yılanlar gibi dolanan yer sisi ceplerinden geçtim.

Ağır bir şey kaya zeminde ittiriliyormuş gibi bir sürtünme, ezilme sesi duydum. Sonra, yaklaştığım karanlık yığının dibine yakın bir ışık parıltısı yakaladım.

Yaklaştığım zaman, dikdörtgen ışığın önünde küçük, insansı siluetlerin büyük bir kaya plakasını hareket ettirmeye çalıştıklarını gördüm. O taraftan hafif bir takırtı ve bir başka kişneme geldi. Sonra taş hareket etmeye, kapı gibi kaymaya başladı. Işıklı bölge azaldı, daraldı, sonra bir gümleme ile kapandı. Çabalayan şekiller içeri girmişti.

Sonunda kaya yığınına ulaştığım zaman, her şey bir kez daha sessizdi. Kulağımı taşa dayadım, ama hiçbir şey duymadım. Ama bunlar her kimse, atımı almışlardı. At hırsızlarından, hiç hoşlanmazdım ve geçmişte payıma düşenleri öldürmüştüm. Ve o anda Yıldız'a, bir ata hiç ihtiyaç duymadığım gibi ihtiyaç duyuyordum. Bu yüzden elle yoklayarak taş kapının kenarlarını aradım.

Parmak uçlarımla dış hatlarını bulmak zor olmadı. Muhtemelen gün ışığı altında becerebileceğimden daha hızlı buldum. Gündüz her şey bir araya gelir, gözü yanıltmak için karışır. Konumunu anladıktan sonra, bu sefer tutup çekebileceğim bir tutamaç aradım. Adamlar ufak görünüyorlardı, bu yüzden aşağıları aradım.

Sonunda uygun bir yer gibi gelen bir şey buldum ve yakaladım. Sonra çektim, ama inatçıydı. Ya adamlar boylarından anlaşılmayacak kadar güçlüydüler ya da fark etmediğim bir numara vardı.

Olsun. İncelik zamanı vardır, kaba güç zamanı vardır. Öfkeliydim, acelem vardı, bu yüzden kararımı verdim.

Kollarımdaki, omuzlarımdaki, sırtımdaki kasları gererek, keşke Gerard buralarda olsaydı, diye düşünerek kapıyı yine zorlamaya başladım. Kapı gıcırdadı. Çekmeye devam ettim.

Biraz oynadı -iki santimetre belki- ve takıldı. Gevşemedim, çabamı arttırdım. Yine gıcırdadı.

Geriye eğildim, ağırlığımı kaydırdım ve sol ayağımı kapının yanındaki kaya duvara dayadım. Asılırken ayağımla ittirdim.

Kapı biraz oynarken -yine iki santim kadar- yine gıcırtı ve bazı sürtünme sesleri çıktı. Sonra durdu ve yerinden oynatamadım.

Kavradığım yeri bıraktım ve kollarımı gererek durdum.

Sonra omzumu dayadım ve kapıyı iyice kapanana kadar ittirdim. Derin bir nefes aldım ve yine yakaladım.

Sol ayağımı eski yerine koydum. Bu sefer yavaş yavaş artan bir basınç uygulamadım. Aynı anda ayağımı ittirdim ve kapının kolunu çektim.

İçeriden bir kopma sesi ve çatırtılar geldi ve kapı sürtünerek on beş santim kadar aralandı. Ama şimdi daha gevşek geliyordu, bu yüzden ayakta durdum, pozisyonumu değiştirdim -sırtımı duvara verdim- ve ayaklarımı dayayarak ittirdim.

Bu sefer daha kolay oynadı, ama ayağımı dayayıp bütün gücümle ittirmekten kendimi alamadım. Tam yüz seksen derece döndü, büyük bir gümleme ile diğer yandaki kaya duvara çarptı, pek çok yerinden kırıldı, sallandı ve ürpererek, yere çarparken parçalar fırlatarak yere düştü.

Kapı yere ulaşmadan Grayswandir'i kavramış, çömelmiş, köşeden içeri hızlı bir bakış fırlatmıştım bile.

Işık... Ötede aydınlık vardı... Duvar boyunca asılı duran küçük lambalardan... Merdivenin yanında... Aşağı iniyor...

Daha fazla ışık ve sesin geldiği bir yere... Müzik gibi...

Görünürde kimse yoktu. Yarattığım korkunç patırtının birinin dikkatini çekeceğini düşünmüştüm, ama müzik devam etti. Ya ses -her nasılsa- oraya kadar gitmemişti ya da kimsenin umurunda değildi. Her durumda...

Doğruldum ve eşikten içeri adım attım. Ayağım metal bir nesneye takıldı. Nesneyi aldım ve inceledim. Bükülmüş bir sürgü. İçeriye girdikten sonra kapıyı arkalarından sürgülemişlerdi. Sürgüyü omzumdan arkaya fırlattım ve merdivenleri inmeye başladım.

Müzik -keman ve flüt- ben yaklaşırken yükseldi. Sarhoş bir İrlandalının rüyasından çıkmış gibi görünen bir manzara ile karşılaştım. Dumanlı, meşale ışıkları ile aydınlanmış bir salonda, kırmızı yüzlü, yeşillere bürünmüş, bir metre boyunda bir halk müzikle dans ediyor, ayakları ile tempo tutarken bira kupası gibi duran şeylerden içiyor, masa tablalarına ve birbirlerinin omuzlarına şaplaklar atıyor, sırıtıyor, gülüyor, bağırıyorlardı. Bir duvarın önünde dev fıçılar sıralamıştı ve musluk açılmış birisinin önünde uzun bir kuyruk vardı. Odanın uzak ucundaki ocakta muazzam bir ateş yanıyordu, dumanı, bir yerlere giden iki mağara ağzının üzerinde, kaya duvardaki bir çatlaktan yukarı emiliyordu. Yıldız ateşin yanında, duvardaki

bir halkaya bağlanmıştı ve deri önlüklü güçlü, küçük bir adam bazı kuşku uyandırıcı aletler bileyliyordu.

Bana doğru yüzler döndü, bağırışlar oldu ve müzik aniden durdu. Sessizlik neredeyse mutlaktı.

Kılıcımı *epee en garde* pozisyonunda kaldırdım, odanın karşısındaki Yıldız'a doğru işaret ettim. O zaman tüm yüzler bana döndü.

"Atım için geldim," dedim. "Ya onu bana getirirsiniz ya da ben gelir alırım. Ama ikinci seçenekte daha fazla kan çıkar."

Sağ tarafımda, diğerlerinin çoğundan daha iri ve gri bir adam boğazını temizledi.

"Affedersin," diye başladı, "ama buraya nasıl girdin?"

"Yeni bir kapıya ihtiyacınız olacak," dedim. "İstersen git bak. Fark ediyorsa ve fark ediyor olabilir. Ben beklerim."

Yana çekildim, sırtımı duvara verdim.

Başını salladı.

"Gideceğim."

Ve yanımdan fırlayıp geçti.

Mücevher'e akan, sonra oradan yayılan, öfkeden doğan gücü hissedebiliyordum. Bir parçam kesip biçerek odayı aşmak istiyordu, ama bir başkası benden çok daha küçük bir kalabalıkla daha insanca koşullarda anlaşmayı istiyordu ve bir üçüncü, belki en bilge parçam bu küçük adamların o kadar kolay lokma olmayabileceğini söylüyordu. Bu yüzden kapı açma başarımın sözcülerini nasıl etkilediğini görmek için bekledim.

Birkaç dakika sonra geri döndü ve yanımdan geçerken aramızda geniş bir mesafe bırakmaya özen gösterdi.

"Adama atını verin," dedi.

Salonda aniden konuşmalar yükseldi. Kılıcımı indirdim.

"Özür dileriz," dedi emri veren. "Başımızın senin gibilerle derde girmesini istemeyiz. Başka yiyecek buluruz. Umarım alınmamışsındır."

Deri önlüklü adam Yıldız'ı çözdü ve bana doğru ilerlemeye başladı. O atımı salondan geçirerek bana getirirken eğlenenler yol açtı.

İçimi çektim.

"Bugünlük paydos edeceğim, affedeceğim ve unutacağım," dedim.

Küçük adam yakındaki bir masadan bir kupa aldı ve bana uzattı. Yüz ifademi görünce önce kendi bir yudum aldı.

"O zaman bize katıl, ha?"

"Neden olmasın," dedim, kupayı aldım ve içtim. Küçük adam da benimle içti.

Nazikçe geğirdi ve sırıttı.

"Senin ölçünde bir adam için bu oldukça küçük bir kupa oldu," dedi sonra. “Sana bir tane daha getireyim. Yol için."

İyi bir biraydı ve mücadelelerimden sonra susamıştım.

"Tamam," dedim.

Yıldız bana teslim edilirken biraz daha bira getirmeleri için seslendi.

"Dizginleri şuradaki çengele bağlayabilirsin," dedi, kapının yanındaki küçük bir çıkıntıya işaret ederek. “Ayakaltında durmamış olur."

Başımı salladım ve kasap çekilirken dediğini yaptım. Artık kimse bana bakmıyordu. Bir sürahi bira geldi ve küçük adam kupalarımızı doldurdu. Kemancılardan biri yeni bir ezgi başlattı. Biraz sonra, diğerleri ona katıldı.

"Biraz otur," dedi ev sahibim, bir sırayı bana doğru ittirerek. “İstersen sırtını duvara ver. İstenmedik işler olmayacak."

Dediğini yaptım. Masanın çevresini dolaştı ve karşıma oturdu. Sürahi aramızda duruyordu. Birkaç dakika oturmak, bir süreliğine yolculuğumu aklımdan çıkarmak, siyah birayı içmek ve canlı müziği dinlemek hoştu.

"Bir kez daha özür dilemeyeceğim," dedi adam, “açıklama da yapmayacağım. İkimiz de bunun bir yanlış anlaşılma olmadığını biliyoruz. Ama açık ki, haklı taraf sensin." Sırıttı ve göz kırptı. “Bu yüzden ben de paydos, diyorum. Aç kalmayız. Bu gece kendimize ziyafet çekmesek de olur. Güzel bir mücevher takmışsın. Bana ondan bahset."

"Bir taş işte," dedim.

Dans tekrar başladı. Sesler yükseldi. İçkimi bitirdim, adam kupamı yine doldurdu. Alevler dalgalandı. Gecenin soğuğu kemiklerimi terk etti.

"Rahat bir yeriniz var," dedim.

"Ah, öyledir. Hatırlayamadığımız kadar eski zamanlardan beri kullanırız. Bir tur atmak ister misin?"

"Teşekkür ederim, hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm, ama teklif etmek ev sahibi olarak görevimdi. Dilersen dansa da katılabilirsin."

Başımı olumsuz anlamda salladım ve güldüm. Burada dans etme fikri aklıma Swift’den imgeler getirmişti.

"Yine de teşekkürler."

Bir kil pipo çıkardı ve doldurdu. Ben de kendiminkini temizledim ve doldurdum. Bir şekilde tehlike geçmiş gibi geliyordu. Bu küçük adam oldukça cana yakındı ve diğerleri de artık müzikleri ve dansları ile zararsız görünüyordu.

Yine de... Buradan çok, çok uzakta, bir başka yerden hikayeler biliyordum... Sabahleyin bir tarlada, çıplak uyanmak, buraya ilişkin bütün izlerin yok olduğunu görmek... Biliyordum, ama yine de...

Birkaç içki içmek fazla tehlikeli görünmüyordu. İçimi ısıtıyordu ve cehennem sürüşünün beynimi sersemleten değişimlerinden sonra flütlerin ötüşü, kemanların feryatları hoştu. Arkama yaslanıp bir duman bulutu üfledim. Dans edenleri izledim.

Küçük adam konuşup duruyordu. Başka herkes beni görmezden geliyordu. Güzel. Şövalyeler, savaşlar ve hazinelerle dolu fantastik bir masalı işitiyordum. Yalnızca yarım kulakla dinlesem de bana ninni gibi geldi, hatta birkaç kez güldüm.

Ama içten içe, kötücül, bilge benliğim beni uyarıyordu: Tamam, Corwin, bu kadar yeter. Gitme zamanı...

Ama sanki kupam büyüyle doluyor, ben de alıp yudumluyordum. Bir tane daha, bir tane daha.

Hayır, dedi diğer benliğim, sana büyü yapıyor. Hissedemiyor musun?

Herhangi bir cücenin içki yarışında beni yıkabileceğini düşünmüyordum. Ama yorgundum ve fazla yemek yememiştim.

Belki en tedbirli davranış...

Başımın önüme düştüğünü hissettim. Pipomu masaya koymuştum. Gözlerimi kırptığım her seferde, onları açmak için daha fazla zaman harcamışım gibi geliyordu. Şimdi hoş bir şekilde ısınmıştım, yorgun kaslarımda harika bir uyuşukluk vardı.

İki kez başımı önüme düşmüş buldum. Görevimi, kişisel güvenliğimi, Yıldız’ı düşünmeye çalıştım... Kapalı göz kapaklarımın arkasından, hâlâ biraz uyanık, bir şeyler mırıldandım. Yarım dakikacık daha böyle kalmak ne hoş olacaktı...

Küçük adamın ahenkli sesi monotonlaştı, bir vızıltıya dönüştü. Ne söylediğinin önemi yoktu...

Yıldız kişnedi.

Doğrulup dimdik oturdum. Gözlerimi iri iri açtım ve önümdeki tablo uykuyu aklımdan silip attı.

Müzisyenler çalmaya devam ediyordu, ama artık dans eden yoktu. Herkes sessizce bana doğru ilerliyordu. Her birinin elinde bir şey vardı. Bir sürahi, bir sopa, bir kılıç. Deri önlüklü olan bir satır taşıyordu. Arkadaşım duvara dayalı olduğu yerden kalın bir sopa almıştı. Çoğu küçük mobilyalar kapmıştı. Ateşin yanındaki açıklıklardan daha fazlası çıkmış, taş ve sopalarla yaklaşıyorlardı. Tüm eğlenme izleri yok olmuştu. Yüzleri ya ifadesiz, ya nefretle çarpılmış ya da kötü körü sırıtıyordu.

Öfkem geri döndü, ama daha önce hissettiğim kor gibi şey değildi. Önümdeki kalabalığa bakarken, bununla uğraşmayı hiç istemiyordum. Sağduyu hislerimi köreltmişti. Bir görevim vardı. Olaylarla başa çıkmanın başka bir yolunu bulursam, burada postu tehlikeye atmamalıydım. Ama konuşarak halledemeyeceğim açıktı.

Derin bir nefes aldım. Saldırmaya hazırlandıklarını gördüm ve aniden Tir-na Nog'th'taki Brand ile Benedict'i, Brand'in Mücevher ile tam olarak uyumlu olmamasına rağmen yaptıklarını düşündüm. Bir kez daha alev alev taştan güç aldım, dikkat kesildim ve iş buna varırsa saldırmaya hazırlandım. Ama ilk önce, sinir sistemleri üzerinde çalışmak gerekiyordu.

Brand'in bunu nasıl becerdiğinden emin değildim, ama hava durumunu kontrol ederken yaptığım gibi Mücevher'e ve Mücevher'den uzandım. Tuhaf bir şekilde, şimdiki eylemleri bu küçük halkın dansının tüyler ürpertici devamıymış gibi, müzik hâlâ çalıyordu.

"Kıpırdamayın," dedim yüksek sesle ve ayağa kalkarak bunu diledim. “Yerinizde kalın. Heykele dönün. Hepiniz."

Göğsümün üzerinde/içinde tuhaf bir zonklama hissettim.

Mücevher'i kullandığım başka durumlarda olduğu gibi kırmızı güçlerin dışa aktığını hissettim.

Küçük saldırganlar durdu. En yakında olanlar heykel gibiydi, ama arka taraflarda hâlâ kıpırtılar vardı. Sonra flütler çılgın cıyaklamalar çıkardı ve kemanlar sustu. Yine de, onlara ben mi ulaşmıştım, yoksa benim ayağa kalktığımı görünce kendileri mi durmuştu, bilmiyordum.

Sonra benden dışarı yayılan gücün büyük dalgalarının kalabalığı gittikçe sıkılaşan bir matrisin içine gömdüğünü hissettim. Hepsinin benim irademin bu ifadesi içinde kısılı kaldığını hissettim ve uzanıp Yıldız'ı çözdüm.

Onları Gölge'den geçerken kullandığım yoğunlaşmanın en saf hali ile tutarak, Yıldız'ı kapıya götürdüm. Dönüp son bir kez donmuş kalabalığa

baktım ve Yıldız’ı merdivenlerden yukarı yürüttüm. Arkasından giderken dinledim, ama aşağıdan hareketlenme sesi gelmedi.

Biz dışarı çıkarken, şafak doğuyu aydınlatmaya başlamıştı.

Tuhaf bir şekilde, atıma binerken uzaktan keman sesleri duydum. Birkaç dakika sonra flütler ezgiyi yakaladı. Sanki bana karşı planlarının başarılı olup olmamasının hiçbir önemi yoktu; parti devam ediyordu.

Atımın başını güneye çevirirken, biraz önce çıktığım kapıdan küçük bir şekil bana seslendi. Birlikte içtiğim önderleriydi. Ne söylediğini duyabilmek için dizginleri çektim.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan.

Neden olmasın?

"Dünyanın sonuna!" diye yanıt verdim bağırarak.

Parçalanmış kapısının üzerinde hoplayıp zıplamaya başladı.

"Yolun açık olsun, Corwin!" diye bağırdı.

Ona el salladım. Gerçekten de, neden olmasın? Bazen dans edeni dansın kendisinden ayırt etmek gerçekten güçtür.

Bölüm 6

Güney olarak bildiğim yöne doğru bin metreden az yol gittim ve her şey sona erdi. Yer, gök, dağlar. Beyaz ışıktan bir perde ile karşılaştım. O zaman yabancıyı ve sözlerini düşündüm. O fırtınanın dünyayı sildiğini, bunun yerel kıyamet efsanesi ile örtüştüğünü hissetmişti. Belki de öyleydi gerçekten.

Belki bu tarafa ilerleyen, ülkenin üzerinden geçen, yok eden, her şeyi altüst eden, Brand'in bahsettiği Kaos dalgası idi. Ama vadinin bu ucuna dokunulmamıştı. Neden bu şekilde kalacaktı ki?

O zaman fırtınanın içine koşarken ki eylemlerimi hatırladım. Mücevher'i, içindeki Desen'in gücünü kullanarak o bölgede fırtınayı durdurmuştum. Ya bu sıra dışı bir fırtınaysa? Desen daha önce de Kaos üzerinde galip gelmişti. Yağmur durdurduğum bu vadi artık Kaos denizinin içinde küçük bir ada olabilir miydi? Eğer öyleyse, yoluma nasıl devam edecektim?

Bakışlarımı günün aydınlandığı doğuya çevirdim. Gökyüzünde yeni doğmuş bir güneş yoktu, daha çok büyük, kör edici parlaklıkta bir taç, içinde asılı duran bir kılıç. Bir yerlerden bir kuş ötüşü duydum, notaları neredeyse kahkaha gibiydi.

Öne eğildim, yüzümü ellerimle örttüm. Delilik...

Hayır! Daha önce de tuhaf gölgelerde bulunmuştum. Ne kadar uzağa giderseniz, o kadar tuhaflaşırlardı. Ta ki... O gece Tir-na Nog'th'ta ne düşünmüştüm?

Isak Dinesen'in bir hikayesinden iki cümle geldi aklıma, o zamanlar Cari Corey olmama rağmen, beni onları ezberlememe yetecek kadar rahatsız eden iki cümle: "...Pek az insan çevrelerinde gördükleri dünyanın aslında kendi hayal güçlerinin eseri olduğu inancına sahip olmadıklarını söyleyebilir. Eğer öyleyse ondan hoşnut muyuz, onunla gurur duyuyor muyuz?" Ailenin en sevdiği felsefi eğlencesinin özeti. Gölge dünyaları biz mi yapıyoruz? Yoksa bizden bağımsız, bizim adımlarımızı bekleyerek zaten orada duruyorlar mı? Yoksa haksızca hesaba katılmayan bir orta yol mu var? Yoksa bu öyle veya böyle meselesi yerine az ya da çok meselesi mi? Yanıtı asla kesin olarak öğrenemeyeceğimi anladığım zaman aniden boğazımda kuru bir kahkaha yükseldi. Yine de, o gece, Benlik'in sonuna

gelindiği bir yerin olduğunu düşünmüştüm, ziyaret ettiğimiz mekanlara, bulduğumuz şeylere artık tekbenciliğin geçerli bir yanıt olmadığı bir yer. Buranın, bu şeylerin varlığı en azından burada bir farklılık olduğunu ifade ediyor ve eğer burada varsa, belki bizim gölgelerimize de yayılıyordur ve onlara ben olmayanı bildiriyor, egolarımızı daha ufak bir sahneye götürüyordur. Çünkü buranın öyle bir yer olduğunu hissediyordum, yırtık Garnath vadisinin ve lanetimin eve yakınken geçerli olduğu “Eğer öyleyse ondan hoşnut muyuz, onunla gurur duyuyor muyuz?" sorusunun geçerli olmak zorunda olmadığı bir yer. Nihai inancım ne olursa olsun, mutlak ben-değil ülkesine girmek üzere olduğumu hissediyordum.

Gölge üzerindeki güçlerim bu noktanın ötesinde etkisiz olabilirdi.

Doğrulup oturdum ve parıltıya karşı gözlerimi kıstım. Yıldız’a bir sözcük söyledim ve dizginleri silkeledim. İlerledik.

Bir an, sis içinde at sürmek gibiydi. Ama çok daha parlaktı ve kesinlikle hiçbir ses yoktu. Sonra düşmeye başladık.

Düşüyorduk ya da süzülüyorduk. İlk şoktan sonra ayırt etmek zordu. Başta, bir alçalma duygusu vardı. Belki başladığı zaman Yıldız’ın paniğe kapılması ile yoğunlaşmıştı. Ama Yıldız’ın tekmeleyeceği hiçbir şey yoktu ve bir süre sonra titremek ve derin derin nefes almak dışında hiçbir şey yapmamaya başladı.

Sağ elimle dizginleri tuttum ve sol elimle Mücevher’i kavradım. Ne dilediğimi ya da ona tam olarak nasıl uzandığımı bilmiyorum, ama bu parlak hiçlik mekanından geçip gitmeyi, bir kez daha yolumu bulmayı ve yolculuğun sonuna ulaşmayı istedim.

Zaman hissini kaybettim. Alçalma hissi yok oldu. Hareket ediyor muydum, yoksa aynı yerde süzülüyor muydum? Anlamanın yolu yoktu. Parlaklık gerçekten de hâlâ parlaklık mıydı? Ve o ölümcül sessizlik... Ürperdim. Burada, eski hücremde kör geçirdiğim günlere göre çok daha büyük bir duyusal yoksunluk vardı. Burada hiçbir şey yoktu. Koşturan bir fare ya da kaşığımın kapıya sürtünme sesi bile; ıslaklık, soğuk, dokular yoktu. Uzanmaya devam ettim...

Bir kıvılcım.

Sağ tarafımda görsel alan bir anlığına bozulmuş gibi oldu, kısalığı ile neredeyse uçucu. Uzandım ve hiçbir şey hissetmedim.

O kadar kısa bir şeydi ki, gerçekten olup olmadığından emin değildim. Pekala, da halüsinasyon olabilirdi.

Ama yine oldu sanki bu sefer solumda. Aralarında ne kadar zaman geçmişti, bilemiyordum.

Sonra, yönü belirsiz inleme gibi bir şey duydum. Bu da çok kısa sürdü.

Sonra -ve ilk defa olduğundan emindim- ayın yüzeyi gibi gri-beyaz bir manzara geldi. Görsel alanımın küçük bir kısmında, solumda geldi ve gitti, belki bir saniye sürdü. Yıldız kişnedi.

Sağımda bir orman belirdi -gri-beyaz- sanki birbirimizin yanından imkansız bir açı ile geçiyormuşuz gibi yuvarlandı.

Küçük ekran bir fragman, iki saniyeden daha az.

Sonra altımda yanan bir binanın parçaları... Renksiz...

Yukarıdan feryat sesleri...

Bir hayalet dağ, yakın yamacında, meşale ışığı altında kıvrımlı bir yolu tırmanan bir alay...

Bir ağaç dalında asılı bir kadın, boynunda gergin bir ip, başı bir tarafa eğilmiş, elleri arkasında bağlanmış...

Dağlar, baş aşağı, beyaz; altında siyah bulutlar...

Tık.

Minik bir titreşim, sanki bir anlığına katı bir şeye dokunmuşuz gibi Yıldız'ın taşa değen toynağı belki. Sonra gitti...

Bir kıvılcım.

Yuvarlanan, siyah kan damlatan başlar... Boşluktan bir gülme sesi... Baş aşağı duvara çivilenmiş bir adam...

Yine, yuvarlanan, kabaran, dalgamsı beyaz ışık...

Tık. Kıvılcım.

Bir yürek atımlık süre için nokta nokta bir gökyüzünün altında, bir yolda yürüdük. Yok, olduğu anda Mücevher aracılığı ile yine uzandım ona.

Tık. Kıvılcım. Tık. Gürleme.

Yüksek bir dağ geçidine yaklaşan kayalık bir yol... Hâlâ tek renkli bir dünya... Arkamda, gök gürültüsü gibi bir çatırtı...

Dünya solmaya başlarken Mücevher'i odak ayarı düğmesi gibi çevirdim. Geri geldi... İki, üç, dört... Gürleyen arka plana karşı toynak seslerini, yürek atımlarını saydım... Yedi, sekiz, dokuz... Dünya parlaklaştı. Derin bir nefes aldım ve ağır ağır verdim. Hava soğuktu.

Gök gürültüsü ve yankıları arasında, yağmur sesi duydum.

Ama üzerime yağmıyordu.

Geriye baktım.

Yaklaşık yüz metre arkamda büyük bir yağmur duvarı duruyordu. İçinde çok belirsiz bir dağ siluetini seçebiliyordum.

Yıldız'a dil şaklattım ve biraz daha hızlanarak kule gibi iki zirve arasında uzanan neredeyse düz bir yola tırmandık. İlerideki dünya hâlâ siyah, beyaz ve gri bir manzara idi, önümdeki gökyüzü karanlık ve aydınlık şeritlerle bölünmüştü. Geçide girdik.

Titremeye başladım. Dizginleri çekmek, dinlenmek, yemek, pipo içmek, attan inmek ve çevrede yürümek istiyordum. Ama o fırtına perdesine fazla yakındık.

Yıldız'ın toynak sesleri, kaya duvarların o zebra gökyüzü altında iki yanda dik bir şekilde yükseldiği geçitte yankılandı.

Bu dağların fırtına perdesini keseceğini umuyordum, ama yapamayacaklarını hissediyordum. Bu sıradan bir fırtına değildi ve Amber'e kadar uzandığı, Mücevher olmasaydı sonsuza dek içinde kısılı kalacağım, kaybolacağım gibi hastalıklı bir duygu taşıyordum.

O tuhaf gökyüzünü izlerken, solgun çiçeklerden bir tipi çevremde yağmaya ve yolumu aydınlatmaya başladı. Havayı hoş bir koku doldurdu. Arkamdaki gök gürültüsü yumuşadı.

İki yanımdaki kayalar gümüş çizgilerle süslenmişti. Dünya, aydınlık ile uyum sağlayacak şekilde bir alaca karanlık hissi taşıyordu ve geçitten çıkarken aşağıda tuhaf bir perspektife sahip bir vadi gördüm. Uzaklıkları ölçmek imkansızdı, vadi doğal görünüşlü kulelerle doluydu, minareler gökyüzü şeritlerinin aya benzer ışığını yansıtıyor, Tir-na Nog'th'ta geceyi anımsatıyordu. Gümüş ağaçları, aynamsı havuzları, süzülen hayaletleri, taraçalı bir manzarası vardı. Taraçalar başka yerlere doğru uzanıyor, takip ettiğim yolun uzantısı gibi görünen yollarla kesiliyor, yükseliyor, alçalıyordu. Üzerinde matemli bir hava vardı, açıklanamaz pırıltı ve parlaklık noktalan ile kıvılcımlanmıştı, herhangi bir yaşam izinden yoksundu.

Tereddüt etmedim, inmeye başladım. Akımdaki yer burada tebeşir gibi ve kemik kadar beyazdı ve sol tarafımda kara yolun solgun çizgisi mi vardı? Zar zor ayırt edebiliyordum.

Yıldız'ın yorulmaya başladığını gördüğümden, artık acele etmiyordum. Fırtına çok çabuk gelmezse, aşağıdaki vadinin havuzlarından birinde dinlenebileceğimizi hissediyordum.

Ben de yorgundum ve açtım.

Aşağıdaki yolu inceledim, ama ne herhangi biri, ne de herhangi bir hayvan gördüm. Rüzgar usul usul içini çekiyordu.

Normal bitki örtüsünün başladığı yerde, yolun yanındaki sarmaşıkların üzerinde beyaz çiçekler kıpırdanıyordu. Arkama baktığımda, fırtına perdesinin henüz dağın zirvesini aşmadığını, arkasında bulutların toplanmaya devam ettiğini gördüm.

O tuhaf yere indim. Çiçek yağmura uzun zaman önce dinmişti, ama havada hafif bir koku asılıydı. Bizim çıkardığımız seslerden ve sağdan esen daimi rüzgardan başka ses yoktu.

Tuhaf şekilli kaya formasyonları çevremde yükseliyor, hatlarının düzgünlükleri ile neredeyse heykel gibi görünüyorlardı.

Sisler hâlâ sürükleniyordu. Solgun otlar ıslak ıslak parlıyorlardı.

Vadinin ağaçlık merkezinde yolu takip ederken perspektif çevremde kaymaya, uzaklıkları çarpıtmaya, manzarayı bükmeye devam ediyordu. Aslında yakın bir göl gibi görünen yere ulaşmak için yoldan sola döndüm ve biz ilerlerken o çekilir gibi göründü. Ama sonunda yanma ulaştım, attan indim ve tatmak için parmağımı içine daldırdım. Su buz gibi, ama tatlıydı.

Bitkinlik içinde, kana kana içtikten sonra yere yayıldım, ben çantamdan soğuk yemeğimi yerken Yıldız'ın otlamasını izledim. Fırtına hâlâ dağları aşmak için mücadele ediyordu.

Uzun uzun, merak ederek izledim. Babam başarısız olduysa, o zaman bunlar Kıyamet'in kükremeleri idi ve bu yolculuk tamamen anlamsızdı. Bu şekilde düşünmenin bana faydası olmadı, çünkü her halükarda devam etmem gerektiğini biliyordum. Ama elimde değildi. Hedefime ulaşabilir, savaşın kazanılmış olduğunu, sonra her şeyin yok olduğunu görebilirdim.

Anlamsız... Hayır. Anlamsız değil. Denemiş olurdum ve sonuna kadar denemeye devam ederdim. Her şeyi kaybetsek bile bu yeterliydi. Bu arada, Brand'e lanet olsun! Başlattığı...

Bir ayak sesi.

Çömeldim ve elimde kılıç, bir anda o yöne döndüm.

Karşımdaki ufak tefek, beyazlara bürünmüş bir kadındı.

Uzun, siyah saçları, vahşi, koyu renk gözleri vardı ve gülümsüyordu. Taşıdığı hasır sepeti aramıza, yere koydu.

"Aç olmalısın, silahlı Şövalye," dedi Thari lisanında tuhaf bir aksanla. "Geldiğini gördüm. Sana bunu getirdim."

Gülümsedim ve daha normal bir duruşa geçtim.

"Teşekkür ederim," dedim. “Açım. Adım Corwin. Ya seninki?"
"Hanım," dedi.
Bir kaşımı kaldırdım. “Teşekkür ederim, Hanım. Evin burada mı?"
Başıyla evetledi ve sepeti açmak için diz çöktü.
"Evet, kulübem geride, göl kıyısında." Başıyla doğuya işaret etti. Kara yolun olduğu yere.
"Anlıyorum," dedim.
Sepetteki yiyecekler ve şarap gerçek, taze, iştah açıcı görünüyordu. Benim azığımdan daha iyi. Şüpheciydim, elbette.
"Bana katılır mısın?" diye sordum.
"Eğer istiyorsan."
"İstiyorum."
"Pekala."
Bir örtü yaydı, karşıma oturdu, sepetteki yiyecekleri çıkardı ve aramıza yerleştirdi. Sonra servis yaptı ve hızla her çeşidi tattı. Bunun üzerine kendimi biraz aşağılık hissettim, ama yalnızca biraz. Bir kadının, görünüşe göre yalnız yaşaması ve yoldan geçen ilk yolcunun hizmetine koşmak için beklemesi için tuhaf bir yer gibi görünüyordu. Dara da ilk karşılaştığımız gün beni beslemişti ve yolcuğumun sonuna yaklaşıyor olabileceğimden, düşmanın güçlü olduğu yerlere daha yakındım. Kara yol çok yakındaydı ve Hanım’ı sık sık Mücevher’i incelerken yakaladım.
Ama zevkli bir zamandı ve yemek yerken birbirimizi daha iyi tanıdık. İyi bir dinleyiciydi, tüm şakalarıma gülüyor, hep kendimden bahsetmemi sağlıyordu. Çoğu zaman gözlerimin içine bakıyordu ve herhangi bir şeyi uzatırken bir şekilde parmaklarımız birbirine dokunuyordu. Eğer bir tür tuzağa düşüyorsam, bunu hoş bir şekilde yapıyordu.
Yemek yer ve konuşurken, ara ara o amansız görünüşlü fırtına perdesine göz atıyordum. Sonunda dağın zirvesine ulaşmış, aşmıştı. Yavaş yavaş yüksek yamaçtan aşağı inmeye başlamıştı. Örtüyü toplarken, Hanım bakışlarımı takip etti ve başını salladı.
"Evet, geliyor," dedi, son çatal bıçakları sepete kaldırırken.
Gelip yanıma oturdu, şişeyi ve kadehlerimizi de getirdi. “Ona içelim mi?"
"Ona içmem, ama sana içerim."
Kadehleri doldurdu.

"Fark etmez," dedi. “Artık fark etmez" ve elini koluma koyarak kadehi uzattı.

Kadehi aldım, ona baktım. Gülümsedi. Kadehinin kenarı ile benimkine dokundu. İçtik.

"Şimdi benimle kulübeme gel," dedi elimi tutarak, “kalan saatleri zevkle harcarız."

"Teşekkürler," dedim. “Bir başka zaman olsa o saatler harika yemeğimize güzel bir tatlı olurdu. Ne yazık ki, yola koyulmalıyım. Görev icabı, zaman dar ve bir misyonum var."

"Tamam," dedi. “O kadar da önemli değil. Ve görevini biliyorum. Artık o da çok önemli değil."

"Öyle mi? İtiraf etmeliyim ki, beni özel bir partiye davet etmeni beklemiştim ve kabul etseydim bir süre sonra bir yamacın soğuk tarafında kendimi yalnız ve solgun solgun yatarken bulmayı umuyordum." *

Güldü.

"Ve itiraf etmeliyim ki, benim niyetim de bunu yapmaktı, Corwin. Ama artık değil."

"Neden değil?"

İlerleyen perdeye işaret etti.

"Artık seni oyalamak için sebep yok. Bundan Saraylar’ın kazandığını anlıyorum. Kaos’un ilerleyişini durdurmak için yapılabilecek hiçbir şey yok."

Kısaca ürperdim ve o kadehlerimizi doldurdu.

"Ama böyle bir zamanda beni bırakmamanı tercih ederdim," diye devam etti. “Birkaç saat içinde bize ulaşacak. Son saatleri bir başkasının arkadaşlığı ile harcamaktan daha iyi seçenek var mı? Kulübeme kadar gitmeye bile gerek yok."

Başımı eğdim ve ona yanaştım. Cehenneme kadar yolu var. Bir kadın ve bir şişe, hep böyle ölmek istediğimi söylerdim. Şaraptan bir yudum aldım. Muhtemelen haklıydı. Yine de, Avalon’dan ayrılırken beni kara yolda yakalayan kadın-şeyi hatırladım. Başta ona yardım etmeye gitmiştim, doğal olmayan cazibesine direnememiştim sonra, maskesi düştüğü zaman, arkasında hiçbir şey olmadığını görmüştüm. O sırada fena halde korkutucu gelmişti. Ama aşırı filozof olmamak kaydıyla, herkesin değişik durumlar için değişik maskeleri vardır.

Yıllarca popüler psikologların bunları şiddetle eleştirmesini dinledim. Yine de, başta üzerimde iyi izlenim bırakan kişilerle tanıştım, altta yatan yüzlerini öğrendiğim zaman nefret ettiğim kişilerle. Ve bazen o kadın-şey gibiydiler. Aslında altta hiçbir şey yoktu. Genellikle maskenin altındakinden daha kabul edilebilir olduğunu anladım. Bu yüzden... Sarıldığım bu kız aslında içten içe bir canavar olabilirdi. Muhtemelen de öyleydi. Çoğumuz öyle değil miyiz? Bu noktada pes etmeye karar verirsem, ölmenin daha kötü yollarını düşünebiliyordum.

Ondan hoşlanmıştım.

Şarabımı bitirdim. Yine doldurmak için harekete geçti, ama elini tuttum.

Bana baktı. Gülümsedim.

"Beni neredeyse ikna ediyordun," dedim. Sonra, büyüyü bozmamak için gözlerini dört öpücük ile kapattım, gidip Yıldız'a bindim. Sazlar kurulmamıştı, ama kuşların olmaması konusunda haklıydı. Ama demiryolu geçirmek için güç bir yerdi.

"Hoşça kal, Hanım."

Fırtına fokurdayarak vadiye inerken güneye yöneldim.

Önümde başka dağlar belirdi ve yol onlara doğru gidiyordu.

Gökyüzü hâlâ siyah ve beyaz çizgiliydi ve bu çizgiler biraz hareket ediyor gibi görünüyordu; genel etkisi alaca karanlık gibiydi, ama siyah bölgelerde yıldızlar parlamıyordu. Esinti, çevremdeki kokular hâlâ vardı ve sessizlik, çarpık tektaşlar, gümüş bitki örtüsü, hâlâ çiğle ıslak, parlak. Sisin lime lime uçları önümde uçuşuyordu. Gölge'yle oynamak istedim, ama zordu ve yorgundum. Hiçbir şey olmadı. Mücevher'den güç çektim, birazını Yıldız'a aktarmaya çalıştım. Sabit hızda ilerledik ve sonunda toprak önümüzde yukarı meyletti. Bir başka geçide doğru tırmanıyorduk, içinden geçip geldiğimizden daha çentikli bir şeydi. Durup arkama baktım. Vadinin belki üçte biri şimdi o ilerleyen fırtına-şeyin parlak perdesinin arkasında kalmıştı. Hanım'ı, gölünü ve kulübesini merak ettim. Başımı salladım ve yola koyuldum.

Geçide yaklaştıkça yol dikleşti ve yavaşladık. Yukarıda, gökyüzündeki ırmaklar kırmızımsı bir renk aldı, biz ilerlerken koyulaştı. Biz geçidin girişine ulaştığımızda, tüm dünya kan rengine bürünmüş gibiydi. O geniş, kayalık yoldan geçerken, güçlü bir rüzgar bize çarptı. Ona direnerek giderken altımızdaki zemin biraz düzleşti, ama tırmanmaya devam ediyorduk ve hâlâ geçidi göremiyordum.

Ben at sürerken, solumdaki kayalarda bir şey tıkırdadı. O tarafa baktım, ama hiçbir şey göremedim. Yuvarlanan bir taş olduğunu düşünerek önemsemedim. Yarım dakika sonra, Yıldız altımda sıçradı, korkunç bir kişneme kopardı, sağa doğru keskin bir dönüş yaptı, sola yuvarlanmaya başladı.

Yere atladım ve ikimiz de düştük. Yıldız'ın sağ omzunun arkasına bir ok saplandığını gördüm. Çoktan silahını yeni bir atış için kurmaya başlamıştı.

Onu durdurmak için zamanında ulaşamayacağımı biliyordum. Bu yüzden beyzbol topu büyüklüğünde bir taş arandım, arkamdaki yamacın dibinde bir tane buldum, aldım ve öfkemi atışımın kesinliğine karıştırmamaya çalıştım. Karışmadı, ama fazladan güç kazandırmış olabilir.

Darbe sol koluna indi, haykırdı, arbaleti düşürdü. Silah kayaların üzerinde yuvarlandı ve yolun diğer tarafına, tam karşıma düştü.

"Seni orospu çocuğu!" diye haykırdım. “Atımı öldürdün! Bunun için kelleni keseceğim!"

Yolu aşarken onun bulunduğu yere tırmanmanın en hızlı yolunu aradım ve solumda olduğunu gördüm. O tarafa seğirttim, tırmanmaya başladım. Bir an sonra, ışık ve açı doğruydu ve iki büklüm olmuş, kolunu ovuşturan adamı daha iyi gördüm. Brand’di, bu kırmızı ışık altında saçları daha da kızıl görünüyordu.

"Buraya kadar, Brand," dedim. “Keşke birisi bunu uzun zaman önce yapmış olsaydı."

Doğruldu ve bir an tırmanmamı izledi. Kılıcına uzanmadı.

Tam ben tepeye ulaşmışken, ondan belki yedi metre uzaklıktayken, kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını eğdi.

Grayswandir’i çekerek ilerledim. Onu o veya başka bir konumda öldürmeye hazır olduğumu itiraf ediyorum. Kırmızı ışık öyle koyulaşmıştı ki, kana boğulmuş gibi görünüyorduk.

Rüzgar çevremizde uluyordu. Aşağıdaki vadiden gök gürültüsünün gümbürtüsü geliyordu.

Önümde solu verdi. Silueti belirsizleşti ve ben durduğu yere ulaşana kadar tamamen yok oldu.

Bir an küfrederek durdum, bir şekilde yaşayan bir Koz Kartına dönüştüğü, kendini çok kısa sürede dilediği her yere nakledebildiği hakkındaki hikayeleri hatırladım.

Aşağıdan bir ses duydum...

Kenara koştum ve aşağı baktım. Yıldız hâlâ tekmeler savuruyor, kan fışkırtıyordu ve bunu görmek yüreğimi burktu.

Ama tek rahatsız edici görüntü bu değildi.

Brand aşağıdaydı. Arbaleti almış, bir kez daha kuruyordu.

Başka bir taş aradım, ama yakında yoktu. Sonra arkada, geldiğim tarafta bir tane gördüm. O tarafa seğirttim, kılıcımı kınına soktum ve taşı kaldırdım. Karpuz boyundaydı. Taş elimde, kenara döndüm ve Brand'i aradım.

Görünürlerde yoktu.

Aniden, apaçık ortada olduğumu hissettim. Kendini herhangi bir noktaya nakletmiş, o anda beni izliyor olabilirdi. Yere, kayanın üzerine uzandım. Bir an sonra, okun sağ tarafıma düştüğünü duydum. Sesi Brand'in gülüşü takip etti.

Silahını yeniden kurması için biraz zamana ihtiyaç duyacağını bilerek yine ayağa kalktım. Gülme sesinin geldiği yana baktığımda, geçidin karşı tarafında, bir çıkıntının üstünde olduğunu gördüm. Benden yaklaşık beş metre yüksekte ve yirmi metre uzaktaydı.

"Atın için üzüldüm," dedi. "Sana nişan almıştım. Ama o lanet rüzgarlar..."

O sırada bir girinti gördüm ve kalkan olarak kullanmak için taşı da alarak o tarafa yöneldim. O kama şekilli çatlağın içinden arbaleti kurmasını izledim.

"Zor bir atış," diye seslendi silahı kaldırarak, "nişancılığım açısından bir meydan okuma. Ama kesinlikle çabaya değer. Daha çok okum var."

Güldü, nişan aldı ve fırlattı.

Taşı karnıma tutarak iyice eğildim, ama ok altmış santim sağıma düştü.

"Bunun olacağını tahmin etmiştim," dedi, silahını yine kurarak. "Ama rüzgârın yönünü öğrenmem gerekiyordu."

Daha önce yaptığım gibi cephane olarak kullanmak için daha küçük taşlar aradım. Ama yakınlarda hiç yoktu. O zaman Mücevheri düşündüm. Yakın tehlikeye karşı beni korumak üzere eyleme geçmesi gerekiyordu. Ama bunun yakın mesafe gerektirdiği gibi tuhaf bir duyguya sahiptim. Brand bunu biliyordu ve bundan faydalanıyordu. Yine de, onu engellemek için Mücevherle yapabileceğim hiçbir şey yok muydu? Felç numarası için fazla uzakta gibiydi, ama daha önce hava durumunu kontrol ederek onu bir kez alt etmiştim. Fırtınanın ne kadar uzakta olduğunu merak ettim. Ona

uzandım. Brand’in üzerine şimşek çekmek için gereken koşulları hazırlamanın benim sahip olmadığım dakikalar gerektireceğini gördüm.

Ama rüzgar başka konuydu. Rüzgarlara uzandım, onları hissettim...

Brand yeni atışı için neredeyse hazırdı. Geçitte rüzgar çığlıklar atmaya başladı.

Bir sonraki atışının nereye indiğini bilmiyorum. Ama yakınıma değil. Yine silahını hazırlamaya başladı. Ben bir yıldırım için gerekli koşulları hazırlamaya başladım...

O hazır olduğunda ve silahını kaldırdığında, bir kez daha rüzgar yarattım. Onun nişan aldığını, bir nefes alıp tuttuğunu gördüm. Sonra arbaleti indirip bana baktı.

"Şimdi aklıma geldi," diye seslendi, “rüzgar cebinde, değil mi? Ama bu hile demektir, Corwin." Çevresine bakındı. “Ama rüzgarın etkisinin olmayacağı bir yer bulmalıyım. Aha!"

Onu patlatmak için gerekli şeyleri hazırlamaya devam ettim, ama koşullar henüz hazır değildi. O kırmızı-siyah şeritli gökyüzüne baktım, bulutsu bir şey tepemizde toplanıyordu.

Kısa süre sonra, ama henüz değil...

Brand yine solup gözden kayboldu. Çılgın gibi, onu her yerde aradım.

Sonra benimle yüzleşti. Geçidin benim tarafımdaki yamacına gelmişti. Benden yaklaşık on metre güneyde duruyordu ve rüzgara sırtını dönmüştü. Bu sefer rüzgarı zamanında çeviremeyeceğimi biliyordum. Taşımı atıp atmamayı düşündüm.

Muhtemelen eğilecekti ve ben kalkanımı atmış olacaktım. Diğer yandan...

Silahını omzuna kaldırdı.

Ben gökyüzü ile oynarken, Oyala! diye haykırdı kendi sesim kafamın içinde.

"Okunu fırlatmadan önce, Brand, bana bir şeyi söyle. Olmaz mı?"

Tereddüt etti, sonra silahını birkaç santim indirdi.

"Ne?"

"Neler olduğu konusunda gerçeği mi söylüyordun? Babam, Desen ve Kaos’un gelişi konusunda?"

Başını arkaya attı ve güldü, biz dizi kısa havlama.

"Corwin," diye bildirdi sonra, “senin için bu kadar büyük anlam ifade eden bir şeyi bilmeden ölmeni izlemek beni anlatamayacağım kadar

memnun ediyor."

Yine güldü ve silahını kaldıracak oldu. Tam o sırada ben taşımı fırlatmak ve üzerine atlamak için hazırlanmıştım. Ama ikimiz de eylemlerimizi tamamlayamadık.

Yukarıdan korkunç bir çığlık geldi ve gökyüzünün bir parçası kendini koparıp Brand’in kafasına düşmüş gibi göründü.

Brand bağırdı ve arbaleti düşürdü. Ona saldıran şeyden kurtulmak için ellerini kaldırdı. Kırmızı kuş, Mücevher taşıyan, kanımdan ve babamın elinden doğan yaratık beni savunmak için dönmüştü.

Taşı bırakıp kılıcımı çekerek Brand’e doğru ilerledim.

Brand kuşa vurdu ve kuş kanat çırpıp uzaklaştı, yükseldi, yeni bir sorti için çemberler çizmeye başladı. Brand yüzünü ve kafasını korumak için iki kolunu kaldırdı, ama ben sol göz çukurundan akan kanı görmüştüm bile.

Ona doğru atılırken yine solmaya başladı. Ama kuş bomba gibi indi ve pençeleri Brand’in kafasına yine çarptı. Sonra kuş da solmaya başladı. İkisi de yok olurken Brand kırmızı saldırganına uzanıyor ve kuş onu paralıyordu.

Olay yerine ulaştığımda geride kalan tek şey arbaletti ve çizmemle onu kırdım.

Henüz değil, henüz son gelmedi, lanet olası! Daha ne kadar bana eziyet edeceksin, kardeşim? Aramızdaki şeyi sona erdirmek için ne kadar ileri gitmeliyim?

Yoldan aşağı indim. Yıldız henüz ölmemişti ve işi ben bitirmek zorunda kaldım. Bazen yanlış meslek seçtiğimi düşünüyorum.

Bölüm 7

Bir çanak pamuk şeker.

Geçidi aşıp, önümde uzanan vadiye baktım. En azından, bunun bir vadi olduğunu varsayıyordum. Bulut/sis/pusun altında ne olduğunu göremiyordum.

Gökyüzünde, kırmızı şeritlerden biri sarıya, bir başkası yeşile dönüyordu. Bu beni biraz cesaretlendirdi, çünkü gökyüzü her şeyin kıyısını ziyaret ettiğim, Kaos Sarayları'nın karşısında durduğum zamana benzer bir şekilde hareket ediyordu.

Çantamı sırtladım ve yoldan aşağı yürümeye başladım. Ben ilerlerken rüzgar azaldı. Uzaktan, kaçtığım fırtınadan gök gürültüleri duydum. Brand'in nereye gittiğini merak ettim. Onu bir süre göremeyeceğimi hissediyordum.

Yolun yarısında sis çevremde sürünmeye, kıvrılmaya başladı. Yaşlı bir ağaç gördüm ve kendime bir asa kestim. Ben dalını keserken ağaç çığlık atmış gibi geldi.

"Lanet olsun sana!" dedi içinden ses gibi gelen bir şeyle.

"Bilincin var mı? Af edersin..."

"O dalı büyütmek için uzun zaman harcadım. Herhalde şimdi onu yakarsın."

"Hayır," dedim. "Bir asaya ihtiyacım var. Önümdeki yol uzun."

"Bu vadiden mi?"

"Evet."

"Yaklaş ki, varlığını daha iyi hissedebileyim. Sende parlayan bir şey var."

Bir adım attım.

"Oberon!" dedi. "Mücevherini tanıyorum."

"Oberon değil," dedim. "Ben oğluyum. Ama onun verdiği görev için Mücevher'i takıyorum."

"O zaman dalımı al ve hayır dualarım da seninle olsun. Babana çok tuhaf günlerde sığınak oldum. Beni o ekti."

"Gerçekten mi? Babamı yaparken görmediğim nadir şeylerden biri ağaç ekmektir."

"Ben sıradan bir ağaç değilim. Beni buraya sınırı işaret etmem için ekti."

"Ne tür bir sınır?"

"Ben, hangi taraftan baktığına göre Kaos'un ve Düzen'in sonuyum. Ben bir bölünmüşlüğe işaret ediyorum. Benim ötemde başka kurallar geçerlidir."

"Hangi kurallar?"

"Kim bilir? Ben değil. Ben yalnızca gittikçe büyüyen, bilinç sahibi bir ağacım. Ama asam sana rahatlık verebilir. Onu ekersen, tuhaf iklimlerde çiçek açar. Ama açmayabilir de. Kim bilebilir? Ama onu gittiğin yere götür, Oberon'un oğlu. Bir fırtınanın yaklaştığını hissediyorum. Güle güle."

"Hoşça kal," dedim. "Teşekkür ederim."

Döndüm ve koyulaşan sise doğru yürüdüm. Ben ilerlerken pembeliği silindi. Ağacı düşündükçe başımı sallıyordum, ama asa, zeminin güçleştiği, bundan sonraki yüzlerce metre boyunca faydalı oldu.

Sonra her şey biraz açıldı. Kayalar, durgun bir havuz, yosundan halatlarla bağlanmış küçük, kasvetli ağaçlar, çürük kokusu... Hızla geçip gittim. Koyu renkli bir kuş ağaçların birinden beni izliyordu.

Ben ona bakarken havalandı, bana doğru tembel tembel kanat çırptı. Son olaylar bende kuşlara karşı biraz çekingenlik uyandırmıştı, bu yüzden tepemde dönerken geriledim. Ama sonra gelip önümde, yola kondu, başını eğdi ve sol gözüyle beni süzdü.

"Evet," diye bildirdi sonra. "Sen osun."

"Hangi o?" dedim.

"Eşlik edeceğim kişi. Seni takip edecek uğursuzluk habercisi bir kuşa itirazın yoktur herhalde, değil mi, Corwin?"

Sonra güldü ve küçük bir dans icra etti.

"Aslında, seni nasıl durdurabilirim, bilmiyorum. Adımı nereden biliyorsun?"

"Seni Zaman'ın başlangıcından beri bekliyorum, Corwin."

"Oldukça can sıkıcı olmalı."

"Burada o kadar da uzun olmadı. Zaman, sen ondan neyi anlıyorsan odur."

Yürümeye başladım. Kuşun yanında geçtim ve ilerlemeye devam ettim. Biraz sonra uçarak yanımdan geçti ve sağımdaki bir kayaya kondu.

"Adım Hugi," diye bildirdi. 'İhtiyar Ygg'den bir parça taşıdığını görüyorum."

"Ygg mi?"

"Buranın girişinde bekleyen ve kimsenin dallarında dinlenmesine izin vermeyen can sıkıcı ağaç. İddiaya girerim sen dalını keserken seni fırçalamıştır." Sonra yüksek sesle gülmeye başladı.
"Oldukça ağırbaşlı davrandı."
"Eminim. Ama zaten, bir kez kesildikten sonra fazla seçeneği kalmamıştır. Pek de işine yarayacak ya."
"Yeterince yarıyor," dedim, hafifçe ona doğru sallayarak.
Çırpınarak uzaklaştı.
"Hey! Bu hiç de komik değildi!"
Güldüm.
"Bence komikti."
Yürüyüp geçtim.
Uzun süre, bataklı bir bölgede yürüdüm. Zaman zaman bir esinti yakındaki yolu temizliyordu. Sonra oradan geçip gidiyordum ya da sisler bir kez daha kayıyordu. Zaman zaman müzik duyduğumu sanıyordum - hangi yönden geldiğini ayırt edemiyordum- yavaş, tuhaf bir şekilde görkemli, çelik telli bir enstrümanla çalınan bir müzik.
Ben bata çıka yürürken, solumdan bir yerden biri seslendi.
"Yabancı! Dur ve bana bak!"
Durdum. Ama sisler yüzünden hiçbir şey göremedim.
"Merhaba," dedim. “Neredesin?"
Tam o sırada sisler bir anlığına aralandı ve gözleri gözlerim hizasında, dev bir kafa gördüm. Omuzlarına kadar bataklığa gömülmüş bir deve aittiler. Kafa keldi, deri süt kadar solgundu, taşsı bir dokusu vardı. Koyu gözleri, muhtemelen derisi ile oluşturduğu karşıtlık yüzünden daha da karanlık görünüyordu.
"Görüyorum," dedim o zaman. “Güç durumda görünüyorsun. Kollarını kurtarabilir misin?"
"Çok zorlasam kurtarırım," dedi yanıt olarak.
"Eh, tutunabileceğim sağlam bir şey arayayım."
"Hayır. Bu gerekli değil."
"Oradan çıkmak istemiyor musun? Bana bu yüzden seslendin sandım."
"Ah, hayır. Yalnızca bana bakmanı istemiştim."
Daha yakına gidip gözlerimi diktim, çünkü sis yine sürüklenmeye başlamıştı.
"Tamam," dedim. “Seni gördüm."

"Ne kadar kötü bir durumda olduğumu görüyor musun?"
"Kendi başının çaresine bakmazsan ya da yardım kabul etmezsen, pek görmüyorum."
"Kendimi kurtarsam ne işime yarayacak?"
"Senin sorun. Sen yanıtla."
Gitmek için döndüm.
"Dur! Nereye gidiyorsun?"
"Güneye, ahlaki bir oyunda yer almaya."
Tam o sırada Hugi sislerin arasından uçarak çıktı ve kafanın tepesine kondu. Kafayı gagaladı ve güldü.
"Zamanını harcama, Corwin. Burada gözüne çarpandan daha az şey var," dedi.
Devin dudakları ismimi biçimlendirdi. Sonra: “Bu gerçekten o mu?"
"Kesinlikle o," diye yanıt verdi Hugi.
"Dinle, Corwin," dedi batmış dev. “Kaos’u durdurmaya çalışacaksın, değil mi?"
"Evet."
"Yapma. Değmez. Ben her şeyin sona ermesini istiyorum.
Bu durumdan kurtulmak istiyorum."
"Çıkmana yardım etmeyi önerdim. Reddettin."
"Ben o tür kurtuluştan bahsetmiyorum. Her şeyin sonundan bahsediyorum."
"Bu kolay," dedim. “Kafanı indir ve derin bir nefes al."
"Arzuladığım kişisel son değil, bu aptalca oyunun tamamen bitmesi."
"Konu hakkında kendi kararlarını vermeyi tercih edecek başkaları olabileceğini düşünüyorum."
"Bırak onlar için de sona ersin. Onların da benim konumumda olduğu ve aynı şekilde hissedeceği bir zaman gelecektir."
"O zaman onlar da aynı seçeneğe sahip olacaklar. İyi günler."
Döndüm ve yürüdüm.
"Sen de!" diye seslendi arkamdan.
Ben yürürken Hugi bana yetişti ve asamın ucuna tünedi.
"Ygg’in dalına oturmak hoş. Artık elinden... Ayy!"
Hugi havaya sıçradı ve çember çizdi.
"Ayağımı yaktı! Bunu nasıl yaptı?" diye haykırdı.
Güldüm.

"Hiçbir fikrim yok."
Birkaç dakika kanat çırptı, sonra sağ omzuma yöneldi.
"Burada dinlensem olur mu?"
"Dinlen bakalım."
"Teşekkürler." Yerleşti. “Kafa gerçek bir zihinsel sepet vakası, biliyor musun?"
Omuzlarımı silktim, dengesini sağlamak için kanatlarını açtı.
"El yordamıyla bir şeyler arıyor," diye devam etti, “ama yanlış yönde ilerliyor ve kendi başarısızlıkları için dünyayı sorumlu tutuyor."
"Hayır. Çamurdan çıkmak için el yordamıyla bile aranmıyor," dedim.
"Felsefi anlamda demek istedim."
"Ah, o türden çamur. Çok kötü."
"Tüm sorun benlikte, egoda ve bir yandan dünyayla, diğer yandan Mutlak ile ilişkisinde yatıyor."
"Ah, öyle mi?"
"Evet. Bak, yumurtalarımızdan çıktık ve olayların yüzeyinde süzülüyoruz. Zaman zaman, olayları gerçekten de etkileyebildiğimizi görüyoruz ve bu çabalamamıza sebep oluyor. Bu büyük bir hata, zira arzular yaratıyor ve sırf var olmak yeterli olmalı iken, sahte bir ego inşa ediyor. Bu daha fazla arzuya, daha fazla çabaya yol açıyor ve sonunda kendini tuzağa düşmüş buluyorsun."
"Çamurda mı?"
"Tabiri caizse. Bakışını kararlılıkla Mutlak’a dikmen ve seni sahte bir bilinç adası olarak diğerlerinden ayıran serapları, yanılsamaları, sahte kimlik hissini görmezden gelmeyi öğrenmen gerekiyor."
"Bir zamanlar benim de sahte bir kimliğim vardı. Şimdi olduğum mutlak -yani ben- halini almamda çok yardımcı oldu."
"Hayır, bu da sahte."
"O zaman yarın var olacak ben bunun için bana teşekkür edecek. Ben o diğerine ediyorum."
"Asıl noktayı kaçırıyorsun. O sen de sahte olacak."
"Neden?"
"Çünkü seni Mutlak’tan ayrı tutan arzularla ve çabalamalarla dolu olacak."
"Bunda yanlış olan ne?"
"Yabancılarla dolu bir dünyada, olgular dünyasında yalnız kalıyorsun."

"Ben yalnız kalmaktan hoşnudum. Kendimi oldukça severim. Olguları da severim. Ama Mutlak hep orada olacak, sana seslenecek, huzursuzluk yaratacak."

"Güzel, o zaman acele etmenin gereği yok. Ama evet, Ne demek istediğini anlıyorum. İdealler biçiminde ortaya çıkar. Herkesin birkaç tane vardır. Eğer onları takip etmem gerektiğini söylüyorsa, seninle hemfikirim."

"Hayır, bunlar Mutlak'ın çarpıtılmış halidir. Sen daha fazla çabalamaktan bahsediyorsun."

"Bu doğru."

"Öğrenecek daha çok şeyin olduğunu görebiliyorum."

"Eğer bayağı hayatta kalma içgüdümden bahsediyorsan, unut gitsin."

Yol yukarı tırmanıyordu ve şimdi düz, engebesiz, neredeyse asfalt dökülmüş gibi görünen, ama hafifçe kumlu bir yere gelmiştik. Müzik yükselmişti ve ben ilerlerken yükselmeye devam etti. Sonra sislerin içinden, belirsiz şekillerin yavaş yavaş, ritmik bir şekilde hareket ettiğini gördüm. Müzik eşliğinde dans ettiklerini anlamam dakikalar aldı.

Görünmez müzisyenlerin yavaş temposu ile adım atan şekilleri görene kadar ilerlemeye devam ettim. İnsan görünüşlü, güzel bir halktı, zarif giysiler giymişlerdi. Karmaşık, güzel bir danstı ettikleri ve biraz izlemek için durdum.

"Burada, hiçliğin ortasında verilen bu partinin sebebi ne?" diye sordum Hugi'ye.

"Dans ediyorlar," dedi, “geçişini kutlamak için. Bunlar ölümlü değil, Zaman'ın ruhları. Bu aptalca gösteriye sen vadiye girdiğinde başladılar."

"Ruhlar mı?"

"Evet. İzle."

Omzumdan ayrıldı, üstlerine uçtu ve dışkıladı. Dışkı, sanki hologrammışlar gibi pek çok dansçının içinden geçti ve tek bir brokar kol yenini, tek bir ipek gömleği kirletmedi, gülümseyen şekillerin hiçbirinin ölçü kaçırmasına sebep olmadı. Hugi birkaç kez gakladı ve yanıma döndü.

"Bu hiç de gerekli değildi," dedim. “Güzel bir gösteri."

"Rezilce," dedi “ve bunu kompliman olarak kabul etmesen iyi olur, çünkü başarısız olmanı bekliyorlar. Gösteri sona ermeden önce son bir kutlama yapmak istiyorlar."

Yine de asama yaslanıp dinlenerek bir süre izledim. Dansçıların yaptığı figür yavaş yavaş kaydı, ta ki kadınlardan biri -kumral bir güzel- bana

oldukça yaklaşana kadar. Şimdiye dek dansçıların hiçbiri benimle göz göze gelmemişti. Ben yokmuşum gibi davranıyorlardı. Ama o kadın, mükemmel bir şekilde zamanlanmış bir hareket ile sağ eliyle ayaklarımın dibine düşen bir şey fırlattı.

Durdum ve maddesel bir şey olduğunu gördüm. Elimdeki gümüş bir güldü. Kendi simgem. Doğruldum ve gülü pelerinimin yakasına taktım. Hugi bakışlarını kaçırdı ve hiçbir şey söylemedi. Çıkaracak şapkam yoktu, ama hanımefendiye eğilerek selam verdim. Gitmek için dönerken sağ gözünde hafif bir seğirme oldu sanki.

Ben yürürken zemin pürüzsüzlüğünü kaybetti ve sonunda müzik sustu. Yol kabalaştı; sisler aralandığı zaman tek görülen kayalar ya da çıplak düzlüklerdi. Mücevher'den güç çektim, aksi halde yere yıkılacaktım ve artık her güç çekişimde daha az dayanabildiğimi fark ettim.

Bir süre sonra acıktım ve kalan azığımı yemek için durdum.

Hugi yakında, yerde durdu ve yememi izledi.

"Dayanıklılığın için sana bir miktar hayranlık duyduğumu itiraf ediyorum," dedi "ve ideallerden bahsettiğin zaman ima ettiğin şeyden dolayı. Ama o kadar. Daha önce, arzunun ve çabalamanın boşunalığından bahsediyorduk..."

"Sen bahsediyordun. Benim hayatımda büyük bir yeri yok."

"Olmalı."

"Uzun bir ömür sürdüm, Hugi. Üniversite ikinci sınıf felsefesindeki bu dipnotları hiç düşünmediğimi varsayarak bana hakaret ediyorsun. Herkesin üzerinde hemfikir olduğu gerçekliği çıplak bulduğun gerçeği bana olayların gerçek durumunda çok senin hakkında bir şeyler anlatıyor. Yani, eğer bana söylediklerine inanıyorsan senin için üzgünüm, çünkü kendini bu tür saçmalıklardan kurtarıp Mutlak'ına doğru yola çıkman gerekirken buradasın ve açıklanamaz bir sebepten dolayı benim bu sahte egomu etkilemeyi arzuluyorsun ve bunun için çabalıyorsun. Eğer söylediklerine inanmıyorsan, bu da senin buraya beni engellemek, benim cesaretimi kırmak için gönderildiğin anlamına geliyor ve bu durumda zamanını boşa harcıyorsun."

Hugi boğulur gibi bir ses çıkardı. Sonra: "Mutlak'ı, her şeyin başlangıcını ve sonunu inkar edecek kadar kör değilsin, değil mi?"

"Liberal eğitimde vazgeçilmez bir kavram değil."

"Olası olduğunu kabul ediyor musun?"

"Belki senden daha iyi biliyorum, kuş. Senin gördüğün şekliyle ego, rasyonellik ve refleks varoluş arasında ara aşamalardan birinde var. Ama onu yok saymak bir kaçıştır. Eğer o Mutlak'tan -kendi kendini silen bir Bütün'den- geliyorsan, neden eve geri dönmek istiyorsun? Aynalardan korkacak kadar küçük mü görüyorsun kendini? Neden yolculuğu zaman harcamaya değer kılmıyorsun? Geliş. Öğren. Yaşa. Eğer bir yolculuğa gönderilmişsen, neden kaçmak ve çıkış noktana geri dönmek istiyorsun? Yoksa Mutlak'ın senin ölçütünde birini göndermekle hata mı yaptı? O olasılığı kabul et ve haberlerin sonu olsun."

Hugi bana dik dik baktı, sonra havaya fırladı ve uçup gitti. Belki de elkitabına danışacaktı...

Ayağa kalkarken gök gürültüsünün gümbürtüsünü duydum. Yürümeye başladım. Olayların önünde kalmaya çalışmalıydım.

Yol birkaç kez daraldı, genişledi ve sonunda tamamen yok olarak beni çakıl zeminli bir düzlükte bıraktı. İlerledikçe moralim daha da bozuluyordu, zihinsel pusulamı doğru yönde tutmaya çalışıyordum. Fırtına seslerine sevinecek hale gelmiştim, zira en azından kuzeyin ne taraf olduğu konusunda kaba bir fikir veriyorlardı. Elbette, sisin içinde her şey biraz kafa karıştırıcıydı, bu yüzden kesinlikle emin olamıyordum. Ve sesler yükseliyordu... Lanet olsun.

...Ve Yıldız'ı kaybettiğim için üzülmüş, Hugi'nin boşunacılığına sinirlenmiştim. Kesinlikle güzel bir gün değildi bu. Yolculuğumu tamamlayabileceğimden kuşku duymaya başlamıştım. Fazla zaman geçmeden bu karanlık yerin isimsiz sakinlerinden biri beni pusuya düşürmese bile, gücüm tükenene kadar dolanıp durmam ya da fırtınanın beni yakalaması olasılıkları da vardı. Başka zaman olsaydı o her şeyi silen fırtınayı alt edebileceğimden emin değildim. Bundan şüphe duymaya başlamıştım.

Sisi dağıtmak için Mücevher'i kullanmaya çalıştım, ama etkisi körelmiş gibiydi. Benim kendi ağırlığım, belki. Küçük bir bölgeyi temizleyebiliyordum, ama ilerleme hızım beni çabucak oradan uzaklaştırıyordu. Bir şekilde Gölge'nin özü gibi görünen bu yerde Gölge hissim körelmişti.

Üzücü. Sisli bir düzlükte debelenerek değil de opera eşliğinde gitmek hoş olurdu. Yabancı gökler altında, saygın rakipler karşısında büyük, Wagneryen bir finalle.

Tanıdık görünüşlü bir kaya çıkıntısının yanından geçtim.

Çember çiziyor olabilir miydim? Tamamen kaybolduğunuzda bunu yapmaya eğilimli olursunuz. Yönümü belirlemek için gök gürültüsünü dinledim. Aksi şekilde, her şey sessizdi. Kayaya gittim, yere oturdum ve başımı kayaya dayadım. Gezinip durmak anlamsızdı. Bir süre gök gürültüsünün sesini bekleyecektim. Orada otururken Koz Kartlarımı çıkardım. Babam onları bir süre kullanamayacağımızı söylemişti, ama yapacak daha iyi bir şeyim yoktu.

Teker teker hepsini yokladım, Brand ve Caine hariç herkese ulaşmaya çalıştım. Hiçbir şey. Babam haklıydı. Kartlar her zamanki soğukluklarından yoksundu. Tüm desteyi karıştırdım ve orada, kumların üzerinde fal açtım. İmkansız bir fal çıktı ve tüm kartları kaldırdım. Arkama yaslandım ve biraz suyum kalmış olmasını diledim. Uzun süre fırtınayı dinledim. Birkaç gümbürtü vardı, ama yönü belirsizdi. Koz Kartları ailemi düşünmeme sebep oldu. İlerideydiler -o neresiyse- beni bekliyorlardı. Neyi bekliyorlardı? Mücevher'i götürüyordum. Ne için? Başta, güçlerinin savaşta gerekli olabileceğini düşünmüştüm. Eğer öyleyse ve o güçleri kullanabilecek tek kişi bensem, demek durumumuz kötüydü. Sonra Amber'i düşündüm. Vicdan azabı ve bir tür dehşetle sarsıldım. Amber için her şey sona ermemeliydi, asla. Kaos'u püskürtmenin bir yolu olmalıydı...

Oynamakta olduğum küçük bir taşı fırlattım. Salıverdiğim taş çok yavaş hareket etti.

Mücevher. Yine yavaşlatıcı etkisi...

Biraz daha enerji çektim ve taş fırlayıp gitti. Mücevher'den daha biraz önce güç çekmiş gibiydim. Bu davranış bedenime enerji vermiş olsa da, zihnim hâlâ sisliydi. Uykuya ihtiyacım vardı. Bir sürü hızlı göz hareketi ile dinlenmiş olsam burası çok daha az sıra dışı gelecekti.

Hedefime ne kadar yakındım? Bir sonraki dağ sırasının ardında mıydı, yoksa aramızda muazzam bir mesafe mi vardı?

Ve uzaklık ne olursa olsun, fırtınanın önünde kalma şansım ne kadardı? Ya diğerleri? Ya savaş çoktan bitmiş ve kaybedilmişse? Oraya çok geç ulaştığımı, ancak mezarlarını kazabildiğimi hayal ettim... Kemikler ve monologlar, Kaos...

Peki, sonunda bir işime yarayacakken kahrolası kara yol neredeydi? Bulabilsem, onu takip edebilirdim. Solumda bir yerlerde olduğunu hissediyordum...

Bir kez daha uzandım, sisleri araladım, geriye sürdüm...

Hiçbir şey...

Bir şekil mi? Hareket eden bir şey mi var?

Bir hayvandı, belki iri bir köpek, sisin içinde kalacak şekilde hareket ediyordu. Beni mi izliyordu?

Ben sisleri daha da geriletirken Mücevher atmaya başladı.

Açıkta kalan hayvan kendi kendine omuz silker gibi göründü.

Sonra doğrudan bana geldi.

Bölüm 8

O yaklaşırken ayağa kalktım. Bir çakal olduğunu görebiliyordum, iri bir çakal, gözlerini gözlerime dikmiş.

"Biraz erkencisin," dedim. “Yalnızca dinleniyordum."

Güldü.

"Yalnızca bir Amber Prensi görmek için geldim," dedi hayvan. “Başka herhangi bir şey ikramiye olur."

Yine güldü. Ben de öyle.

"O zaman gözlerine şölen çek. Başka herhangi bir şey istersen, yeterince dinlendiğimi göreceksin."

"Hayır, hayır," dedi çakal. “Ben Amber Soyu’nun hayranıyım. Ve Kaos Soyu’nun da. Kraliyet kanı beni cezbeder, Kaos Prensi. Savaş da öyle."

"Bana sıra dışı bir unvan verdin. Kaos Sarayları ile bağlantım soyağacından öteye geçmiyor."

"Kaos’un gölgelerinden geçen Amber imgelerini düşünüyorum. Amber imgelerinin üzerinde sürüklenen Kaos dalgalarını düşünüyorum. Ama Amber’in temsil ettiği düzenin yüreğinde kaotik bir aile var, tıpkı Kaos Soyu’nun sakin ve durgun olması gibi. Ama çatışmalarınız kadar bağlarınız da var."

"Şu anda," dedim, “paradoks avı ve sözcük oyunları ile ilgilenmiyorum. Kaos Sarayları’na ulaşmaya çalışıyorum. Yolu biliyor musun?"

"Evet," dedi çakal. “Leş kuşu uçuşuyla uzak değil. Gel, sana doğru yolu göstereyim."

Döndü ve uzaklaşmaya başladı. Takip ettim.

"Çok hızlı mı gidiyorum? Yorgun görünüyorsun."

"Hayır. Devam et. Bu vadinin ötesinde, değil mi?"

"Evet. Bir tünel var."

Kumların, çakılların ve kum, sert zeminin üzerinde çakalı takip ettim. İki yanda da hiçbir şey yoktu. Biz yürürken sis seyreldi ve yeşilimsi bir renk aldı -şeritli gökyüzünün bir başka etkisi olduğunu düşündüm.

Bir süre sonra seslendim, “Daha ne kadar var?"

"Çok değil," dedi. “Yoruldun mu? Dinlenmek ister misin?"

Konuşurken geriye döndü. Yeşilimsi ışık çirkin yüz hatlarına daha da korkunç bir görünüş vermişti. Ama bir rehbere ihtiyacım vardı; üstelik tırmanıyorduk ve bu doğru geliyordu.

"Yakınlarda su var mı?" diye sordum.

"Hayır. Epey geriye dönmemiz lazım."

"Boş ver. Zamanım yok."

Omuzlarını silkti, güldü ve yürümeye devam etti. Biz ilerlerken sis biraz açıldı ve alçak tepelerden bir diziye yaklaştığımızı gördüm. Asama dayandım ve hızımı kesmedim.

Belki yarım saat boyunca devamlı tırmandık. Zemin kayalık olmuş, tırmanma açımız dikleşmişti. Derin derin nefesler aldığımı fark ettim.

"Dur," diye seslendim çakala. “Artık dinlenmek istiyorum.

Fazla uzak olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Bu çakal-merkezcilik için affet beni," dedi ve durdu. “Kendi doğal hızım temelinde düşündüm. Bu konuda hata yaptım, ama neredeyse geldik. İlerideki kayaların arasında. Neden orada dinlenmiyorsun?"

"Tamam," diye yanıt verdim ve yine yürümeye başladım.

Kısa süre sonra, bir dağın eteklerinde olduğunu fark ettiğim kayalık bir duvara ulaştık. Saçılmış kayaların arasında dolandık ve sonunda karanlığa giden bir açıklık bulduk.

"İşte burası," dedi çakal. “Yol düzdür ve baş ağrıtan yan yollar yoktur. İçinden geç ve yolun açık olsun."

"Teşekkür ederim," dedim. Bir anlığına dinlenme fikrini bir kenara bıraktım ve içeriye adım attım. “Bu makbule geçti."

"Benim için bir zevkti," dedi arkamdan.

Birkaç adım daha attım, ayaklarınım altında bir şey çatırdadı ve bir kenara tekmelediğimde takırdadı. Kolay kolay unutamayacağınız bir sesti. Yere kemikler saçılmıştı.

Arkamdan yumuşak, hızlı bir ses geldi ve Grayswandir’i çekmeye zamanım olmadığını anladım. Bu yüzden asamı önümde kaldırıp savurarak döndüm.

Asa hayvanın omzuna çarparak sıçrayışını bloke etti. Ama aynı zamanda beni geriye yuvarladı ve kemiklerin üzerine düşürdü. Çarpışma asayı elimden kopardı ve rakibimin düşüşünün bana tanıdığı salise el yordamı ile asayı aramak yerine Grayswandir’i çekmeye karar vermemi sağladı.

Kılıcımı kınından çıkarmayı başardım, ama o kadar. Çakal ayağa kalkıp yine sıçradığında sırt üstü uzanmıştım ve silahımın ucu hâlâ soldaydı. Kabzayı tüm gücümle yüzüne indirdim.

Darbenin şoku kolumdan omzuma yayıldı. Çakalın başı arkaya devrildi ve bedeni sola kıvrıldı. Kılıcın kabzasını iki elimle kavrayarak ucunu hemen öne çevirdim. Çakal hırlayarak bir kez daha üzerime atlarken sağ dizimin üzerinde doğrulmayı başardım.

Hayvana nişan almayı başardığımı görür görmez ağırlığımı vererek kılıcı çakalın bedenine sapladım. Hızla geri çektim ve kapanan çenesinden uzaklaşmak için yuvarlandım.

Çakal çığlık attı, kalkmaya çalıştı, yine devrildi. Ben düştüğüm yerde nefes nefese uzandım, kaldım. Asamı altımda hissettim ve yakaladım. Kalkan olarak kullanmak için öne getirdim ve sırtımı mağara duvarına vererek çekildim. Ama hayvan yine kalkmadı, can çekişerek yattı. Loş ışıkta, kustuğunu gördüm. Koku korkunçtu.

Sonra gözlerini bana çevirdi ve kıpırtısız uzandı.

"Bir Amber Prensi yemek hoş olacaktı," dedi yumuşak sesle. “Asil kanın tadını hep merak etmişimdir."

Sonra gözler kapandı, nefesi durdu ve koku ile baş başa kaldım.

Sırtımı duvardan ayırmadan, asam önümde, ayağa kalktım ve çakala baktım. Kılıcımı almaya kendimi ikna edene kadar uzun zaman geçti.

Hızlı bir keşif bunun bir tünel değil, yalnızca bir mağara olduğunu gösterdi. Dışarı çıktığımda sis sararmıştı ve vadinin aşağılarından gelen bir esinti ile kıpırdanıyordu.

Kayaya dayandım ve ne tarafa gideceğime karar vermeye çalıştım. Burada gerçek bir yol yoktu.

Sonunda sola döndüm. O taraf daha dik gibi görünüyordu ve en kısa sürede sisin üzerine, dağlara çıkmak istiyordum.

Asa hâlâ çok işime yarıyordu. Akan su sesi duymaya çalıştım, ama duyamadım.

Devamlı yukarı tırmanarak çabalamaya devam ettim ve sis seyrelerek renk değiştirdi. Sonunda, geniş bir platoya doğru tırmandığımı gördüm. Platonun üzerindeki gökyüzünün çok renkli olduğunu ve çalkalandığını fark ettim.

Arkamda keskin gök gürültüsü sesleri vardı, ama fırtınanın yerini hâlâ göremiyordum. Hızımı arttırdım, ama birkaç dakika sonra başını döndü.

Durdum, nefes nefese yere oturdum.

Bir başarısızlık duygusuna boğulmuştum. Platoya çıkmayı basarsam bile, fırtınanın üzerini süpürüp geçeceğini hissediyordum. Ellerimin ayası ile gözlerimi ovuşturdum. Başarmanın yolu yoksa devam etmenin ne anlamı vardı?

Fıstık rengi sislerin arasından bir gölge hareket etti ve bana doğru alçaldı. Asamı kaldırdım, sonra gelenin yalnızca Hugi olduğunu gördüm. Fren yaparak ayaklarımın dibine kondu.

"Corwin," dedi, “iyi yol geldin."

"Ama yeterince iyi olmayabilir," dedim. “Fırtına yaklaşıyor gibi."

"Öyle sanırım. Düşünüyordum ve senin de düşüncelerimden faydalanmanı..."

"Eğer bana faydan olmasını istiyorsan," dedim, “sana ne yapacağım söyleyebilirim."

"Nedir o?"

"Geriye uç ve fırtınanın ne kadar uzakta olduğunu, ne kadar hızlı ilerlediğini gör. Sonra geri dön ve bana söyle."

Hugi ayak değiştirdi. Sonra, “Tamam," dedi. Havalanarak, kuzeybatı olduğunu hissettiğim yöne doğru kanat çırptı.

Asaya dayandım ve ayağa kalktım. Elimden geldiğince hızlı tırmanmaya devam etsem iyi olacaktı. Mücevher’den yine güç aldım ve güç içime kırmızı bir şimşek gibi çaktı.

Ben yamacı tırmanırken Hugi’nin gittiği yönden nemli bir rüzgar yükseldi. Bir başka gök gürültüsü sesi daha geldi. Artık gürlemeler ve homurtular yoktu.

Enerji akımından faydalanarak, birkaç yüz metre boyunca hızla tırmandım. Eğer kaybedeceksem, ilk önce tepeye çıksam iyi olacaktı. Nerede olduğumu görsem, deneyecek herhangi bir şey kalıp kalmadığını öğrensem iyi olacaktı.

Tırmanırken gökyüzünü daha açık gördüm. En son baktığımdan bu yana oldukça değişmişti. Yarısı kesintisiz siyahlıktı ve diğer yarısı süzülen renk yığınları ile doluydu. Ve tüm semavi çanak tam tepemdeki bir noktanın çevresinde dönüyor gibiydi. Heyecanlanmaya başladım. Aradığım gökyüzü buydu,

Kaos’a yolculuk ettiğim son seferde üzerimi örten gökyüzü buydu. Daha yükseğe çabaladım. Yüreklendirici bir şeyler söylemek istiyordum, ama

boğazım fazla kurumuştu.

Platonun kenarına yaklaşırken bir kanat sesi duydum ve

Hugi aniden omzuma kondu.

"Fırtına kıçından yukarı tırmanmak üzere," dedi. “Her an burada olabilir."

Tırmanmaya devam ettim, düz zemine ulaştım ve kendimi yukarı çektim. Bir an durdum, derin derin nefes aldım. Rüzgar burayı sisten uzak tutmuş olmalıydı, çünkü yüksek, pürüzsüz bir düzlüktü ve uzaklara kadar gökyüzünü görebiliyordum.

Uzak kenarın ötesini görebileceğim bir nokta bulmak için ilerledim. Ben hareket ederken, fırtına sesleri açıkça duyuldu.

"Islanmadan burayı aşabileceğini sanmıyorum," dedi Hugi.

"Bunun sıradan bir fırtına olmadığını biliyorsun," diye gakladım. “Öyle olsaydı, biraz su içebilme fırsatı için minnettar olurdum."

"Biliyorum. Mecazi anlamda söylemiştim."

Küfür kabilinden bir şeyler hırladım ve yürümeye başladım.

Gökyüzü hâlâ çılgın peçe dansını yapıyordu, ama aydınlık yeterden de çoktu. Önümde ne uzandığını görebileceğim bir konum buldum, durdum ve asama dayandım.

"Ne oldu?" diye sordu Hugi.

Ama konuşamadım. Yalnızca platonun uzak ucundan sonra en az altmış kilometre uzanan ve bir başka dağ sırasının dibinde sona eren araziye işaret ettim. Ve solda, uzakta, kara yol uzanıyordu.

"Arazi mi?" dedi. “Sana orada olduğunu söyleyebilirdim. Neden bana sormadın?"

İnleme ve hıçkırık arası bir ses çıkardım ve yavaş yavaş yere çöktüm.

Ne kadar öyle kaldım, emin değilim. Çılgına döndüğümü hissediyordum. Tam ortasında olası bir yanıt görüyordum, ama içimde bir şey ona karşı isyan ediyordu. Sonunda fırtınanın sesleri ve Hugi’nin gevezeliği ile kendime geldim.

"Orayı aşamam," diye fısıldadım. “Yolu yok."

"Başaramadığını söylüyorsun," dedi Hugi. “Ama öyle değil. Çabalamakta ne başarı ne de başarısızlık vardır. Bu yalnızca egonun yanılsamasıdır."

Yavaş yavaş dizlerimin üzerinde doğruldum.

"Başarısız olduğumu söylemedim."

"Hedefine varamayacağını söyledin."

Geriye, fırtına bana doğru tırmanırken çakan şimşeklere baktım.

"Bu doğru, o şekilde yapamam. Ama eğer babam başarısız olduysa, Brand'in beni ancak kendisinin yapabileceğine ikna etmeye çalıştığı bir şeye teşebbüs etmeliyim. Yeni bir Desen yaratmalıyım ve bunu tam burada yapmalıyım."

"Sen mi? Yeni bir Desen yaratmak mı? Eğer Oberon başaramadıysa, ayakta zor duran bir adam nasıl yapabilir? Hayır,Corwin. Geliştirebileceğin en büyük erdem teslimiyettir."

Başımı kaldırdım ve asamı yere indirdim. Hugi gelip yanında durdu ve ona baktım.

"Söylediğim hiçbir şeye inanmak istemiyorsun, değil mi?" dedim ona. “Ama fark etmez. Görüşlerimiz arasındaki uyuşmazlık aşılamaz. Ben arzuyu gizli kimlik, çabalamayı büyüme olarak görüyorum. Sen böyle görmüyorsun." Ellerimi öne uzattım ve dizlerime koydum. “Senin için en büyük iyilik Mutlak ile birlik ise, neden uçup, şimdi her şeyi silen Kaos biçimine bürünmüş olan ona katılmıyorsun? Eğer ben burada başarısız olursam, o Mutlak olacak. Bana gelince, içimde nefesim kaldığı sürece ona karşı bir Desen yaratmak için denemeye devam etmeliyim. Bunu yapıyorum, çünkü ben benim ve Amber kralı olabilecek adamım."

Hugi başını eğdi.

"Önce karga yediğini görmeyi tercih ederim," dedi ve güldü.

Hızla uzandım, boynunu büktüm ve ateş yakacak zamanım olmasını diledim. O bunu fedakarlık gibi göstermeye çalışmıştı, ama ahlaki zaferin kime ait olduğunu söylemek zordu, çünkü ben bunu yapmayı zaten planlıyordum.

Bölüm 9

...Frenküzümü ve kestane çiçeklerinin kokusu. Champs- Elysees boyunca kestaneler beyaz beyaz köpürüyordu...

Place de la Concorde'daki çeşmelerin müziğini hatırladım... Ve Rue de la Seine'den aşağı, rıhtımlar boyunca, eski kitap kokusunu ve ırmağın kokusunu... Kestane çiçeklerinin kokusunu...

Neden aniden gölge Dünya'da 1905'i ve Paris'i hatırlamıştım. Ama o sene çok mutluydum ve içgüdüsel olarak mevcut duruma bir panzehir aramış olabilirdim. Evet...

Beyaz absent, Amer Picon, nar şurubu... Yabani çilekler ve

Creme d'Isigny... Sokağın karşısındaki Comedie Française'den aktörlerle Cafe de la Regence'ta satranç... Chantilly'deki yarışlar... Rue Pigalle üzerinde, Boite a Fursy'de akşamlar...

Sol ayağımı kararlılıkla sağ ayağımın önüne, sol ayağımı sağ ayağımın önüne koydum. Sol elimde, Mücevher'in asılı olduğu zinciri tutuyordum. Taşın derinliklerine bakabilmek, her adımım ile tanımladığım yeni Desen'in varlığını görmek ve hissetmek için yükseğe kaldırmıştım. Asamı yere, Desen'in başlangıcına saptamıştım. Sol...

Rüzgar çevremde şarkı söyledi ve yakınlarda gök gürültüsü vardı. Eski Desen'de karşılaştığım fiziksel dirençle karşılaşmadım. Hiç direnç yoktu, Onun yerine -ve çok açıdan daha kötüydü- tüm hareketlerime tuhaf bir amaç gelmiş, onları yavaşlatmış, ayinleştirmişti. Tüm enerjimi gereken fiziksel performans için değil de, her adım için hazırlanırken onu algılar, fark eder ve zihnime onun uygulanmasını emrederken- harcıyor gibiydim. Ama yavaşlık kendi kendini gerektirir gibiydi, tüm hareketlerim için hassaslık ve adagio bir tempo isteyen, bilinmeyen bir aracı tarafından benden koparılır gibi. Sağ...

…Ve Rebma'daki Desen'in solmuş anılarımı geri getirmesi gibi, şimdi yaratmaya çalıştığım bu Desen kestane ağaçlarının, şafakta Halles'e giden arabalar dolusu sebzelerin kokusunu uyandırıyor ve açığa çıkarıyordu... O sırada özellikle kimseye âşık değildim, ama çok kız vardı. Yvetteler, Mimiler, Simonelar, yüzleri karışıyor, bir araya geliyordu- ve Paris'te bahar vardı, Çingene müzisyenler, Louis'de kokteyller... Hatırlıyordum ve Zaman

çevremde cehennem gibi çınlarken yüreğim Proustvari bir coşku ile sıçrıyordu... Ve belki hatırlamamın sebebi buydu, çükü coşku hareketlerime akıyor, algılarımı uyandırıyor, irademi güçlendiriyor gibiydi...

Bir sonraki adımı gördüm ve attım... Bir tur dönmüş, Desen'imin çevresini yaratmıştım. Fırtınayı arkamda hissedebiliyordum. Platonun kenarını yeni tırmanmıştı. Gökyüzü kararıyordu, fırtına sallanan, yüzen, renkli ışıkları örtüyordu. Çakan şimşekler yayıldı. Olayları kontrol etmek için gerekli enerjiyi ve dikkati veremiyordum.

Tam bir tur attıktan sonra, artık yürüdüğüm kadarıyla Desen'in kayaya çizilmiş, solgun mavi renkte parlamakta olduğunu görebiliyordum. Ama kıvılcımlar, ayaklarımda karıncalanma, saçları dimdik eden akımlar yoktu. Yalnızca, üzerimde büyük bir ağırlık gibi, durağan kararlılık yasası... Sol...

...Gelincikler, gelincikler ve peygamber çiçekleri ve köy yolları boyunca kavaklar, Normandiya'nın elma şarabının tadı... Ve yine şehir, kestane çiçeklerinin kokusu... Yıldızlarla dolu Seine... Sabah yağmurundan sonra Place des Vosges'de eski tuğla evlerin kokusu... Olympia Müzikholü'nün altındaki bar... Orada bir kavga... Beni evine götüren bir kızın sardığı kanlı parmak boğumları... Adı neydi? Kestane çiçekleri... Beyaz bir gül...

Burnumu çektim. Yakamdaki gülün kalıntılarının kokusu neredeyse tamamen gitmişti. Buraya kadar dayanmış olması bile şaşırtıcıydı. Beni yüreklendirdi. İlerledim, hafifçe sağa döndüm. Göz ucuyla, cam kadar kaygan, ilerleyen, geçerken her şeyi silen fırtına duvarına baktım. Gök gürültüsünün kükremesi şimdi sağır ediciydi.

Sağ, sol...

Gecenin ordularının ilerlemesi... Desen'im ona karşı dayanabilecek miydi? Acele edebilmeyi diledim, ama tam tersine, gittikçe artan bir yavaşlıkla hareket ediyordum. Merak uyandırıcı bir çift mekanlılık duygusu hissettim, sanki Mücevher'in içinde, Desen'i takip ederken burada ona bakarak hareket ediyor, ilerleyişini taklit ediyordum. Sol... Dön... Sağ... Fırtına gerçekten de ilerliyordu. Kısa süre sonra ihtiyar Hugi'nin kemiklerine ulaşacaktı. Nem ve ozon kokusu aldım, beni Zaman'ın başlangıcından beri beklediğini söyleyen tuhaf, siyah kuşa hayret ettim. Benimle tartışmak ve bu tarihsiz yerde benim tarafımdan yenmek için mi beklemişti? Her neyse, ahlakçılarda çok rastlanan abartma alışkanlığı düşünülünce, beni, yüreğim tinsel durumum yüzünden kederle dolu bırakamamasından sonra teatral bir gök gürültüsü eşliğinde yenilmesi

uygun geliyordu... Artık uzak gök gürültüsü, yakın gök gürültüsü ve daha fazla gök gürültüsü vardı. Bir kez daha o yöne dönerken, şimşeklerin çakması neredeyse kör ediciydi. Zincirimi kavradım ve bir adım daha attım...

Fırtına Desenimin tam kenarına geldi ve sonra ikiye ayrıldı. Çevremde sürünmeye başladı. Benim ya da Desen'in üzerine tek damla bile düşmedi. Ama yavaş yavaş tamamen fırtınaya gömüldük.

Sanki fırtınalı bir denizin dibinde, bir kabarcığın içindeydik. Su duvarları çevremi almıştı; karanlık şekiller yanımdan fırlayıp geçiyordu. Sanki tüm evren beni ezmek için üzerime geliyor gibiydi. Mücevher'in kızıl dünyasına yoğunlaştım.

Sol...

Kestane çiçekleri... Bir kaldırım kahvesinde bir fincan sıcak çikolata... Tuileries Bahçeleri'nde bando konseri, sesler güneş ışığı ile yıkanmış havada yükseliyor... Yirmilerde Berlin, otuzlarda Pasifik. Orada, başka türden zevkler vardı. Gerçek geçmiş değil de, insan ya da ulus, daha sonra bizi teselli etmek ya da bize işkence etmek için gelen geçmiş imgeleri olabilir. Fark etmez. Pont Neufun karşısına, Rue Rivoli'den aşağı, otobüsler ve at arabaları... Luxembourg Bahçeleri'nde, şövalelerinin başında ressamlar... Her şey yolunda giderse, bir gün yine buna benzer bir gölge arayacağım... Benim Avalon'um kadar güzeldi. Unutmuştum, Detaylar... Yaşamı yaşanır kılan dokunuşlar... Kestane kokusu...

Yürüdüm... Bir tur daha tamamladım. Rüzgar çığlıklar atıyor, fırtına kükrüyordu, ama ben etkilenmiyordum. Dikkatimi çekmesine izin vermediğim sürece, ilerlemeye ve Mücevher'e odaklanmaya devam ettiğim sürece... Dayanmalı, bu yavaş, dikkatli adımları atmaya devam etmeli, asla durmamalı, gittikçe yavaşlasam da ilerlemeliydim... Yüzler... Desen'in kenarından bir dizi yüz beni izliyor gibiydi... Büyük, Kafa gibi, ama çarpık sırıtan, kahkahalar atan, benimle alay eden, durmamı ya da yanlış adım atmamı bekleyen yüzler... Çevremdeki her şeyin ufalanmasını bekleyen yüzler... Gözlerinin arkasında ve ağızlarında ışık vardı, kahkahaları gök gürültüsüydü... Aralarında gölgeler geziniyordu... Şimdi, sözcükleri karanlık bir okyanusun üzerindeki boralar gibi, benimle konuşuyorlardı...

Başarısız olursam, diyorlardı bana, yok olacaktım, ardımda bu Desen parçası parça parça olacak, silinecekti... Bana küfrettiler, tükürdüler ve bana doğru kustular, ama hiçbiri bana ulaşamadı... Belki aslında orada

değildiler... Belki zorlanan zihnim bozulmuştu... O zaman çabalarımın ne faydası vardı? Deli bir adamın şekillendirdiği yeni bir Desen? Tereddüt ettim ve doğa güçlerinin sesleri ile koro halinde bağırdılar, “Deli! Deli! Deli!"

Derin bir nefes aldım, gülümden kalanı kokladım ve bir kez daha kestaneleri, yaşamın sevinçleri ve organik düzen ile dolu günleri düşündüm. Zihnim o mutlu yılın olaylarını yeniden yaşarken sesler yumuşuyor gibiydi... Ve bir adım daha attım... Sonra bir tane daha... Zayıflıklarımla oynuyorlardı, kuşkularımı, endişemi, bitkinliğimi hissedebiliyorlardı... Onlar her ne ise, gördüklerini alıp bana karşı kullanmaya çalışıyorlardı… Sol... Sağ... Bırak güvenimi hissedip kurusunlar, dedim kendi kendime. Buraya kadar geldim. Devam edeceğim. Sol...

Hâlâ cesaret kırıcı sözler söyleyerek çevremde döndüler, kabardılar. Ama güçlerinin bir kısmını kaybetmiş gibiydiler.

Yeni bir yay çizdim, zihnimin kırmızı gözünde, önümde büyümesini izledim.

Greenwood’dan kaçışımı, Flora’yı kandırarak bilgi almamı, Random ile karşılaşmamı, bizi kovalayanlarla dövüşümüzü, Amber yolculuğumuzu hatırladım... Rebma’ya kaçışımızı, hafızamın çoğunluğunu geri getiren aksi Desen’i yürüyüşümü düşündüm... Random’ın hızlı evliliğini, Amber’e dönüşümü, Eric ile kavgamı ve Bleys’e kaçışımı... Bunu takip eden savaşları, kör edilmemi, iyileşmemi, kaçışımı, Lorraine yolculuğumu, sonra Avalon’a gidişimi...

Zihnim vites büyüterek takip eden olayları taradı... Ganelon ve Lorraine... Kara Yol’un yaratıkları... Benedict’in kolu...

Dara... Brand’in dönüşü ve hançerlenmesi... Benim hançerlenmem... Bill Roth... hastane kayıtları... Kaza...

...Şimdi, Greenwood’daki başlangıçtan bu yana, önümde beliren manevranın mükemmelliğini garanti etmek için -bana öyle geliyordu- mücadele ettiğim bu ana kadar tanıdığım o gittikçe büyüyen beklenti duygusunu hissettim -eylemlerim taht, intikam ya da görev bilinci için olsa da- hissettim, bu ana kadar onca yıldır var olduğunu fark ettim ve sonunda ona bir şey daha eşlik eder olmuştu... Bekleme süresinin bitmek üzere olduğunu, beklediğim her ne ise, her ne için çabalamışsam, kısa süre sonra olacağını hissettim.

Sol... Yavaş, çok yavaş... Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Artık tüm irademi hareketlerime adamıştım. Konsantrasyonum mutlaktı. Desen'in ötesinde her ne varsa, ona karşı kayıtsızdım. Şimşekler, yüzler, rüzgarlar... Fark etmezdi. Yalnızca Mücevher, gittikçe büyüyen Desen ve ben vardım ve kendimin bile ancak farkındaydım. Belki Hugi'nin Mutlak ile birleşme idealine en yakın olduğum an buydu. Dön… Sağ ayak... Yine dön...

Zaman anlamını kaybetti. Uzay yarattığım desenle sınırlı kaldı. Artık istememe gerek kalmadan, meşgul olduğum sürecin bir parçası olarak Mücevher'den güç çekiyordum. Sanırım, bir anlamda yok olmuştum. Mücevher tarafından programlanan, beni bilincime ayıracak dikkatim kalmayacak kadar içine çeken bir operasyon yapan, hareketli bir noktaydım. Yine de, bir düzeyde, kendimin de sürecin parçası olduğumu biliyordum. Çünkü biliyordum ki, bir şekilde, bunu yapan bir başkası olsaydı, farklı bir Desen yaratılıyor olacaktı.

Yarı yolu geçtiğimin hayal meyal farkındaydım. Yol daha tehlikeli, hareketlerim daha yavaş olmuştu. Hız meselesine rağmen, bir şekilde Mücevher'e uyum sağlama deneyimi sırasında yaşadıklarımı, Desen'in kaynağı gibi görünen o tuhaf, çok boyutlu matrisi hatırladım.

Sağ... Sol...

Zorlanma yoktu. Kararlılığa karşın kendimi çok hafif hissediyordum. Sınırsız bir enerji durmaksızın içimden geçiyor gibiydi. Çevremdeki tüm sesler beyaz bir gürültüye boğuldu ve yok oldu.

O zaman aniden, kendimi artık yavaş hareket etmiyor gibi hissettim. Bir Perde ya da engel aşmamış, daha çok içsel bir uyum sağlamıştım.

Artık normal hızda yürüyormuşum gibi geliyordu; daha sıkı sarmallar çiziyor, kısa süre sonra tasarımın çıkış noktası olacak yere yaklaşıyordum. Daha çok, hâlâ duygusuzdum, ama kısa süre sonra, bir yerde bir sevinç duygusunun büyümekte olduğunu, kısa süre sonra patlayacağını biliyordum. Bir adım daha... Bir tane daha... Belki yarım düzine daha adım...

Aniden dünya karardı. Büyük bir boşluğun içinde duruyordum sanki tek ışık önümdeki Mücevher'in solgun ışığı ve içinde yürüdüğüm Desen'in sarmallar çizen nebulasıydı. Tereddüt ettim, ama yalnızca bir an için. Bu son sınama, son saldırı olmalıydı. Dikkatimi çekmeye çalışan şeye karşı yeterli olmalıydım.

Mücevher ne yapmam gerektiğini, Desen onu nerede yapacağımı gösterdi. Eksik olan tek şey kendimin görüntüsü idi.

Sol...

Her hareket için tüm dikkatimi adayarak devam ettim. Sonunda, eski Desen'de olduğu gibi karşıt bir güç yükselmeye başladı. Ama bunun için, yılların deneyimi ile hazırdım. Yükselen engele karşı iki adım daha mücadele ettim. Sonra, Mücevher'in içinde, Desen'in sonunu gördüm. Güzelliğini aniden fark ederek inleyebilirdim, ama bu noktada nefesim bile çabalarımla düzenleniyordu. Tüm gücümü bir sonraki adıma verdim ve boşluk çevremde sarsılmaya başladı sanki. Adımı tamamladım ve bir sonraki daha da güçtü. Evrenin merkezindeymişim, yıldızların üzerinde yürüyormuşum, temelde bir irade eylemi olan bir şeyle temel bir hareket yaratıyormuşum gibi hissediyordum.

Ayağım yavaşça ilerledi, ama ben göremedim. Desen parlamaya başladı. Kısa süre sonra parıltısı kör edici bir hal aldı.

Biraz daha öteye... Eski Desen'dekinden çok daha büyük bir çaba gösterdim, çünkü artık direnç mutlak geliyordu. Ona başka her şeyi dışlayan bir kararlılık ve istikrar ile karşı koymalıydım. Artık hareket etmiyor gibiydim, tüm enerjim parlayan desene dönmüş gibiydi. En azından, harika bir sahne önünde gidecektim...

Dakikalar, günler, yıllar... Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Bana sonsuz gibi geldi, sanki ezelden beri bu tek eylemle uğraşmışım gibi. Sonra bir tane daha...

Evren çevremde dönmeye başladı. Aşmıştım.

Basınç gitmişti. Siyahlık yok olmuştu...

Bir an, Desen'imin ortasında durdum. Ona bir bakış bile fırlatmadan dizlerimin üzerine çöktüm, kan kulaklarımı döverken iki büklüm oldum. Başını dönüyordu. Nefes nefeseydim.

Her tarafım titremeye başladı. Başardığımı fark ettim hayal meyal. Sonucu ne olursa olsun, bir Desen vardı. Ve yaşayacaktı.

Hiç ses olmaması gereken yerde bir ses duydum, ama bitkin kaslarım, çok geç olana kadar, içgüdüsel olarak bile tepki vermeyi reddetti. Ancak Mücevher gevşek parmaklarımdan çekilip alındığı zaman başımı kaldırdım ve topuklarımın üzerine oturdum. Desen'de kimse beni takip etmemişti. Aksi halde farkına varacağımdan emindim. Bu yüzden...

Işık neredeyse normale dönmüştü ve ona karşı gözlerimi kırpıştırarak Brand’in gülümseyen yüzüne baktım. Artık bir gözü örtülmüştü ve Mücevher elindeydi. Kendini buraya nakletmiş olmalıydı.

Başımı kaldırırken bana vurdu ve sol yanıma düştüm. O zaman şiddetle midemi tekmeledi.

"Eh, başardın," dedi. “Yapabileceğini düşünmemiştim. Artık her şeyi düzeltmeden önce yok etmem gereken bir Desen daha var. Ama ilk önce Saraylar’daki savaşı kazanmak için buna ihtiyacım var." Mücevher’i salladı. “Şimdilik hoşça kal."

Ve yok oldu.

Orada inleyerek, karnımı tutarak yattım. Karanlık dalgaları içimde yükselip alçaldı, ama bilinçsizliğe tamamen teslim olmadım. Muazzam bir ümitsizlik duygusuna boğuldum, gözlerimi kapattım ve inledim. Artık güç çekebileceğim Mücevher de yoktu.

Kestane ağaçları...

Bölüm 10

Ben acı içinde orada yatarken, Brand'in Amber ve Kaos güçlerinin çarpıştığı savaş alanında belirdiğini, Mücevherin boynunda yürek gibi attığını gördüm. Görünüşe göre Mücevher üzerindeki kontrolünün, her şeyi aleyhimize çevirmesi için yeterli olduğunu düşünüyordu. Onu birliklerimize şimşekler yağdırırken gördüm. Onu, bize saldırmak için büyük rüzgarlar ve dolu fırtınaları çağırırken gördüm. Ağlamaklı oldum. Bizim tarafımıza geçerek her şeyi affettirebilecekken bütün bunları yapması. Ama artık yalnızca kazanmak onun için yeterli değildi. Kendisi için, kendi şartlarıyla kazanması gerekiyordu. Ya ben? Başarısız olmuştum. Kaos'a karşı bir Desen çizmiştim, yapabileceğimi hiç düşünmediğim bir şey. Ama savaş kaybedilirse, Brand geri dönerse ve çalışmamı silerse bütün bunlar anlamsız olacaktı. Bu kadar yaklaşmak, yaşadığım her şeyi yaşamak ve burada başarısız olmak... "Haksızlık!" diye bağırmak istedim, ama evrenin benim adalet fikirlerime göre işlemediğini biliyordum. Dişlerimi sıktım, ağzımdaki toprağı tükürdüm.

Babamız bana Mücevher'i savaş alanına götürme görevini vermişti. Neredeyse başaracaktım.

Sonra üzerime bir tuhaflık geldi. Bir şey dikkatimi çekiyordu. Ne?

Sessizlik.

Öfkeyle esen rüzgarlar ve gök gürültüsü kesilmişti. Hava durgundu. Aslında, hava serin ve taze geliyordu. Ve göz kapaklarımın diğer yanında ışık olduğunu biliyordum.

Gözlerimi açtım. Parlak, tekdüze beyaz bir gökyüzü gördüm. Gözlerimi kırpıştırdım, başımı çevirdim. Sağımda bir şey vardı...

Bir ağaç. İhtiyar Ygg'den kestiğim asayı sapladığım yerde bir ağaç duruyordu. Asayken olduğundan çok daha yüksekti.

Büyüdüğünü neredeyse görebiliyordum. Ve yapraklarla yeşil, tomurcuklarla beyazdı; birkaç çiçek açmıştı bile. Rüzgar o yönde bana teselli veren hafif, narin bir koku getirdi.

Yanlarımı yokladım. Kaburgalarım sağlam görünüyordu, ama karnım yediğim tekmeden dolayı hâlâ düğüm düğümdü.

Yumruklarımla gözlerimi ovuşturdum ve ellerimi saçlarımdan geçirdim. Sonra derin bir iç çektim ve bir dizimin üzerinde doğruldum.

Başımı çevirerek manzarayı inceledim. Plato aynıydı, ama bir şekilde aynı değildi. Hâlâ çıplaktı, ama artık vahşi görünmüyordu. Muhtemelen yeni ışığın etkisi. Hayır, bundan daha fazlası vardı...

Dönmeye devam ettim, ufku taramayı bitirdim. Burası yürümeye başladığım aynı yer değildi. Küçük ve büyük farklılıklar vardı: değişmiş kaya formasyonları, bir yükseltinin olduğu yerde bir çukur, akımdaki, yanımdaki kayalarda yeni bir doku, uzakta toprağa benzer bir şey. Durdum ve bir yerlerden deniz kokusu geldiğini hissettim. Bu yer, tırmandığım yerden -çok uzun zaman önce gibi geliyordu- tamamen farklı bir duygu veriyordu. O fırtınanın yaratabileceğinden çok daha büyük bir değişimdi. Bana bir şey hatırlatıyordu.

Orada, Desen'in ortasında yine içimi çektim ve çevremi incelemeye devam ettim. Her nasılsa, elimde olmadan ümitsizliğim kayıp gidiyor ve yeni bir duygu -en iyi sözcük "tazelenme" gibi geliyor- içimde yükseliyordu. Hava o kadar temiz ve tatlıydı ve burada öyle bir yenilik, kullanılmamışlık duygusu vardı ki. Ben...

Elbette. Burası birincil Desen'in bulunduğu yere benziyordu. Ağaca döndüm ve yine baktım. Biraz daha yükselmişti.

Benzer, ama değil... Havada, yerde, gökyüzünde yeni bir şey vardı. Burası yeni bir yerdi. Yeni bir birincil Desen. Çevremdeki her şey içinde durduğum Desen'in sonucuydu.

Aniden tazelenmeden daha fazlasını hissettiğimi fark ettim.

Bu bir sevinç duygusuydu, içimde yükselen bir coşku. Bu temiz, taze bir yerdi ve bir şekilde ben bundan sorumluydum.

Zaman geçti. Orada durmuş ağaçları izliyor, çevreme bakınıyor, üzerime çöken keyif duygusunun zevkini çıkarıyordum.

Ne olursa olsun burada bir tür zafer vardı. Brand gelip silene kadar.

Aniden kendime geldim. Brand'i durdurmak zorundaydım.

Bu yeri korumak zorundaydım. Desen'in merkezindeydim.

Eğer bu da diğerleri gibi davranıyorsa, onun gücünü kullanarak kendimi dilediğim yere nakledebilirdim. Onu gidip diğerlerine katılmak için kullanabilirdim.

Üzerimdeki tozları silkeledim. Kılıcımı kınında gevşettim.

Olaylar daha önce göründüğü kadar ümitsiz olmayabilirdi.

Mücevher’i savaş alanına götürmem söylenmişti. Brand bunu benim yerime yapmıştı; hâlâ orada olmalıydı. Gidip, bir şekilde ondan geri almam, olayları olması gerektiği şekilde etkilemem yeterli olacaktı.

Çevreme bakındım. Buraya bir başka gün dönüp, durumu inceleyecektim. Eğer yaklaşan olaylarda hayatta kalırsam. Burada gizem vardı. Havada asılıydı, rüzgarla sürükleniyordu.

Yeni Desen’i çizerken var olanların gerçekleşmesi çağlar alacaktı.

Ağacı selamladım. Ben bunu yaparken kıpırdanır gibi oldu.

Gülümü düzelttim. Bir kez daha harekete geçme zamanı gelmişti. Henüz yapılması gereken bir şey vardı.

Başımı eğdim ve gözlerimi kapattım. Kaos Sarayları’ndaki uçurumun şeklini hatırlamaya çalıştım. O vahşi gökyüzünün altında gördüm, sonra oraya akrabalarımı, birliklerimizi yerleştirdim. Sahne kendini düzeltti, berraklaştı. Görüntüyü bir an daha beklettim, sonra Desen’e beni oraya götürmesini emrettim.

...Bir an sonra bir düzlüğün yanındaki tepede duruyordum. Soğuk bir rüzgar pelerinimi dalgalandırıyordu. Gökyüzü son seferden hatırladığım o çılgın, dönen, şeritli şeydi. Yarısı siyah, yarısı çılgın gök kuşaklarından. Havada nahoş kokular vardı. Kara yol şimdi sağımdaydı, düzlüğü kesiyor, ötesindeki boşluğu aşıyor, çevresinde ateşböceklerinin kıvılcımlandığı o gece kalesine gidiyordu. İpliksi köprüler havada sürükleniyor, o karanlıkta uzaklara uzanıyordu ve onların üstünde, kara yolun üstünde garip şekiller ilerliyordu. Altımda, savaş alanında birliklerimizin ana gövdesi duruyordu. Arkamda, Zaman’ın kanatlı savaş arabasından başka bir şey vardı.

Yönü konusunda önceki tahminlerime dayanarak kuzey olduğunu düşündüğüm tarafa döndüğümde, uzaktaki dağların üzerinde, şimşekler çakan, hırlayan, gökyüzü yüksekliğinde bir buzdağı gibi ilerleyen o şeytani fırtınanın cephesini gördüm.

Demek yeni bir Desen yaratarak onu durduramamıştım.

Benim korunaklı alanımı geçmiş, gideceği yere doğru ilerlemeye devam etmişti. O zaman belki bu şeyin arkasından yeni Desen’in yapıcı güçleri yayılacak, Gölge mekanlarına yeniden düzen verecekti. Fırtınanın buraya ulaşması için ne kadar zaman gerektiğini merak ettim.

Toynak sesleri duydum ve kılıcımı çekerek döndüm.

Büyük, siyah bir atın üzerinde boynuzlu bir binici, gözlerinden ateş fışkırarak üzerime geliyordu.

Pozisyonumu düzelttim ve bekledim. Bu tarafa sürüklenen o sis gibi yolların birinden inmiş gibiydi. Savaş alanından epey uzaktaydık. Tepeyi inmesini izledim. Tuhaf bir atı vardı. Güzel göğüslü. Brand ne cehennemdeydi? Ben herhangi bir dövüş istemiyordum.

Binicinin, eğri kılıcı elinde, yaklaşmasını izledim. Beni doğramak için atılırken pozisyonumu tekrar değiştirdim. Kılıcını savurduğu zaman, kolunu ulaşabileceğim bir yere çeken bir savuşturma hareketine hazırdım. Kolunu yakaladım ve adamı atından aşağı çektim.

"O gül..." dedi yere düşerken. Başka ne diyecekti, bilmiyorum, çünkü boğazını kestim ve sözcükleri de onunla ilgili başka her şey gibi alevler içinde kayboldu.

Sonra döndüm, Grayswandir'i kurtardım, birkaç adım koştum ve siyah atın gemini yakaladım. Atla konuşarak sakinleştirdim ve alevlerden uzaklaştırdım. Birkaç dakika sonra dost olduk ve bindim.

Başta ürkekti, ama ben izlemeye devam ederken tepeyi ağır ağır çıkmasını sağladım. Amber güçleri saldırıya geçmiş gibi görünüyordu. Alev alev cesetler alana yayılmıştı. Düşmanlarımızın ana güçleri boşluğun kenarındaki bir yükseltiye çekilmişti. Henüz bozulmamış ama baskı altındaki saflar halinde, yavaş yavaş o tarafa geriliyorlardı. Diğer yandan, boşluğu aşan ve yükseltiyi koruyan diğerlerine katılan daha fazla birlik vardı. Gittikçe artan sayılarına ve konumlarına bakarak, onların da kendi saldırılarına hazırlanmakta olduklarını tahmin ettim.

Brand görünürlerde yoktu.

Dinlenmiş ve zırhlı olsaydım bile atımı aşağı sürüp çatışamaya katılmak konusunda tereddütlü olurdum. Şu anda işim Brand'i bulmaktı. Doğrudan çatışmaya karışmış olacağından kuşkuluydum. Savaş alanının kenarlarına bakarak yalnız bir şekil aradım. Hayır... Belki alanın uzak ucunda. Kuzeye dolanmam gerekecekti. Batı tarafında göremediğim çok şey vardı.

Atımın başını çevirdim ve tepeden aşağı indim. Yere yıkılıvermenin çok hoş olacağına karar verdim. Bir yığın halinde yıkılıp uyumak. İçimi çektim. Brand ne cehennemdeydi?

Tepenin dibine ulaştım ve dönüp bir çukuru aştım. Daha iyi bir görüş açısına ihtiyacım vardı...

"Amber Lordu Corwin!"

Ben çukurdaki köşeyi dönerken beni bekliyordu; büyük, ceset renkli, kırmızı saçlı ve kızıl atlı bir adam. Yeşilimsi desenli, bakır renkli bir zırhı

vardı ve bir heykel kadar kıpırtısız, bana dönük oturuyordu.
"Seni tepede gördüm," dedi. “Zırhın yok, değil mi?"
Göğsüme vurdum.
Başını hızla salladı. Sonra elini önce sol omzuna, sonra sağ omzuna, sonra yanlarına uzattı, göğüs plakasındaki tokaları açtı. Hepsini tamamladığı zaman çıkardı, sol yanında yere sarkıttı ve bıraktı. Baldırındakilere de aynısını yaptı.
"Seninle tanışmak için uzun zamandır bekliyorum," dedi. "Ben Borel. Seni öldürdüğüm zaman durumundan haksız avantaj kazandığımı söylesinler istemem."
Borel... İsim tanıdıktı. Sonra hatırladım. Dara’nın saygısını ve sevgisini kazanmıştı. Kılıç öğretmeni, bir ustaydı. Ama aptaldı anlaşılan. Zırhını çıkararak saygımı kaybetmişti. Savaş bir oyun değildir ve aksini düşünen eşeğin birine kendimi öldürtmeye niyetim yoktu. Özellikle de ben bitkin bir haldeyken, becerikli bir eşeğe. Hiçbir şey yapamasa bile, dayanıklılığı ile üste çıkabilirdi.
"Şimdi uzun zamandır beni rahatsız eden bir konuyu açıklığa kavuşturacağız," dedi.
Garip edepsizliklerle yanıt verdim, atımı çevirdim ve geldiğim yere sürdüm. Hemen kovalamaya başladı.
Çukurdan geçerken aramızdaki mesafenin yeterli olmadığını fark ettim. Birkaç dakika sonra beni yakalardı, sırtım korunmasızdı ve beni doğrar ya da savaşmaya zorlardı. Ama sınırlı olsa da, seçeneklerim bundan biraz daha fazlasını kapsıyordu.
"Korkak!" diye bağırdı. “Savaştan kaçıyorsun! Hakkında bunca şey duyduğum o büyük savaşçı bu mu?"
Uzandım, pelerinimin tokasını açtım. İki yanda, çukurun kenarları omuzlarımla, sonra belimle aynı hizaya geldi.
Eyerden sol tarafa yuvarlandım, bir kez takıldım ve dengemi sağladım. Siyah at yürümeye devam etti. Sağa geçtim, çukura döndüm.
Pelerinimi iki elimle tutarak, Borel’in kafası ve omuzları benim hizama gelmeden bir ya da iki saniye önce savurdum. Pelerin kılıcıyla birlikte her tarafını kapladı, başını sardı, kollarını yavaşlattı.
O zaman sıkı bir tekme savurdum. Kafasını hedeflemiştim, ama sol omzundan yakaladım. Eyerden düştü ve onun atı da geçip gitti.

Grayswandir’i çekerek üzerine atladım. Tam pelerinimi kenara atmış, ayağa kalkmaya çalışırken yakaladım onu. Oturduğu yerde şişledim ve yara alev aldığı zaman yüzündeki şaşkın ifadeyi gördüm.

"Ah, alçakça bir iş!" diye haykırdı. “Senden daha iyisini beklerdim!"

"Olimpiyat Oyunlarında değiliz," dedim, pelerinimden kıvılcımlar süpürerek.

Sonra atımı yakaladım ve bindim. Bu birkaç dakikamı aldı.

Kuzeye doğru yoluma devam ederken zemin yükseldi. Oradan Benedict’in savaşı yönettiğini gördüm ve çok arkada, Julian Arden birliklerinin başındaydı. Görünüşe göre Benedict onları yedekte tutuyordu.

Yarı karanlık, yarı renkli, dönen gökyüzünün altında, ilerleyen fırtınaya doğru gitmeye devam ettim. Kısa süre sonra hedefime, görünürdeki en yüksek tepeye ulaştım ve tırmanmaya başladım. Yolda arkaya bakmak için defalarca durdum.

Siyah zırh içinde, bir balta savuran Deirdre’yi gördüm; Llewella ve Flora okçuların arasındaydı, Fiona görünürlerde yoktu. Gerard da orada değildi. Sonra at üstünde, ağır bir kılıç sallayan, düşmanın tuttuğu tepeye yapılan saldırıyı yöneten Random’ı gördüm. Yanında tanımadığım, yeşilli bir şövalye vardı.

Adam topuzunu ölümcül bir etkinlikle kullanıyordu. Sırtında bir yay taşıyordu ve kalçasında parlak oklarla dolu bir sadak vardı.

Tepenin zirvesine ulaştığımda fırtınanın sesleri yükseldi.

Şimşek bir neon lambasının düzenliliği ile parlıyordu ve yağmur cızırdayarak, fiberglas bir perde halinde dağları aşmıştı.

Aşağıda, hayvanlar ve insanlar ve bazı hayvan-adamlar savaş halinde düğümlenmişti. Alanın üzerinde bir toz bulutu asılıydı. Ama güçlerin dağılımını incelediğimde, düşmanın gittikçe büyüyen kuvvetleri daha fazla geriletilemez gibi geldi.

Aslında, karşı saldırının zamanı gelmiş gibiydi. Kayalık mekanlarında hazırlanmış, emir bekliyor gibi görünüyorlardı.

Yaklaşık bir buçuk dakika uzaktaydım. İlerlediler, yamaçtan aşağı indiler, saflarını sağlamlaştırdılar, birliklerimizi çekilmeye zorladılar. Ve karanlık boşluğun ötesinden daha fazlası geliyordu. Birliklerimiz oldukça düzenli bir şekilde çekilmeye başladı. Düşman daha fazla baskı yaptı. Her şey bir bozguna hazır gibi göründüğünde, bir emir verilmiş olmalıydı.

Julian'ın borusunu duydum ve hemen arkasından Morgenstern'in üzerinde, Arden savaşçılarını savaş alanına sürdüğünü gördüm. Bu karşı karşıya gelen güçleri neredeyse tamamen dengeledi. Tepemizdeki gökyüzü dönerken gürültü yükseldi, yükseldi.

Bizim güçlerimiz yavaş yavaş çekilirken, belki on beş dakika boyunca çatışmayı izledim. Sonra çizgili bir atın üzerinde tek kollu bir şeklin aniden uzaktaki bir tepede belirdiğini gördüm. Kılıcını kaldırmıştı ve sırtı bana dönüktü. Batıya bakıyordu. Uzun dakikalar boyunca kıpırdamadan durdu. Sonra kılıcını indirdi.

Batıda borular duydum, ama başta hiçbir şey görmedim.

Sonra bir süvari hattı görüş alanıma girdi, irkildim. Bir an Brand'in orada olduğunu sandım. Sonra düşmanın açıktaki kanatlarına birliklerini sürenin Bleys olduğunu fark ettim.

Ve aniden savaş alanındaki birliklerimiz çekilmekten vazgeçti. Yerlerini korudular. Sonra, düşmana baskı yapmaya başladılar.

Bleys ve atlıları alana geldi ve Benedict'in yine günü kurtardığını anladım. Düşman ufalanacaktı.

Sonra kuzeyden üzerime soğuk bir rüzgar esti ve yine o tarafa baktım.

Fırtına epeyce ilerlemişti. Son zamanlarda daha hızlı hareket etmeye başlamış olmalıydı. Ve şimdi öncekinden daha karanlık, şimşekleri daha parlak, kükremeleri daha yüksekti. Ve bu soğuk, ıslak rüzgar gittikçe hızlanıyordu.

O zaman merak ettim... Savaş alanının üzerinden yok edici bir dalga gibi geçecek miydi? Hepsi bu mu olacaktı? Ya yeni Desen'in etkileri? Bunlar arkadan gelip her şeyi düzeltecek miydi? Bir şekilde, bundan kuşkuluydum. Eğer bu fırtına bizi ezerse, ezilmiş kalacağımızı hissediyordum. Düzen sağlanana kadar korunmamız için Mücevher'in gücüne ihtiyacımız vardı.

Peki, biz fırtınadan sağ kurtulursak ne kalacaktı geriye? Tahmin edemiyordum.

Brand'in planı neydi? Neyi bekliyordu? Ne yapacaktı?

Bir kez daha savaş alanına baktım...

Bir şey.

Düşmanın yeniden toplandığı, takviye aldığı, tekrar saldırıya geçtiği tepelerde, gölgeli bir yerde... bir şey.

Minik bir kırmızı çakma... Gördüğümden emindim.

İzlemeye, beklemeye devam ettim. Yerini belirlemek için tekrar görmeliydim...

Bir dakika geçti. Belki iki...

İşte! Yine.

Siyah atımı çevirdim. Düşman güçlerinin yakındaki kanadını dolanmak ve o boş yükseltiye tırmanmak mümkün görünüyordu. Atımı tepeden aşmağı koşturdum ve o tarafa ilerledim.

Mücevher'i takan Brand olmalıydı bu. Tüm savaş alanını ve yaklaşan fırtınayı gören iyi, güvenli bir nokta seçmişti. Oradan, fırtınanın ön cephesi ilerlerken birliklerimizin üzerine yıldırım yağdırabilirdi. Uygun anda geri çekilmelerini emredebilir, fırtınanın tuhaf öfkesini üzerimize salabilir, sonra tuttuğu tarafın yanından geçip gitmesini sağlayabilirdi. Mevcut şartlar altında Mücevher'in en kolay ve en etkin kullanımı bu gibi görünüyordu.

Bir an önce yaklaşmam gerekiyordu. Taş üzerindeki kontrolüm onunkinden daha fazlaydı, ama mesafeyle azalıyordu ve Brand Mücevher'i üzerinde taşıyor olmalıydı. Yapılacak en iyi şey doğrudan saldırmak, her şeyi göze alarak kontrol menziline girmek, taşı emrim altına almak ve ona karşı kullanmaktı. Ama orada, yanında bir muhafız olabilirdi. Bu beni endişelendiriyordu, çünkü muhafızla başa çıkmak beni felaketle sonuçlanacak kadar yavaşlatabilirdi. Ve muhafızı yoksa bile, güç duruma düştüğü zaman kendini bir yere nakletmekten ne alıkoyacaktı ki onu? O zaman ne yapabilirdim? Her şeye baştan başlar, yine peşinden giderdim. Onu kendini nakletmekten alıkoymak için Mücevher'i kullanıp kullanamayacağımı merak ettim. Bilmiyordum. Denemeye karar verdim.

Belki planların en iyisi değildi, ama sahip olduğum tek plandı. Plan yapacak daha fazla zamanım yoktu.

Atımı sürerken, o tepeye yönelen başkaları da olduğunu gördüm. At üzerinde Random, Deirdre ve Fiona, yanlarında sekiz atlı, düşman hatlarını aşıyorlardı. Arkalarında birkaç birlik daha vardı -dost ya da düşman, ayırt edemiyordum, belki ikisi birden- hızla takip ediyorlardı. Yeşillere bürünmüş şövalye aralarında en hızlı hareket eden gibiydi, yaklaşıyordu. Onu tanımadım. Ama topluluğun amacı hakkında kuşkum yoktu.

Fiona oradayken değil. Brand'in varlığını hissetmiş, diğerlerini ona götürüyor olmalıydı. Yüreğime birkaç damla umut düştü. Brand'in güçlerini etkisiz kılabilir ya da en aza indirebilirdi. Sola yönelerek öne

eğildim, atımı hızlandırdım. Gökyüzü dönmeye devam ediyordu. Rüzgar çevremde ıslık çalıyordu.
Korkunç bir gök gürültüsü koptu. Arkama bakmadım.
Onlara doğru koşturuyordum. Oraya benden önce ulaşmalarını istemiyordum, ama ulaşacaklarından korkuyordum. Mesafe çok fazlaydı.
Arkalarına dönüp, benim geldiğimi görseler muhtemelen beklerlerdi. Onlara varlığımı bildirmek için bir yol olmasını diledim. Koz Kartlarının işe yaramamasına küfrettim.
Bağırmaya başladım. Arkalarından seslendim, ama rüzgar sözcüklerimi alıp götürdü ve gök gürültüsü ezdi geçti.
"Beni bekleyin! Lanet olsun! Ben Corwin!"
Benim tarafıma tek bir bakış bile fırlatmadılar.
En yakındaki çatışmaları aştım; okların ve mızrakların menzili dışında düşman hatlarının yanından geçtim. Şimdi daha hızlı çekiliyor gibiydiler ve birliklerimiz daha büyük bir alana yayılıyordu. Brand saldırmaya hazırlanıyor olmalıydı. Dönen gökyüzünün bir kısmı birkaç dakika önce orada olmayan karanlık bir bulutla örtülmüştü.
Sağıma, çekilen güçlerin arkasına döndüm, diğerlerinin çoktan tırmanmaya başladığı tepelere seğirttim.
Ben tepelerin dibine ulaşırken gökyüzü kararmaya devam etti ve kardeşlerim için korktum. Brand’e çok fazla yaklaşıyorlardı. Bir şey yapmak zorunda kalacaktı. Fiona onu durduracak kadar güçlü değilse...
At şahlandı ve yakınımda beliren kör edici bir çakma ile yere fırladım. Ben yere düşmeden gök gürültüsü çatırdadı.
Dakikalarca sersem sersem, orada yattım. At kaçmıştı, belki elli metre ötedeydi, durmuş, kararsızca dolanıyordu. Karnımın üzerine yuvarlandım ve uzun yamaçtan yukarı baktım. Diğer atlılar da inmişti. Görünüşe göre yıldırım gruplarına çarpmıştı. Bazıları hareket ediyordu, bazıları etmiyordu. Hiçbiri henüz ayağa kalkmamıştı. Üstlerinde, bir çıkıntının altında, parlak ve şimdi istikrarlı, Mücevher’in kırmızı parıltısını ve onu takan şeklin gölgeli siluetini gördüm.
Yukarı ve sola sürünmeye başladım. Ayağa kalkmadan önce o şeklin görüş alanından çıkmak istiyordum. Sürünerek ona ulaşmak çok uzun sürerdi ve şimdi diğerlerinin de uzağından geçmek zorundaydım, çünkü yukarıdaki adamın dikkati onların üzerindeydi.

Yavaşça, dikkatle, gördüğüm her şeyi saklanmak için kullanarak, yıldırımın kısa süre sonra aynı yere düşüp düşmeyeceğini -ve düşmezse, ne zaman birliklerimizin üzerine felaket yağdırmaya başlayacağını- merak ederek ilerledim. Artık her an olabilir, diye tahmin ettim. Arkama fırlattığım bir bakış güçlerimizin alanın uzak ucunda yayıldığını, düşmanın çekildiğini ve bu tarafa ilerlemekte olduğunu gösterdi. Aslında, kısa süre sonra onlar için de endişelenmeye başlamak zorunda kalacaktım.

Dar bir çukura girdim ve belki on metre boyunca güneye doğru süründüm. Sonra, bir yükseltiden faydalanarak uzak ucundan çıktım ve bazı kayaların arkasına saklandım.

Durumu değerlendirmek için başımı kaldırdığımda, artık Mücevher’in parıltısını göremiyordum. Parıltısının geldiği yarık doğusundaki taş çıkıntısı ile örtülmüştü.

Ama büyük boşluğun kenarına doğru sürünmeye devam ettim, sonra bir kez daha sağa döndüm. Ayağa kalkmanın güvenli göründüğü bir noktaya geldim ve öyle yaptım. Yeni bir çakma, yeni bir gök gürültüsü bekliyordum -yakında veya savaş alanında- ama hiçbiri gelmedi. Merak etmeye başladım... neden olmasın? Uzandım, Mücevher’in varlığını hissetmeye çalıştım, ama hissedemedim. Parıltıyı en son gördüğüm yere doğru seğirttim.

O taraftan yeni bir kötülük gelmediğinden emin olmak için boşluğa doğru baktım. Kılıcımı çektim. Hedefime ulaştığımda, kayalıktan uzaklaşmadan kuzeye döndüm. Kenarına geldiğimde eğildim ve kenarından baktım.

Kırmızı parıltı yoktu. Gölgeli bir şekil de yoktu. Taş yarık boş görünüyordu. Çevrede şüpheli hiçbir şey yoktu. Kendini yine nakletmiş olabilir miydi? Ve eğer öyleyse neden?

Ayağa kalktım ve kaya çıkıntısını dolandım. O tarafa ilerlemeye devam ettim. Bir kez daha Mücevher’i hissetmeye çalıştım ve bu sefer onunla hafif bir iletişim kurmayı başardım. Sağımda ve yukarıda bir yerde gibiydi.

Sessiz, ihtiyatlı, o tarafa yöneldim. Neden korunaklı yerini terk etmişti? Amaçladığı şey için mükemmel bir yerdi. Elbette...

Bir çığlık ve bir küfür duydum. İki değişik ses. Koşmaya başladım.

Bölüm 11

Girintiyi geçtim ve koşmaya devam ettim. Ötesinde, yukarı kıvrılan doğal bir patika vardı. Buradan çıktım.

Henüz hiç kimseyi göremiyordum, ama Mücevher'in varlığı ben ilerledikçe daha güçlü geliyordu. Sağ tarafımdan tek bir ayak sesi duyduğumu sandım ve hızla o tarafa döndüm, ama görünürde kimse yoktu. Mücevher'in hissi o kadar yakından gelmiyordu, bu yüzden devam ettim.

Siyah Kaos sahnesi arkamda, yükseltinin tepesine ilerlerken, sesler duydum. Neler söylendiğini ayırt edemiyordum, ama sözcükler heyecanlıydı.

Zirveye yaklaşırken yavaşladım, eğildim ve bir kayanın yanından gözetledim.

Random biraz ötemdeydi ve Fiona, Lord Chantris ve Lord Feldane yanındaydı. Fiona hariç herkes, kullanmaya hazır, silahlarını kaldırmışlardı, ama kıpırdamadan duruyorlardı. Her şeyin kenarına doğru bakıyorlardı - boylarından biraz yüksek, belki on beş metre uzakta bir kaya çıkıntısı-boşluğun başladığı yer.

O yerde Brand duruyordu ve Deirdre'yi önünde tutuyordu.

Deirdre'nin miğferi yoktu, saçları çılgınca uçuşuyordu ve boğazına dayanmış bir hançer vardı. Brand onu çoktan hafifçe kesmiş görünüyordu. Geriledim.

Random'ın yumuşak sesle konuştuğunu duydum, "Yapabileceğin başka bir şey yok mu, Fi?"

"Onu orada tutabilirim," dedi "ve bu uzaklıktan hava durumu üzerindeki kontrolünü yavaşlatabilirim. Ama o kadar. Mücevher'e biraz uyumlu, ama ben değilim. Yakınlığı da onun tarafında. Deneyebileceğim başka her şeye karşı koyabilir."

Random alt dudağını çiğnedi.

"Silahlarınızı indirin," diye seslendi Brand. "Hemen, yoksa Deirdre ölür."

"Onu öldürürsen," dedi Random, "seni hayatta tutan tek şeyi kaybetmiş olursun. Öldür de sana silahımı nereye sokacağımı göstereyim."

Brand alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Sonra: "Tamam. Onu sakatlayarak başlayacağım."

Random tükürdü.

"Hadi ama!" dedi. “O da bizim kadar kolay iyileşir. Anlamlı bir tehdit bul, yoksa sesini kes ve savaş!"

Brand kıpırtısızdı. Varlığımı belli etmemenin daha iyi olacağına karar verdim. Yapabileceğim bir şey olmalıydı. Bir bakış daha fırlatma riskini göze aldım, gerilemeden önce mekanın zihinsel bir fotoğrafını çektim. Sol tarafta bazı kayalar vardı, ama yeterince uzağa gitmiyorlardı. Ona gizlice yaklaşmanın hiçbir yolunu göremiyordum.

"Sanırım işi şansa bırakıp saldıracağız," dediğini duydum

Random’ın. “Başka seçenek göremiyorum. Ya sen?"

Biri ona yanıt vermeden önce tuhaf bir şey oldu. Ortalık aydınlanmaya başladı.

Aydınlığın kaynağını bulmak için çevreme bakındım, sonra bakışlarımı yukarıya çevirdim.

Bulutlar hâlâ oradaydı, çılgın gökyüzü ötelerinde numaralarını yapıyordu. Ama parlaklık bulutların içindeydi. Solmuşlardı ve sanki bir güneşi maskelermiş gibi parlıyorlardı. Aydınlık ben izlerken bile fark edilir derecede arttı.

"Şimdi ne yapmaya çalışıyor?" diye sordu Chantris.

"Anlayabildiğim bir şey değil," dedi Fiona. “Bunun onun işi olduğunu sanmıyorum."

"O zaman kimin?"

Yanıtını duymadım.

Bulutların aydınlanmasını izledim. Aralarındaki en büyük, en parlak bulut, karıştırılmış gibi döndü. İçinde şekiller dolandı, yerleşti. Bir siluet şekillenmeye başladı.

Aşağıda, savaş alanında, çarpışma sesleri azaldı. İmge büyürken fırtına sessizleşir gibi oldu. Başlarımızın üstündeki parlak yerde bir şeyin oluştuğu kesindi. Dev bir yüzün hatları.

"Bilmiyorum, dedim ya," dediğini duydum Fiona’nın, mırıldanan bir şeye yanıt olarak.

Bulut şekillenmeyi bitirmeden önce gökyüzündekinin babamın yüzü olduğunu fark ettim. İyi bir numaraydı. Ve neyi temsil ettiğine ilişkin en ufak bir fikrim yoktu.

Yüz, sanki her birimizi süzermiş gibi döndü. Hatları gergindi, yüz ifadesi endişeliydi. Parlaklık biraz daha arttı. Dudaklar kıpırdadı.

Sesi bana ulaştığı zaman, beklediğim engin gümbürtü değil, bir şekilde normal konuşma düzeyindeydi:

"Size bu mesajı," dedi, “Desen’i onarmaya girişmeden önce gönderiyorum. Siz mesajı aldığınızda ya başarılı, ya başarısız olmuş olacağım. Çabama eşlik eden Kaos dalgasından önce gelecek. Çabamın benim için ölümcül olacağına inanmam için sebeplerim var."

Gözleri savaş alanını taradı.

"Sevinin ya da yas tutun, nasıl isterseniz," diye devam etti, "çünkü bu belki bir başlangıç, belki son. İşim biter bitmez Hüküm Mücevheri’ni Corwin’e göndereceğim. Onu, Mücevher’i savaş meydanına taşımakla görevlendirdim. Kaos dalgası engellenemezse tüm çabalarınız boşuna olacak. Ama Mücevher elindeyken, orada, Corwin sizi Kaos dalgası geçene kadar koruyabilmeli."

Brand’in kahkahasını duydum. Artık oldukça deli geliyordu kulağa.

"Benim ölümüm ile" diye devam etti ses, “halef sorunuyla baş başa kalacaksınız. Bu konuda dileklerim vardı, ama artık bunların boşuna olduğunu görüyorum. Bu yüzden, meseleyi Tekboynuz’a bırakmaktan başka seçeneğim kalmadı.

"Çocuklarım, beni tam olarak memnun ettiğinizi söyleyemem, ama sanırım bu karşılıklıydı. Öyle olsun. Size hayır dualarımı gönderiyorum ve bu yalnızca formalite değil. Şimdi Desen’i yürümeye gidiyorum. Elveda."

Sonra yüzü solmaya, bulutlardaki parlaklık sönmeye başladı. Bir süre sonra tamamen kayboldu. Savaş alanına bir durgunluk çöktü.

"...ve görebildiğiniz gibi," dediğini duydum Brand’in, “Mücevher Corwin’de değil. Silahlarınızı atın ve buradan kaybolun. Ya da silahlarınızı alıkoyun ve gidin. Umurumda değil. Beni yalnız bırakın. Yapacak işlerim var."

"Brand," dedi Fiona, “Corwin’den istediği şeyi sen yapabilir misin? O fırtınanın bize dokunmadan geçmesini sağlayabilir misin?"

"İstesem yapardım," dedi. “Evet, onu engelleyebilirdim."

"Yaparsan kahraman olursun," dedi Fiona nazikçe. “Minnetimizi kazanırsın. Geçmişteki bütün hataların affedilir. Affedilir ve unutulur. Biz..."

Brand çılgınca gülmeye başladı.

"Sen, beni affedeceksin, öyle mi?" dedi. “Beni o kuleye kapatan, beni hançerleyen sen. Teşekkür ederim, kardeşim. Beni affetmeyi önermen çok

nazikçe, ama reddedersem alınma."

"Tamam," dedi Random, “sen ne istiyorsun? Özür mü? Servet ve zenginlik mi? Önemli bir görev mi? Hepsi birden mi?Hepsi senin olsun. Ama aptalca bir oyun oynuyorsun. Bırak bitirelim ve eve gidelim, hepsi kötü bir rüyaymış gibi davranalım."

"Evet, bitirelim," diye yanıt verdi Brand. “Ama ilk önce silahlarınızı yere atın. Sonra Fiona beni büyüsünden serbest bırakacak, siz, hepiniz dönecek, kuzeye gideceksiniz. Bunları yapın, yoksa Deirdre’yi öldürürüm."

"O zaman bence onu öldürsen ve benimle savaşmaya hazır olsan iyi olacak," dedi Random, “çünkü senin istediğin gibi olmasına izin verirsek Deirdre zaten birazdan ölecek. Hepimiz öleceğiz."

Brand’in alçak sesle güldüğünü duydum.

"Gerçekten de ölmenize izin vereceğimi mi düşünüyorsun?Size ihtiyacım var. Ne kadarınızı kurtarabilirsem. Belki Deirdre’ye de. Zaferimi takdir edebilecek yalnız siz varsınız. Başlayacak olan kıyımda sizi koruyacağım."

"Sana inanmıyorum," dedi Random.

"O zaman bir dakika dur ve düşün. Beni, burunlarınızı sürtmenizi izlemek isteyeceğimi bilecek kadar tanıyorsun. Yaptığım şeye seyirci olmanızı istiyorum. Bu anlamda, yeni dünyamda var olmanızı istiyorum. Şimdi, defolun gidin buradan."

"Her şeye ve minnetimize sahip olacaksın," diye başladı Fiona, “eğer yalnızca..."

"Gidin!"

Daha fazla oyalanamayacağımı biliyordum. Hamlemi yapmak zorundaydım. Aynı zamanda, ona zamanında ulaşamayacağımı da biliyordum. Mücevher’i ona karşı silah olarak kullanmaktan başka seçeneğim yoktu.

Uzandım ve varlığını hissettim. Gözlerimi kapatarak güçlerimi topladım.

Sıcak. Sıcak, diye düşündüm. Seni yakıyor, Brand. Bedenindeki her molekülün gittikçe daha hızlı hareket etmesine sebep oluyor. İnsandan bir meşale olmak üzeresin...

Bir çığlık duydum.

"Corwin!" diye bağırdı. “Kes şunu! Her neredeysen! Onu öldürürüm! Bak!"

Mücevher’in onu yakmasını emretmeye devam ederek ayağa kalktım. Aramızdaki mesafeden dik dik ona baktım. Giysileri için için yanmaya

başlamıştı.
"Kes şunu!" diye haykırdı, hançerini kaldırdı ve Deirdre'nin yüzünü çizdi.
Çığlık attım, başım döndü. Mücevher'in kontrolünü kaybettim. Ama sol yanağı kanlar içinde kalan Deirdre dişlerini onu yine çizmek için harekete geçen Brand'in eline geçirdi. Sonra kolunu kurtardı ve dirseğini kaburgalarına gömerek uzaklaşmaya çalıştı.
O kıpırdar kıpırdamaz, başı eğilir eğilmez bir gümüş çakması oldu. Brand inleyerek hançeri bıraktı. Bir ok boğazını delmişti. Bir an sonra bir başkası onu takip etti ve göğsüne,
Mücevher'in biraz sağına saplandı.
Geriledi, bir gurultu çıkardı. Ama boşluğun kenarından sonra gidilecek yer yoktu.
Devrilmeye başladığında gözleri iri iri açıldı. Sonra sağ eli öne atıldı, Deirdre'nin saçlarını yakaladı. Ben bağırarak koşuyordum, ama zamanında ulaşamayacağımı biliyordum.
Deirdre, kan kaplı yüzünde bir dehşet ifadesi, haykırarak bana uzandı...
Sonra Brand, Deirdre ve Mücevher kenardan düştüler, gözden kayboldular...
Sanırım kendimi arkalarından atmak istedim, ama Random beni yakaladı. Sonunda bana vurmak zorunda kaldı ve her şey karardı.
Kendime geldiğimde düştüğüm yerin kenarından uzaktaydım. Birisi pelerinimi katlayıp yastık yapmıştı. İlk gördüğüm dönen, Dara ile karşılaştığımız gün gördüğüm değirmen rüyasını hatırlatan gökyüzü oldu. Diğerlerinin çevremde olduğunu hissedebiliyor, seslerini duyuyordum, ama başımı hemen çevirmedim. Orada yattım ve göklerdeki mandalayı izleyerek kaybımı düşündüm. Deirdre... Benim için ailemin geri kalanının tamamından daha fazlasını ifade ediyordu. Elimde değil.
Öyleydi işte. Kaç kez kız kardeşim olmamasını dilemiştim.
Ama gerçekle uzlaşmıştım. Duygularım asla değişmeyecekti, ama... Artık yoktu ve bu düşünce benim için dünyanın yaklaşan yok oluşundan daha fazla anlam ifade ediyordu.
Yine de, şimdi neler olduğunu görmek zorundaydım. Mücevher yoktu, her şey bitmişti. Ama... Uzandım, her neredeyse varlığını hissetmeye çalıştım, ama hiçbir şey hissedemedim.

Sonra, dalganın ne kadar ilerlediğini görmek için ayağa kalkmaya çalıştım, ama bir kol beni geri itti.

"Dinlen, Corwin." Random'ın sesiydi. "Perişan olmuşsun. Sürünerek cehennemden geçmiş gibi görünüyorsun. Artık yapabileceğin hiçbir şey yok. Sakinleş."

"Sağlık durumum ne fark eder ki?" diye yanıt verdim. "Kısa süre sonra hiçbir önemi olmayacak."

Yine doğrulmaya çalıştım ve bu sefer kol bana destek oldu.

"Tamam, o zaman," dedi. "Gerçi görmeye değecek fazla şey yok."

Sanırım haklıydı. Savaş, düşmanın direndiği birkaç cep dışında sona ermişti ve bunlar da hızla sarılıyor, savaşçılar öldürülüyor ya da tutsak alınıyordu. Herkes bu yana geliyor, meydanın uzak ucuna ulaşan dalganın önünde çekiliyordu. Kısa süre sonra üzerinde durduğumuz tepe her iki taraftan hayatta kalanlarla kalabalıklaşacaktı. Arkamıza baktım. Kara kaleden gelen yeni güçler yoktu. Dalga sonunda buraya ulaştığında oraya çekilebilir miydik? Sonra ne olacaktı? Boşluk, nihai yanıt gibi görünüyordu. "Kısa süre sonra," diye mırıldandım, Deirdre'yi düşünerek. "Kısa süre sonra..." Neden olmasın?

Fırtınanın şimşekler çakan, maskeleyen, dönüştüren ön cephesini izledim. Evet, kısa süre sonra. Mücevher Brand ile birlikte yok olmuşken...

"Brand..." dedim. "Sonunda kim indirdi onu?"

"Bu şeref bana ait," dedi çıkartamadığım, tanıdık bir ses.

Başımı çevirdim ve bakakaldım. Yeşillere bürünmüş adam bir taşın üzerinde oturuyordu. Yayı ve sadağı yanında, yerde yatıyordu. Bana doğru kötücül bir gülümseme çaktı. Caine'di.

"Belamı bulayım," dedim çenemi ovalayarak. "Cenazene giderken yolda komik bir şey oldu."

"Evet. Duydum." Güldü. "Sen hiç kendini öldürdün mü, Corwin?"

"Son zamanlarda değil. Nasıl becerdin?"

"Uygun gölgeye yürüdüm," dedi, "orada kendimin gölgesine pusu kurdum. Cesedi o sağladı." Ürperdi. "Ürkütücü bir duygu. Bir daha tekrarlamaktan hoşlanmayacağım bir şey."

"Ama neden?" dedim. "Neden sahte bir ölüm sahnesi hazırlayıp suçu bana yıkmaya çalışasın?"

"Amber'deki sorunun köküne inmek istiyordum," dedi "ve sonra yok edecektim. Bunun için yeraltına inmemin en iyisi olacağını düşündüm.

Herkesi öldüğüme ikna etmekten daha iyi ne olabilir? Gördüğün gibi, sonunda başardım." Durdu. "Ama Deirdre için üzüldüm. Ama başka seçeneğim yoktu. Son şansımız buydu. Brand'in onu yanında götüreceği hiç aklıma gelmemişti."

Bakışlarımı kaçırdım.

"Başka seçeneğim yoktu," diye tekrarladı. "Umarım bunu anlayabiliyorsundur."

Başımı salladım.

"Ama neden seni ben öldürmüşüm gibi göstermeye çalıştın?" diye sordum.

Tam o sırada Fiona Bleys'le belirdi. İkisine de selam verdim ve yanıt için Caine'e döndüm. Bleys'e de sormak istediğim şeyler vardı, ama bekleyebilirlerdi.

"Ee?" dedim.

"Yoldan çekilmeni istedim," dedi. "Hâlâ her şeyin arkasında senin olduğunu düşünüyordum. Sen veya Brand. Seçenekleri o kadar daraltmıştım. Hatta ikinizin birlikte çalışıyor olabileceğinizi düşündüm. Özellikle de o seni geri getirmek için çabalarken."

"Bunu yanlış anlamışsın," dedi Bleys. "Brand onu uzak tutmaya çalışıyordu. Hafızasının dönmeye başladığını öğrenmişti ve..."

"Anlıyorum," diye yanıt verdi Caine, "ama o sırada öyle görünüyordu. Bu yüzden ben Brand'i ararken Corwin'in bir zindanda kapalı olmasını istiyordum. Sonra saklandım ve Koz Kartlarından herkesin söylediği her şeyi dinledim. Brand'in nerede olduğuna ilişkin bir ipucu bulabileceğimi umuyordum."

"Babam da bunu anlatmaya çalışmıştı," dedim.

"Ne?" diye sordu Caine.

"Koz Kartlarına kulak misafiri olan biri olduğunu ima etti."

"Nasıl bilebileceğini anlamıyorum. Bu konuda tamamen pasif olmayı öğrendim. Hepsini açmayı, hepsine aynı anda hafifçe dokumayı, bir kıpırdanma beklemeyi öğrenmiştim. Geldiği zaman, dikkatimi konuşanlara kaydırıyordum. Sizi teker teker ele alarak, Koz Kartlarını kullanmazken bile beyinlerinize girebileceğimi anladım. Eğer yeterince dalgınsanız ve ben hiçbir tepki göstermezsem."

"Ama biliyordu," dedim.

"Kesinlikle mümkün. Hatta muhtemel," dedi Fiona ve Bleys başını salladı.

Random yaklaştı.

"Corwin'in yan tarafını sorarken ne demek istedin?" diye sordu. "Nasıl bilebilirsin, elbette sen..."

Caine yalnızca başıyla evetledi. Benedict ile Julian'ın uzakta, birliklerine hitap ettiklerini gördüm. Caine'in sessiz hareketi üzerine onları tamamen unuttum.

"Sen," diye gakladım. "Beni sen mi hançerledin?"

"Bir şeyler iç, Corwin," dedi Random, matarasını uzatarak.

Seyreltilmiş şaraptı. Yudumladım. Susuzluğum korkunçtu, ama birkaç güzel yudumdan sonra durdum.

"Anlat," dedim.

"Tamam. Sana bu kadarını borçluyum," dedi. "Julian'ın zihninden Brand'i Amber'e geri getirdiğini öğrendiğim zaman, önceki tahminimin doğru olduğuna karar verdim. Sen ve Brand birlikte çalışıyordunuz. Bu da ikinizin de yok edilmesi gerektiği anlamına geliyordu. O gece Desen'i kullanarak kendimi odana naklettim. Orada, seni öldürmeye çalıştım, ama çok hızlı hareket ettin ve bir şekilde, ben ikinci bir şans bulamadan kendini oradan naklettin."

"Eh, gözlerine lanet et," dedim. "Eğer zihinlerimize dokunabiliyorduysan, aradığın adam olmadığımı göremedin mi?"

Başını iki yana salladı.

"Yalnızca yüzeydeki düşünceleri ve çevrene gösterdiğin tepkileri algılayabiliyordum. O da her zaman değil. Ve lanetini duymuştum, Corwin. Ve gerçekleşiyordu. Çevremizde görebiliyordum. Sen ve Brand, ikiniz de ortadan kaybolursanız çok daha güvende olacağımızı hissediyordum. Senin dönüşünden önceki eylemlerinden, onun neler yapabileceğini biliyordum. Ama o sırada Gerard yüzünden ona ulaşamıyordum. Sonra güçlenmeye başladı. Daha sonra bir girişimde daha bulundum, ama başarısız oldum."

"Bu ne zamandı?" diye sordu Random.

"Corwin'in suçlandığı olaydı: Maske taktım. Corwin gibi kurtulması durumunda, benim hâlâ ortalarda olduğumu bilmesini istemiyordum. Desen'i kullanarak odasına girdim ve işini bitirmeye çalıştım. İkimiz de yaralandık -odada çok kan vardı- ama o da kendini nakletmeyi başardı. Sonra bir süre önce Julian ile iletişime geçtim ve bu savaşta ona katıldım,

çünkü Brand burada ortaya çıkacaktı. Artık bizler gibi olmadığına ikna olduğum için gümüş uçlu oklar hazırlamıştım. Onu uzaktan ve hızlı öldürmek istiyordum. Okçuluk alıştırmaları yaptım ve onu aramaya geldim. Sonunda buldum. Şimdi herkes bana senin hakkında yanıldığımı söylüyor, bu yüzden sanırım senin okun kullanılmadan kalacak."

"Çok teşekkürler."

"Hatta sana bir özür borçlu bile olabilirim."

"Bu iyi olurdu."

"Diğer yandan, haklı olduğumu düşünüyordum. Diğerlerini kurtarmak için yapıyordum..."

Caine'in özrünü hiç duymadım, çünkü tam o sırada bir boru sesi tüm dünyayı sarsmaya başladı. Yönü belirsiz, yüksek, uzun bir boru sesi. Dağıldık, kaynağını aradık.

Caine durdu ve işaret etti.

"Orada!" dedi.

Gözlerim hareketini takip etti. Fırtına perdesi kuzeyde, kara yolun çıktığı yerde aralanmıştı. Orada, siyah bir atın üzerinde hayalet gibi bir binici belirmiş, borusunu öttürüyordu. Notalarının geri kalanı bize ulaşana kadar biraz süre geçti. Birkaç dakika sonra, iki borazancı daha -onlar da solgundu ve siyah atlara binmişlerdi- ona katıldı. Borazanlarını kaldırdılar ve seslerini eklediler.

"Ne olabilir?" diye sordu Random.

"Sanırım ben biliyorum," dedi Bleys ve Fiona başını salladı.

"O zaman ne?" diye sordum.

Ama bana yanıt vermediler. Atlılar yine yol boyunca ilerlemeye başlamışlardı. Arkalarından daha fazlası geliyordu.

Bölüm 12

İzledim. Çevremdeki tepelerde büyük bir sessizlik vardı. Birliklerin tamamı durmuş, alayı izliyorlardı. Saraylar'ın zincire vurulmuş tutsakları bile dikkatlerini o tarafa çevirmişlerdi.

Solgun borazancıların arkasından beyaz atlara binmiş, bazılarını tanımadığım flamalar taşıyan bir atlı grubu geldi. Hepsi Amber’in Tekboynuz sancağını taşıyan bir adam-yaratığı izliyordu. Bunların ardından, bazıları daha önce hiç görmediğim türden enstrümanlar çalan daha fazla müzisyen geldi.

Müzisyenlerin arkasından hafif zırhlara bürünmüş boynuzlu, adam şekilli şeyler yürüyerek çıktı. Uzun bir sıra oluşturmuşlardı ve yaklaşık olarak her yirmincisi elinde yüksek bir meşale taşıyordu. O sırada gür bir ses bize ulaştı -yavaş, ritmik, borazanların notalarının ve müzisyenlerin seslerinin altında yuvarlanan bir ses- ve piyadelerin şarkı söylediğini fark ettim. Bu grup önümüzdeki siyah yolda ilerleyene kadar uzun zaman geçti. Hiçbirimiz kıpırdamadık ve konuşmadık. Meşalelerle, flamalarla, müzikle ve şarkılarla geçtiler ve sonunda boşluğun kenarına gelerek, kara yolun neredeyse görünmez devamı üzerinde yürümeye devam ettiler. Meşaleleri şimdi karanlığa karşı yanıyor, yollarını aydınlatıyordu. Müzik uzaklığa rağmen güçlendi, koroya gittikçe daha fazla ses katıldı ve o çakan fırtına perdesinden muhafız alayı çıkmaya devam etti.

Zaman zaman bir gök gürültüsü yuvarlanıp geçiyordu, ama bu sesi boğamıyordu; ne de meşalelere saldıran rüzgarlar görebildiğim kadarıyla herhangi birini söndürebiliyordu. Hareketin hipnotize edici bir etkisi vardı. Sanki sayamadığım günler, hatta belki yıllar boyunca, artık tanıdığım müziği dinleyerek alayı izlemişim gibi geliyordu.

Aniden fırtına perdesinden bir ejder çıktı, sonra bir başkası, sonra bir başkası. Yeşil, altın ve eski demir kadar siyah, rüzgarların üzerinde yükseldiler, başlarını çevirerek ateşten flamalar savurdular. Şimşek arkalarında çaktı, dehşet verici, muhteşem ve talimin edilemez büyüklükteydiler. Altlarında beyaz sığırlardan küçük bir sürü geldi, başlarını salladılar, soludular, toynakları ile yeri dövdüler. Atlılar bunların yanından ve aralarından geçti, uzun, siyah kırbaçlarını savurdular.

Sonra, Amber'in zaman zaman ticaret yaptığı bir gölgeden gelen, gerçekten hayvansı birliklerden bir alay geldi. Ağır, pullu ve pençeliydiler, gaydaya benzer enstrümanlar çalıyorlardı.

Gaydaların feryatları titreşerek, acınası notalarla bize kadar geliyordu.

Bunlar da yürüdüler ve daha fazla meşale taşıyıcı, yakın ve uzak gölgelerden kendi renklerini taşıyan daha fazla birlik geldi. Onların geçmesini, uzak göklerdeki yolda göç eden ateşböcekleri gibi dolanmalarını izledik. Kaos Sarayları denilen siyah kaleye gidiyorlardı.

Alayın sonu yok gibiydi. Zaman kavramını, yitirmiştim.

Ama tuhaf bir şekilde, bütün bunlar olup biterken fırtına perdesi ilerlemiyordu. Kişilik hissimi bile kaybetmiş, önümüzden geçen alaya kendimi kaptırmıştım. Bunun, bir daha asla tekrarlanmayacak bir olay olduğunu biliyordum. Sıraların arasından parlak, uçan şeyler fırladı ve siyah olanlar yüksekte süzüldü.

Hayalete benzeyen trampetçiler vardı, saf ışıktan varlıklar ve yüzen makinelerden bir sürü; siyahlara bürünmüş, değişik hayvanların üzerinde biniciler gördüm; bir havai fişek gösterisinin parçası gibi, iki ayaklı bir ejderha bir anlığına gökyüzünde asılı kaldı. Ve sesler -toynak sesleri, ayak sesleri, şarkı, gayda, davul ve boru sesleri- üzerimizden geçen büyük bir dalga halinde yükseldi. Ve karanlık köprünün üzerinde alay dolandı, dolandı, ışıkları engin bir mesafe üzerinde yayıldı.

Sonra, gözlerim tekrar saflara döndüğünde, parlak perdeden bir başka şekil çıktı. Üzerine siyah örtüler örtülmüş, siyah atların çektiği bir arabaydı bu. Her köşesinden, mavi bir ateşle parlayan bir asa yükseliyordu ve üzerinde Tekboynuz bayrağımıza sarılmış, ancak bir tabut olabilecek bir şey duruyordu. Sürücü mor ve portakal renkli giysiler giymiş bir kamburdu ve bu uzaklıktan bile onun Dworkin olduğunu biliyordum.

Demek böyle, diye düşündüm. Neden bilmiyorum, ama bir şekilde, şimdi Eski Ülke'ne gidiyor olman uygun geliyor. Sen hayattayken söyleyebileceğim çok şey vardı. Bazılarını söyledim de, ama doğru sözcüklerin pek azı telaffuz edildi. Artık bitti, çünkü ölüsün. Kalanımızın da arkandan geleceği o yere senden önce gidenler kadar ölü. Üzgünüm. Ancak bunca yıldan sonra, sen başka, bir yüz ve beden aldıktan sonra seni gerçekten tanıdım, sana saygı duydum, hatta seni sevmeye başladım ama o bedendeyken de aksi, ihtiyar bir piçtin. Baştan beri gerçek olan Ganelon kişiliğin miydi, yoksa bu gerektiği için büründüğün şekillerden bir başkası

mıydı yalnızca, İhtiyar, Şekil-değiştiren? Asla öğrenemeyeceğim, ama sonunda seni olduğun gibi gördüğümü, sevdiğim birini, güvendiğim birini tanıştığımı ve onun sen olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Keşke seni daha iyi tanıyabilseydim, ama bu kadarı için de minnettarım...

"Babam mı...?" diye sordu Julian usulca.

"Zamanı geldiğinde Kaos Sarayları'na, o nihai karanlığa götürülmeyi istedi," dedi Bleys. "Dworkin bir zamanlar bana böyle söylemişti. Kaos'un ve Amberin ötesine, hiçbirinin hüküm sürmediği bir yere."

"Ve öyle de," dedi Fiona. "Ama içinden çıktıkları o duvarın ötesinde bir yerde düzen var mı? Yoksa fırtına hep sürüyor mu? Eğer başarılı olduysa, bu yalnızca geçici bir şey ve tehlikede değiliz. Ama başarılı olmadıysa..."

"Onun başarıp başaramadığının bir önemi yok," dedim, "çünkü ben başardım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Sanırım başaramadı," dedim, "eski Desen'i onaramadan yok edildi. Fırtınanın geldiğini görünce -aslında bir kısmını yaşadım da- çabalarından sonra bana gönderdiği Mücevher'i zamanında buraya getiremeyeceğimi hissettim. Brand yol boyunca onu benden almaya çalıştı. Yeni bir Desen yaratmak için, diyordu. Daha sonra, bu bana bir fikir verdi. Her şeyin yok olmaya başladığını gördüğümde, yeni bir Desen yaratmak için Mücevher'i kullandım. Hayatım boyunca yaptığım en zor şeydi, ama başardım. Biz hayatta kalsak da, kalmasak da, bu dalga geçtikten sonra her şey yerinde kalacak. Tam Desen'i tamamladığımda Brand Mücevher'i benden çaldı. Saldırısından sonra kendime geldiğimde yeni Desen'i buraya gelmek için kullandım. Yani, başka ne olursa olsun, hâlâ bir Desen var."

"Ama Corwin," dedi Fiona, "ya babam başarılı olduysa?"

"Bilmiyorum."

"Dworkin'in bana söylediği şeylerden anladığım kadarıyla," dedi Bleys, "aynı evrende iki farklı Desen var olamaz. Rebma ve Tir-na Nog'th'takiler sayılmaz, çünkü onlar bizimkinin yansımaları..."

"Ne olur?" diye sordum.

"Sanırım bir ayrışma,bir yerlerde, yeni bir varoluşun kuruluşu olur."

"Peki bizim evrenimiz üzerindeki etkisi ne olur?"

"Ya mutlak felaket olur ya da hiçbir etkisi olmaz," dedi Fiona. "Her iki durum için de sebepler öne sürebilirim."

"O zaman başladığımız yerdeyiz," dedim. “Ya her şey kısa süre sonra yok olacak ya da olmayacak."

"Öyle görünüyor," dedi Bleys.

"O dalga bize ulaştıktan sonra burada olmayacaksak fark etmez," dedim. “Ve ulaşacak."

Dikkatimi cenaze alayına çevirdim. Arabanın arkasından daha fazla atlı çıkmıştı, arkalarından trampetçiler geliyordu.

Sonra flamalar, meşaleler ve uzun bir piyade sırası. Şarkı hâlâ bize kadar geliyordu ve boşluğun çok, çok uzağında alay sonunda siyah kaleye ulaşmış görünüyordu.

Uzun süre boyunca senden nefret ettim, çok şey için seni suçladım. Artık hepsi bitti ve bu duyguların hiçbiri kalmadı. Kral olmamı bile istemiştin; artık uygun olmadığımı anladığım bir iş. Senin için bir anlamım varmış demek ki. Diğerlerine asla söylemeyeceğim. Benim bilmem yeterli. Ama artık seni asla aynı şekilde düşünemeyeceğim. İmgen bulanmaya başladı bile. Seninkinin olması gereken yerde Ganelon'un yüzünü görüyorum. O benim yol arkadaşımdı. Benim için kellesini tehlikeye attı. O sendin, ama farklı bir sen, tanımadığım bir sen. Kaç tane eşten ve düşmandan sonra hayatta kaldın? Hiç dostun var mıydın? Sanmıyorum. Ama senin hakkında bilmediğimiz o kadar çok şey vardı ki! Öldüğünü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ganelon -baba- eski dostum ve düşmanım, elveda. Sevdiğim Deirdre’ye katıldın. Gizemini korudun. Dilediğin buysa eğer, huzur içinde yat. Sana cehennemden geçerken taşıdığım bu solmuş gülü veriyorum, boşluğa atıyorum. Sana gülü ve gökyüzündeki çarpık renkleri bırakıyorum.

Seni özleyeceğim...

Sonunda uzun alay sona erdi. Son gelenler perdeden, çıktı ve uzaklaştı. Şimşekler hâlâ- çakıyordu, yağmur hâlâ yağıyor ve gök gürültüsü kükrüyordu. Ama hatırlayabildiğim kadarıyla alaydan hiç kimse ıslanmamıştı. Boşluğun kenarında durup, geçmelerini izlemiştim. Kolumda bir el hissettim. Ne kadardır oradaydı, bilemiyordum. Alay tamamlandıktan sonra, fırtına perdesinin yine ilerlemeye başladığını fark ettim.

Gökyüzünün dönüşü üzerimize daha fazla karanlık getiriyor gibiydi. Sol tarafımdan sesler geliyordu. Uzun zamandır konuşuyor gibiydiler, ama sözcüklerini duymuyordum. Titrediğimi, her tarafımın ağrıdığını, ayakta zor durduğumu fark ettim.

"Gel, uzan," dedi Fiona. “Aile bir gün içinde yeterince küçüldü."

Beni kenardan uzaklaştırmasına izin verdim.

"Gerçekten fark eder mi ki?" diye sordum. “Daha ne kadar zamanımız kaldığını düşünüyorsun?"

"Burada kalıp beklemek zorunda değiliz," dedi. “Karanlık köprüyü aşıp Saraylar’a gideriz. Savunmalarını bozduk bile. Fırtına o kadar uzağa erişemeyebilir. Burada, boşlukta durabilir. Zaten, babamın cenazesine katılmamız gerekiyor."

Başımı salladım.

"Sonuna dek görev bilir olmak dışında pek az seçeneğimiz varmış gibi görünüyor."

Yere oturdum ve içimi çektim. Kendimi şimdi öncekinden de yorgun hissediyordum.

"Çizmelerin..." dedi.

"Evet."

Onları çekip çıkardı. Ayaklarım zonkluyordu.

"Teşekkürler."

"Sana azık bulayım."

Gözlerimi kapattım, uyudum. Kafamda tutarlı bir rüya olamayacak kadar çok imge oynaşıyordu. Bu ne kadar sürdü, bilmiyorum, ama eski bir refleks yaklaşan bir at sesi üzerine beni uyandırdı. Sonra göz kapaklarımın üzerinden bir gölge geçti.

Bakışlarımı kaldırdım, yüzü gizlenmiş, sessiz, kıpırtısız bir binici gördüm. Beni süzüyordu.

Bakışlarına karşılık verdim. Tehdit edici bir hareket yapmamıştı, ama o soğuk bakışlarda nefret vardı.

"İşte kahraman burada yatıyor," dedi yumuşak bir ses.

Hiçbir şey söylemedim.

"Seni şimdi kolayca öldürebilirim."

O zaman sesi tanıdım, ama bu duygunun arkasındaki sebep konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

"Ölmeden hemen önce Borel’i buldum," dedi. “Bana onu nasıl şerefsizce alt ettiğini anlattı."

Elimde değildi, kontrol edemiyordum. Boğazımda kuru bir kahkaha yükseldi. Uzülünecek onca aptalca şey arasında. Ona Borel’in benden çok

daha iyi donanmış, çok daha dinç olduğunu ve dövüş aramaya kendisinin geldiğini anlatabilirdim.

Ona hayatım söz konusu iken kural tanımadığımı, savaşı oyun saymadığımı söyleyebilirdim. Bir sürü şey söyleyebilirdim, ama eğer onları zaten bilmiyorsa ya da anlamamayı tercih ediyorsa, söyleyeceklerimin hiçbir önemi olmayacağını hissettim.

Dahası, duyguları zaten açıktı.

Bu yüzden yalnızca büyük alışılagelmiş gerçeklerden birini söyledim: “Genelde bir hikayede birden çok bakış açısı vardır."

"Ben elimdeki ile yetineceğim," dedi bana.

Omuz silkmeyi düşündüm, ama omuzlarım çok ağrıyordu.

"Hayatımdaki iki önemli insana mal oldun," dedi sonra.

"Öyle mi?" dedim. “Senin için üzgünüm."

"Beni inandırdıkları gibi biri değilsin. Seni gerçekten asil biri olarak görmüştüm. Güçlü, ama anlayışlı ve bazen nazik. Onurlu..."

Şimdi çok daha yakında olan fırtına arkasında alevleniyordu. Aklıma bir küfür geldi ve söyledim. Beni duymamış gibi geçmesine izin verdi.

"Şimdi kendi halkıma dönüyorum" dedi. “Bu ana kadar gün sizin gününüz ama Amber orada yatıyordu." Fırtınaya doğru işaret etti. Bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Öfkeyle kopan fırtınaya değil. Ona. “Yeni kurduğum ittifaktan geriye reddeceğim bir şey kaldığından kuşkuluyum," diye devam etti.

"Ya Benedict?" diye sordum yumuşak sesle.

"Yapma..." dedi ve yüzünü çevirdi. Bir sessizlik oldu. Sonra, “Bir daha karşılaşacağımızı sanmıyorum." dedi ve atı onu soluma, kara yolun olduğu yöne götürdü.

Bir şüpheci, artık hangi tarafın kazanacağını gördüğünden kendi halkına gitmeyi seçmiş olduğuna karar verirdi, zira muhtemelen hayatta kalan Kaos Sarayları olacaktı. Ama ben emin değildim. Yalnızca işaret ettiği zaman gördüğüm şeyi düşünebiliyordum. Başlığı kaymıştı ve şimdi olduğu şeyi kısaca görmüştüm. Orada, gölgelerin içindeki bir insan yüzü değildi.

Başımı çevirdim ve gidene kadar izledim. Deirdre, Brand ve babam gitmişti ve şimdi Dara’dan bu şartlarda ayrılmıştım.

Dünya çok daha boştu. Dünyadan geriye her ne kaldıysa.

Uzandım ve içimi çektim. Neden diğerleri giderken burada kalıp, fırtınanın beni kaplamasını beklemeyeyim, uyurken... çözülmeyeyim?

Hugi’yi düşündüm. Eti ile birlikte yaşamdan kaçışını da mı sindirmiştim? O kadar yorgundum ki, en kolayı bu gibi görünüyordu...

"Al, Corwin."

Yine uyuyakalmıştım, ama yalnızca bir anlığına. Fiona azık ve bir matara ile yine gelmişti. Yanında biri vardı.

"Görüşmeni bölmek istemedim," dedi. “Bu yüzden bekledim,"

"Duydun mu?" diye sordum.

"Hayır, ama gittiğine göre, tahmin edebiliyorum," dedi.

"Al."

Biraz şarap içtim, dikkatimi ete ve ekmeğe çevirdim. Düşüncelerimin durumuna rağmen, tatları hoşuma gitti.

"Kısa süre sonra hareket edeceğiz," dedi Fiona, yaklaşan fırtınaya bir bakış fırlatarak. “At binebilir misin?"

"Sanırım," dedim.

Şaraptan bir yudum daha aldım.

"Ama çok fazla şey oldu, Fi," dedim ona. “Duygusal olarak uyuştum. Bir gölge dünyada sanatoryumdan kaçtım. İnsanlar aldattım, insanlar öldürdüm. Hesap yaptım ve dövüştüm. Hafızamı kazandım ve yaşamımı düzenlemeye çalışıyorum. Ailemi buldum ve sevdiğimi anladım. Babam ile uzlaştım. Krallık için savaştım. Her şeyi bir arada tutmak için her şeyi denedim. Şimdi hepsi boşunaymış gibi görünüyor ve daha fazla yas tutacak gücüm kalmadı. Uyuştum. Beni affet."

Beni öptü.

"Henüz yenilmedik. Yine kendin olacaksın," dedi.

Başımı iki yana salladım.

"Alice'in son bölümü gibi," dedim, “Eğer, 'Hepiniz bir deste karttan başka bir şey değilsiniz!' diye bağırırsam hepimizin bir el boyalı karton gibi havaya uçacağımızı hissediyorum. Sizinle gelmiyorum. Beni burada bırakın. Hem, ben yalnızca Joker’im."

"Şu anda ben senden daha güçlüyüm," dedi. “Geliyorsun."

"Bu adil değil," dedim yumuşak sesle.

"Yemeğini bitir," dedi. “Hâlâ biraz zaman var."

Dediğini yaptım ve devam etti, “Oğlun Merlin seni görmek için bekliyor. Şimdi buraya onu çağırmak istiyorum."

"Tutsak mı?"

"Pek değil. Savaşanlar arasında yoktu. Bir süre önce geldi ve seni görmek istedi."

Başımı evet anlamında salladım ve gitti. Azığımı bıraktım ve şaraptan bir yudum daha aldım. Endişelenmiştim. Var olduğunu yeni öğrendiğiniz yetişkin bir oğula ne derdiniz? Bana karşı duygularını merak ettim. Dara'nın kararını bilip bilmediğini merak ettim. Onunlayken nasıl davranacaktım?

Solumda, uzakta akrabalarımın toplandığı yerden yaklaşmasını izledim. Beni neden bu şekilde yalnız bıraktıklarını merak etmiştim. Kabul ettiğim her ziyaretçi ile daha açık oluyordu. Geri çekilmeyi benim yüzümden erteleyip ertelemediklerini merak ettim. Fırtınanın nemli rüzgarları güçleniyordu.

Yaklaşırken bana bakıyordu, benimkine onca benzeyen yüzünde özel bir ifade yoktu. Dara'nın, yıkım kehaneti gerçekleşmiş göründüğüne göre, nasıl hissettiğini merak ettim. Oğlanla ilişkilerinin nasıl olduğunu merak ettim. Bir sürü şey merak ettim.

Bana doğru eğilip elimi yakaladı.

"Baba..." dedi.

"Merlin." Gözlerine baktım. Elini tutmaya devam ederek ayağa kalktım.

"Kalkma."

"Sorun yok." Ona sarıldım, sonra bıraktım. “Memnun oldum," dedim. Sonra: “Benimle iç." Ona şarap ikram ettim, kısmen söyleyecek söz bulamayışımı kamufle etmek için.

"Teşekkür ederim."

Aldı, biraz içti, geri verdi.

"Sağlığına," dedim ve ben de bir yudum aldım. “Bir sandalye gösteremediğim için üzgünüm." .

Yere oturdum. O da aynısını yaptı.

"Diğerlerinin hiçbiri neler yaptığını bilmiyordu," dedi, “Fiona dışında. O yalnızca çok zor olduğunu söyledi."

"Önemi yok," dedim. “Sırf bunun için olsa bile buraya kadar gelebildiğim için memnunum. Bana kendinden bahset, evlat. Nasıl birisin? Yaşam sana nasıl davrandı?"

Bakışlarını kaçırdı.

"Çok şey yapacak kadar yaşamadım," dedi.

Şekil değiştirme yeteneğine sahip olup olmadığını merak ettim, ama o anda sormak istemedim. Yeni tanışmışken aramızda fark aramanın anlamı yoktu.

"Saraylar’da büyümenin nasıl bir şey olduğu konusunda hiçbir fikrim yok," dedim.

İlk kez gülümsedi.

"Benim de başka herhangi bir yerde büyümenin nasıl bir şey olacağı konusunda bir fikrim yok," diye karşılık verdi. “Bol bol yalnız kalmama yetecek kadar farklıydım. Bir centilmenin bilmesi gereken her zamanki şeyleri öğrendim. Büyü, silahlar, zehirler, at binme, dans etme. Bir gün Amber’e hükmedeceğim söylendi. Bu artık doğru değil, değil mi?"

"Öngörülebilir gelecekte olası görünmüyor," dedim.

"Güzel," diye yanıt verdi. “Yapmak istemediğim tek şey buydu."

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Annem gibi Amber’deki Desen’i yürümek ve Gölge üzerinde güç kazanmak, böylece orada yürüyebilmek, tuhaf şeyler görmek ve değişik şeyler yapmak istiyorum. Sence yapabilir miyim?"

Bir yudum daha aldım ve şarabı ona uzattım.

"Amber’in artık var olmaması oldukça mümkün," dedim.

"Her şey büyükbabanın teşebbüs ettiği bir şeyi başarıp başaramamış olmasına bağlı ve artık neler olduğunu bize anlatmak için aramızda değil. Yine de, öyle ya da böyle bir Desen var. Eğer bu şeytani fırtınayı atlatırsak, söz veriyorum sana bir Desen bulacağım, sana ders vereceğim ve yürümeni sağlayacağım."

"Teşekkürler," dedi. “Şimdi bana yolculuğunu anlatır mısın?"

"Daha sonra," dedim ona. “Sana benim hakkımda ne söylediler?"

Bakışlarını kaçırdı.

"Amberle ilgili çok şeyi sevmemem öğretildi," dedi sonunda. Sonra, bir duraklamadan sonra: “Sana, babam olarak saygı duymam öğretildi. Ama düşmanla bir olduğun hatırlatılıyordu." Bir duraklamadan sonra. “Devriye gezerken buraya gelip seni bulduğum zamanı hatırlıyorum. Sen Kwan’la savaştıktan sonra. Duygularım karışıktı. Tanıdığım birini öldürmüştün, ama duruşuna hayran kalmıştım. Sende yüzümü görmüştüm. Tuhaftı. Seni daha iyi tanımak istedim."

Gökyüzü tamamen dönmüştü ve şimdi üstümüzde karanlık vardı, renkler Saraylar’ın üzerinden geçiyordu. Şimşekler çakan fırtınanın ilerleyişi de

bunu vurguladı. Öne eğildim, çizmelerimi aldım ve giymeye başladım. Kısa süre sonra çekilme zamanımız gelecekti.

"Sohbetimize evinde devam etmek zorunda kalacağız," dedim. “Fırtınadan kaçma zamanı."

Döndü ve yaklaşan fırtınayı inceledi, sonra boşluğa baktı.

"İstersen bir zarsı çağırabilirim."

"Karşılaştığımız gün üzerinde geldiğin süzülen köprülerden mi?"

"Evet," diye yanıt verdi. “Çok kullanışlılar. Ben..."

Toplanmış akrabalarımın durduğu yerden bir bağırış geldi.

Çevrede tehditkar bir şey görünmüyordu. Bu yüzden ayağa kalktım ve onlara doğru birkaç adım attım. Merlin de beni takip etmek için doğruldu.

Sonra onu gördüm. Havayı tekmeliyor gibi görünen, boşlukta yükselen beyaz bir şekil. Ön toynakları sonunda kenara vurdu ve öne çıktı, sonra kıpırdamadan durup bize baktı: Tekboynuzumuz.

Bölüm 13

Bir an ağrılarım ve bitkinliğim yok oldu. Önümüzde duran zarif, beyaz şekle bakarken içimde umut gibi minik bir sızı hissettim. İçimden bir parça yerimden fırlamak istedi, ama daha güçlü bir şey kıpırdamamı, beklememi emretti.

Bu şekilde ne kadar durduk, bilmiyorum. Aşağıda, yamaçlarda birlikler yolculuğa hazırlanıyorlardı. Tutsaklar bağlanmış, atlar yüklenmiş, araç gereçler güvene alınmıştı. Ama yürüyüşe hazırlanan bu büyük ordu aniden durmuştu. Bu kadar çabuk farkına varmaları doğal değildi, her baş bu tarafa, o çılgın gökyüzünün önünde, kenarda duran Tekboynuz'a dönmüştü.

Aniden arkamdan esen rüzgarın dindiğini, ama gök gürültüsünün kükreyip patlamaya, şimşeklerin önüme dans eden gölgeler düşürmeye devam ettiğini fark ettim.

Tekboynuz'u gördüğüm bir başka zamanı düşündüm. Gölge-Caine'in bedenini aldığımız, Gerard'a karşı bir dövüş kaybettiğim günü. Duyduğum hikayeleri düşündüm... Gerçekten bize yardım edebilir miydi?

Tekboynuz bir adım attı ve durdu.

O kadar harika bir şeydi ki, nedense sırf ona bakmak bile beni cesaretlendirdi. Ama yarattığı acılı bir histi; onunki, küçük dozlarda alınması gereken bir güzellikti. Ve bir şekilde o kar-beyazı başın içinde doğal olmayan bir zeka olduğunu hissedebiliyordum. Ona dokunmayı çok istiyordum, ama dokunamayacağımı biliyordum.

Bakışlarını herkesin üzerinde dolaştırdı. Gözleri bana dikildi; elimden gelse bakışlarımı kaçırırdım. Ama bu mümkün değildi ve benimkinin çok ötesinde bir anlayış okuduğum o bakışlara karşılık verdim. Sanki benimle ilgili her şeyi biliyordu ve bir ânın içinde son zamanlarda yaşadığım bütün güçlükleri kavramıştı. Görmüş, anlamış, muhtemelen sempati duymuştu.

Bir an, orada merhamete ve güçlü bir sevgiye benzer bir şeyin yansıdığını hissettim ve belki biraz alay.

Sonra başı döndü ve bakış kesildi. İstemsizce göğüs geçirdim. O anda, şimşeğin aydınlığı altında, boynunun yanında parlayan bir şey gördüğümü düşündüm.

Bir adım daha attı ve şimdi kardeşlerimin oluşturduğu kalabalığa bakıyordu. Başını eğdi ve küçük bir kişneme çıkardı.

Ön sağ toynağının altındaki toprağı dövdü.

Merlin'in yanımda olduğunu hissettim. Her şey burada biterse kaybedeceğim şeyleri düşündüm.

Tekboynuz dans eder gibi birkaç adım ilerledi. Başını salladı ve eğdi. Sanki bu kadar büyük bir kalabalığa yaklaşma fikrinden hoşlanmamış gibiydi.

Bir sonraki adımında, parıltıyı bir kez daha gördüm. Boynunda, kürkünün altında minik, kırmızı bir kıvılcım parlıyordu.

Hüküm Mücevheri'ni takmıştı. Onu nasıl aldığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ve fark etmezdi de. Verirse, fırtınayı engelleyebileceğimi biliyordum ya da en azından geçene kadar bu kesimi koruyabilirdim.

Ama bana fırlattığı tek bakış yeterli olmuştu. Bana daha fazla dikkat etmedi. Yavaşça, dikkatle, en ufak bir harekette kaçmaya hazır gibi, Julian, Random, Bleys, Fiona, Llewella, Benedict ve diğer asillerin durduğu yere yaklaştı.

O zaman neler olup bittiğini fark etmeliydim, ama etmedim. Yalnızca zarif hayvanın ilerlemesini, topluluğun kenarından geçmesini izledim.

Bir kez daha durdu ve başını eğdi. Sonra yelesini sallayarak ön dizlerinin üzerine çöktü. Hüküm Mücevheri kıvrık, altın boynuzunda asılı duruyordu. Boynuzunun ucu önüne diz çöktüğü kişiye dokunuyordu.

Aniden, zihnimin gözü ile babamın gökyüzündeki yüzünü hatırladım ve sözleri aklıma geldi: "Ölümüm ile halef sorunu ile baş başa kalacaksınız... Meseleyi Tekboynuz'a bırakmaktan başka seçeneğim kalmadı."

Grupta bir mırıltı dolandı, aklıma gelen düşüncenin diğerlerinin de aklına geldiğini fark ettim. Ama Tekboynuz yerinden kıpırdamadı, yumuşak, beyaz bir heykel gibi kaldı, nefes bile almıyordu sanki.

Random yavaş yavaş uzandı, Mücevher'i boynuzundan aldı. Fısıltısı bana kadar geldi.

"Teşekkür ederim," dedi.

Julian kılıcını kınından çıkardı ve diz çökerek Random'ın ayaklarının dibine koydu. Sonra Bleys, Benedict, Caine, Fiona ve Llewella. Ben de gidip onlara katıldım. Oğlum da öyle.

Random uzun süre sessiz kaldı. Sonra, "Sadakatinizi kabul ediyorum," dedi. "Artık ayağa kalkın, hepiniz."

Biz ayağa kalkarken Tekboynuz döndü ve kaçtı. Yamaçtan aşağı koştu ve birkaç dakika içinde gözden kayboldu.

"Böyle bir şeyin olacağını hiç beklemiyordum," dedi Random, Mücevher’i göz hizasında tutarak. “Corwin, bunu alıp fırtınayı durdurur musun?"

"O artık senin," dedim “ve kargaşanın ne kadar büyük olduğunu bilmiyorum. Mevcut durumumla hepimizin güvenliğini sağlayacak kadar dayanabileceğimi düşünmüyorum. Bence bu senin krallara yakışır ilk eylemin olmak zorunda."

"O zaman bana nasıl kullanacağımı göstermen gerekecek. Uyum sağlama işlemi için bir Desen’e ihtiyacımız var sanıyordum."

"Sanmıyorum. Brand Mücevher’e uyumlu birinin bir başkasının uyum kazanmasını sağlayabileceğini söylemişti. O zamandan bu yana biraz düşündüm ve nasıl yapılacağını bildiğime inanıyorum. Uzak bir yere gidelim."

"Tamam. Hadi."

Sesine ve duruşuna çoktan yeni bir şey gelmişti. Aniden üstlendiği rol hemen değişim yaratıyor gibi görünüyordu. O ve Vialle’nin nasıl bir kral ve kraliçe olacağını merak ettim. Çok fazla. Zihnim kopuk gibiydi. Son zamanlarda çok fazla şey olmuştu. Son zamanlarda olan her şeyi tek bir büyük düşüncenin içine dahil edemiyordum. Yalnızca bir yerlere sürünüp yirmi dört saat uyumak istiyordum. Bunun yerine, küçük bir ateşin hâlâ için için yandığı bir yere kadar onu takip ettim.

Ateşi dürtükledi ve içine bir avuç dal attı. Sonra ateşin yakınına oturdu ve bana başını salladı. Ben de gidip yanına oturdum.

"Bu krallık meselesi hakkında," dedi. “Nasıl yapacağım, Corwin? Beni tamamen hazırlıksız yakaladı."

"Yapmak mı? Muhtemelen çok iyi," diye yanıt verdim.

"Sence çok kişiyi kırdım mı?"

"Kırdınsa bile, belli etmediler," dedim. “Sen iyi bir seçimdin, Random. Son zamanlarda çok şey oldu... Babam bizi korudu aslında, belki bizim için iyi olamayacak kadar çok. Tahtın bir ödül olmadığı açık. Önünde bir sürü zor iş var. Bence diğerleri de bunu anlayacaktır."

"Ya sen?"

"Ben tahtı yalnızca Eric istediği için istiyordum. O sıralar bilmiyordum, ama doğru. Yıllarca oynadığımız bir oyunun ödülü idi. Bir kan davasının

sonu, aslında. Ve bunun için onu öldürebilirdim. Ama artık ölmek için başka bir yol bulmasına memnunum. Onun ve benim benzer taraflarımız farklılıklarımızdan çoktu. Bunu da çok geç olana kadar anlamadım. Ama ölümünden sonra, tahta geçmemek için mazeretler bulmaya başladım. Sonunda, asıl istediğimin o olmadığını anladım. Hayır. Al senin olsun. İyi hükmet, kardeşim. Öyle yapacağından eminim."

"Eğer Amber hâlâ varsa," dedi bir süre sonra, “deneyeceğim. Gel, şu Mücevher işini tamamlayalım. O fırtına rahatsız edici derecede yaklaştı."

Başımı salladım ve taşı parmaklarından aldım. Zincirinden tutarak ateşin önünde kaldırdım. Işık içinden geçti; içi berraklaştı.

"Yaklaş ve benimle birlikte Mücevher’e bak," dedim.

Dediğimi yaptı ve birlikte taşa baktık. Ona, “Desen’i düşün," dedim ve ben de onu düşünmeye, zihnime kıvrımlarını ve halkalarını, solgun solgun parlayan çizgilerini çağırmaya çalıştım.

Taşın merkezinin yakınında hafif bir kusur var gibiydi. Kıvrımları, dönüşleri, Perdeler’i düşünürken bunu değerlendirdim... O karmaşık yoldan yürüdüğüm her seferinde içimden geçen akımları hayal ettim.

Taştaki kusur daha da belirginleşti.

İrademi ona doğrulttum, tüm bütünlüğü, açıklığı ile çağırdım. Bu olurken tanıdık bir duygu çöktü üzerime. Mücevher’e uyum kazandığım gün hissettiğim duyguydu. Şimdi, bir kez daha bu deneyimi yaşayacak kadar güçlü olup olmadığımı merak ediyordum.

Uzandım ve Random’ın omzunu kavradım.

"Ne görüyorsun?" diye sordum ona.

"Desen’e benzer bir şey," dedi, “ama bu üç boyutlu gibi. Kırmızı bir denizin dibinde yatıyor..."

"Benimle gel o zaman," dedim. “Ona gitmeliyiz."

Yine, bir hareket duygusu, başta bir sürüklenme, sonra gittikçe artan bir hızla, Mücevher’in içindeki Desen’in asla tam olarak görülemeyen dolambaçlarına doğru düşme hissi geldi.

Kardeşimin varlığını yanımda hissederek ilerlememizi diledim ve bizi çevreleyen yakut parıltısı karardı, berrak bir gece göğünün siyahlığı oldu. Bu özel Desen her kalp atışı ile büyüyordu. Nedense, süreç öncekinden daha kolay geliyordu. Belki önceden uyum kazandığım için.

Random’ı yanımda hissederek, o tanıdık şekil büyür ve başlangıç noktası belirginleşirken onu yanımda sürükledim. O tarafa ilerlerken, bir kez daha

bu Desen’in bütünlüğünü kavramaya çalıştım ve bir kez daha boyut-dışı kıvrımlarının içinde kayboldum. Büyük yaylar, sarmallar ve düğüm gibi görünen desenler önümüzde dolandı. Dahi önce hissettiğim huşu duygusu içimi doldurdu ve yakında bir yerde Random’a da aynı şeyin olduğunun farkındaydım.

Başlangıç noktasına ilerledik ve içine sürüklendik. O ışık matrisinden geçerken çevremizde kıvılcımlarla dolu, ışıltılı bir parlaklık yükseldi. Bu sefer zihnim tamamen sürece odaklandı ve Paris çok uzakta göründü...

Bilinçaltımdan bir anı bana daha güç kısımları hatırlattı ve burada arzumu -ya da öyle tercih ediyorsanız irademi- kullanarak sersemletici rota boyunca hızla ilerledim, süreci hızlandırarak için Random’dan acımasızca güç çektim.

Sanki dev, karmaşık kıvrımlara sahip bir deniz kabuğunun aydınlık iç kısmında gidiyorduk. Ama geçişimiz sessizdi ve biz de bedensiz bilinç zerreleriydik.

Hızımız devamlı artıyor gibiydi, deseni daha önce geçtiğim zamandan hatırlamadığım zihinsel ağrı da öyle. Belki yorgunluğumla ilgiliydi ya da olayları hızlandırma çabamla. Engelleri hızla aştık; parlak, akıcı duvarlarla çevriliydik. Artık başımın döndüğünü, bayılacak gibi olduğumu hissediyordum. Ama bilincimi kaybetme lüksünü yaşamaya hakkım yoktu, ne de fırtına bu kadar yakınken daha yavaş hareket edebilirdik. Yine, üzülerek, Random’dan güç çektim. Bu sefer sırf oyunda kalmamıza yetecek kadar. Hızla ilerledik.

Bu sefer, şekillendirilme duygusunun verdiği alev alev, gıdıklanma deneyimini yaşamadım. Uyum kazanma sürecinin etkisi olmalıydı. Daha önceki geçişim bana bu açıdan küçük bir bağışıklık kazandırmış olmalıydı.

Belirsiz bir süreden sonra, Random’ın güç kaybettiğini hissettim. Belki enerjisini çok fazla tüketmiştim. Ondan daha fazla faydalanırsam fırtınayı uzaklaştırmaya yetecek gücü kalıp kalmayacağını merak etmeye başladım. Ondan bir daha güç almamaya karar verdim. Epeyce ilerlemiştik. Eğer iş buna gelirse, bensiz devam etmesi gerekecekti. Artık elimden geldiğince dayanmakla yetinecektim. Burada ikimiz birden kaybolacağımıza benim kaybolmam daha iyiydi.

Hızla ilerlemeye devam ettik, duyularım isyan ediyor, başımın dönmesi sürüyordu. İrademi ilerleyişimize yönlendirdim ve başka her şeyi aklımdan

çıkardım. Bitişe yaklaştığımızı hissettiğimde, deneyimin bir parçası olmadığını bildiğim bir kararma başladı. Panik duygusuyla mücadele ettim.

Faydası yoktu. Kayıp gittiğimi hissettim. Bu kadar yakınken!

Neredeyse biteceğinden emindim. O kadar kolay olacaktı ki...

Her şey yüzerek uzaklaştı. Son hissettiğim, Random'ın benim için duyduğu endişeydi.

Ayaklarımın arasında portakal rengi ve kırmızı bir parıltı vardı. Semavi bir cehennemin içinde kısık mı kalmıştım? Zihnim yavaş yavaş berraklaşırken bakmaya devam ettim. Işık karanlıkla çevrelenmişti ve...

Sesler vardı, tanıdık...

Her şey berraklaştı. Sırt üstü yatıyordum, ayaklarım kamp ateşine dönüktü.

"Her şey yolunda, Corwin. Her şey yolunda."

Konuşan Fiona'ydı. Başımı çevirdim. Başımın yakınında, yerde oturuyordu.

"Random...?" dedim.

"O da iyi. Baba."

Merlin sağımda oturuyordu.

"Ne oldu?"

"Random seni geri getirdi," dedi Fiona.

"Uyum kazanmayı başardı mı?*

"O öyle olduğunu düşünüyor."

Doğrulup oturmaya çalıştım. Fiona beni geri itmeye çalıştı, ama ben yine de oturdum.

"O nerede?"

Gözleri ile işaret etti.

Baktım ve Random'ı gördüm. Yaklaşık otuz metre ötede, bir kaya çıkıntısının üzerinde, sırtı bize dönük, ayakta duruyor, fırtınaya bakıyordu. Fırtına artık çok yakındı, rüzgar giysilerini dalgalandırıyordu. Önünde şimşekler zikzaklar çiziyordu. Gök gürültüsü neredeyse durmaksızın kükrüyordu.

"Ne kadardır orada?" diye sordum.

"Yalnızca birkaç dakikadır," diye yanıt verdi Fiona.

"Yani, dönüşümüzden bu yana o kadar mı geçti?"

"Hayır," dedi. "Sen uzun zamandır baygınsın. Random önce diğerleri ile konuştu, sonra birliklerin çekilmesini emretti. Benedict hepsini kara yola

götürdü. Oradan gidiyorlar."

Başımı çevirdim.

Kara yolun üzerinde hareket vardı, kaleye doğru ilerleyen karanlık bir sıra. Aramızda ince iplikler uçuşuyordu; uzak uçta, karanlık kütlenin yakınlarında birkaç kıvılcım vardı. Tepemizde, gökyüzü kendini tamamen tersyüz etmişti ve bir kez daha karanlık yarının altındaydık. Yine, uzun, çok uzun zaman önce burada bulunduğum, yaratımın gerçek merkezinin Amber'in değil burası olduğunu gördüğüm duygusuna kapıldım.

Hayalet anıya uzandım. Yok oldu.

Çevremdeki şimşeklerle süslü karanlığı araştırdım.

"Hepsi, gitti mi?" dedim Fiona'ya. "Sen, ben, Merlin, Random kalan yalnızca bizler miyiz?"

"Evet," dedi Fiona. "Artık arkalarından gitmek istiyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Ben Random ile burada kalıyorum."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum."

Onunla beraber ayağa kalktım. Merlin de öyle. Fiona ellerini çırptı ve beyaz bir at ona doğru geldi.

"Artık bakımıma ihtiyacın yok," dedi. "Bu yüzden gidip Kaos Sarayları'nda diğerlerine katılacağım. O kayaların yanında sizin için atlar bağlı." İşaret etti. "Geliyor musun, Merlin?"

"Babam ve kral ile kalacağım."

"Öyle olsun. Seni yakında göreceğimi umuyorum."

"Teşekkürler, Fi," dedim.

Ata binmesine yardım ettim ve uzaklaşmasını izledim.

Sonra yine gidip ateşin başına oturdum. Fırtınaya dönmüş, kıpırdamadan oturan Random'ı izledim.

"Epeyce azık ve şarap var," dedi Merlin. "Sana biraz getireyim mi?"

"İyi fikir."

Fırtına o kadar yakındı ki, birkaç dakika içinde yürüyüp içine girebilirdim. Henüz Random'ın çabalarının bir etkisi olup olmadığını anlayamıyordum. Derin derin iç çektim ve düşüncelerimin sürüklenmesine izin verdim.

Bitmişti. Öyle ya da böyle, Greenwood'dan bu yana verdiğim mücadele bitmişti. Artık intikam almam gerekmiyordu. Hayır. Sağlam bir Desenimiz vardı, belki de iki tane. Tüm sorunlarımızın kaynağı, Brand ölmüştü.

Lanetimden kalanlar Gölgeler'i süpüren muazzam sarsıntılarla silinecekti. Ve lanetimi telafi etmek için elimden geleni yapmıştım. Babamda bir dost bulmuş, ölümünden hemen önce onunla uzlaşmıştım. Tekboynuz'un takdisi ile yeni bir kralımız olmuştu ve hepimiz ona sadakatimizi sunmuştuk. Bu bana içten geliyordu. Tüm ailemle barışmıştım. Görevimi yaptığımı hissediyordum. Artık beni güden hiçbir şey yoktu. Amaçlarım tükenmişti ve huzura olabildiğince yakın hissediyordum. Her şeyi arkamda bırakmıştım ve şimdi ölsem bile sorun olmayacağını hissediyordum. Buna başka zaman olsa yapacağım kadar yüksek sesle itiraz etmezdim.

"Buradan çok uzaklardasın, baba."

Başımla evetledim; sonra gülümsedim. Biraz yiyecek kabul ettim ve yemeye başladım. Bir yandan, fırtınayı izledim. Emin olmak için henüz çok erkendi, ama artık ilerlemiyor gibiydi.

Uyuyamayacak kadar bitkindim. Ya da öyle bir şey. Ağrılarım dinmiş, üzerime harika bir uyuşukluk gelmişti. Kendimi sanki sıcak pamuklara sarınmışım gibi hissediyordum. Olaylar ve anılar içimdeki zihinsel saatin dönmeye devam etmesini sağlıyordu. Pek çok açıdan harika bir duyguydu.

Yemeğimi bitirdim ve ateşi besledim. Şarap yudumladım ve bir havai fişek gösterisinin önündeki buzlu cam gibi görünen fırtınayı izledim. Yaşam güzel geliyordu. Random bunu engellemeyi başarırsa, yarın Kaos Sarayları'na gidecektim. Orada beni ne beklediğini bilmiyordum. Belki dev bir tuzak. Belki bir pusu. Bir hile. Düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Bir şekilde, o anda, önemi yoktu.

"Bana kendinden bahsediyordun, baba."

"Öyle mi? Ne dediğimi hatırlamıyorum."

"Seni daha iyi tanımak istiyorum. Bana daha fazlasını anlat."

Dudaklarımla bir pop sesi çıkardım, sonra omuzlarımı silktim.

"Sonra da bunu." Eliyle bir işaret yaptı. "Tüm bu anlaşmazlığı. Nasıl başladı? Senin payın neydi? Fiona bana yıllarca geçmişini hatırlamadan Gölge'de yaşadığını söyledi. Hafızanı nasıl kazandın, diğerlerini nasıl buldun ve Amber'e döndün?"

Güldüm. Bir kez daha Random'a ve fırtınaya baktım. Şarap içtim ve rüzgara karşı pelerinime sarındım.

"Neden olmasın?" dedim sonra. "Uzun hikayelere dayanabiliyorsan, yani... Sanırım başlanacak en iyi yer sürüldüğüm gölge Dünya'daki Özel Greenwood Hastanesi. Evet..."

Bölüm 14

Ben konuşurken gökyüzü döndü, döndü. Fırtınanın önünde duran Random başarılı oldu. Fırtına önümüzde aralandı, bir devin baltası ile yarılmış gibi açıldı. O yandan bu yana yuvarlandı, sonunda kuzeye ve güneye sürüklendi, soldu, küçüldü, yok oldu. Maskelediği manzara dayandı ve onunla beraber kara yol da gitti. Ama Merlin bana bunun sorun olmadığını, boşluğu aşma zamanı geldiğinde tülden bir yol çağırabileceğini söylüyor.

Random gitti. Üzerindeki baskı muazzamdı. Uykusunda bile eskiden göründüğü, gibi görünmüyor artık -yani eziyet etmeye bayıldığımız küstah küçük kardeşimiz gibi- yüzünde, daha önce hiç fark etmediğim çizgiler vardı, hiç önem vermediğim derinlik işaretleri. Bakış açım son olaylarla renklenmiş olabilir, ama bir şekilde daha asil daha güçlü görünüyordu.

Üstlendiği yeni rol bir tür simya ml yarattı? Tekboynuz tarafından atanmış, fırtınayla vaftiz edilmiş, uykusunda bile krallara layık bir tavır edinmiş gibi görünüyordu.

Uyudum –Merlin'de uyuyor şimdi- ve o uyanmadan önceki bu kısa süre için Kaos’un kıyısındaki bu kayalık üzerindeki tek bilinç noktası olmak, dönen bir dünyaya, temizlenmiş bir dünyaya, yaşananlara dayanan bir dünyaya bakmak beni memnun etti...

Babamın cenazesini, Saraylar’ın ötesindeki isimsiz bir yere sürüklenişini kaçırmış olabiliriz, ama hareket edecek gücüm yoktu. Ama yine de, cenaze alayını gördüm ve yaşamının büyük bölümünü içimde taşıyorum. Vedamı ettim. Anlayacaktır.

Ve elveda, Eric. Bunca zamandan sonra, bu şekilde söylüyorum. Sen de bu kadar yaşamış olsaydın, aramızdaki sürtüşme bitmiş olacaktı. Anlaşmazlık sebebimiz ortadan kalktığı için, belki bir gün dost bile olabilirdik. Tüm diğerlerinin arasında, aile içindeki herhangi bir ikiliden daha çok birbirimize benziyorduk. Belki, bazı açılardan Deirdre ile ben hariç... Ama o konuda gözyaşlarım döküleli çok oldu. Ama yine de, tekrar elveda, sevgili kız kardeşim, kalbimde hep yaşayacaksın.

Ve sen, Brand... Hatırana kızgınlıkla bakıyorum, deli kardeşim. Neredeyse bizi yok edecektin. Neredeyse Amber’i tünediği yerden

Kolvir’in göğsüne yuvarlayacaktın. Tüm Gölgeleri paramparça edecektin. Neredeyse Desen’i bozacak, evreni kendi imgene göre yeniden şekillendirecektin. Deli ve kötüsün ve arzularını gerçekleştirmeye o kadar yaklaştın ki, şimdi bile titriyorum. Öldüğüne sevindim, okun ve boşluğun seni ele geçirmiş olmasına, insanların yaşadığı yerleri varlığınla kirletmediğine, Amberin tatlı havasında yürümediğine memnunum. Keşke hiç doğmasaydın ya da daha önce ölseydin.

Yeter! Bu şekilde düşünmek beni küçültüyor. Ölü kal ve artık düşüncelerimi rahatsız etme.

Sizi bir el kart gibi dağıtıyorum, kız ve erkek kardeşlerim.

Sizi bu şekilde genellemek acı verici ve şımarıkça, ama siz-ben-biz değiştik gibi görünüyor ve bir kez daha trafiğe çıkmadan önce, son bir kez bakmak istiyorum.

Caine, seni hiç sevmedim ve sana hâlâ güvenmiyorum. Bana hakaret ettin, ihanet ettin, hatta beni hançerledin. Bunu unut. Şu anda sadakatine kusur bulamasam da, yöntemlerinden hoşlanmıyorum. Susalım o zaman. Bu yeni devir aramızda temiz bir defter olsun.

Llewella, son yaşananların kullanmanı gerektirmediği karakter özellikleri taşıyorsun. Bunun için minnettarım. Bazen bir anlaşmazlıktan sınanmadan çıkmak hoştur.

Bleys, benim için hâlâ ışığa sarınmış bir şekilsin. Cesur, canlı ve atılgan. İlki için saygı duyuyor, ikincisi için gülümsüyorum. Ve sonuncusu son zamanlarda hafiflemiş gibi görünüyor. Güzel. Gelecekte komplolardan uzak dur. Sana pek yakışmıyor.

Fiona, en çok sen değişmişsin. Senin için yeni bir duygu geliştirmeliyim, prenses, çünkü ilk kez dost olduk. Sevgim senin olsun, büyücü. Sana borçluyum.

Gerard, âtıl, sadık kardeşim, belki o kadar da değişmedik. Sen kaya gibi sağlam durdun ve inancını korudun. Bu kadar kolay öfkelenmemeni umarım. Umarım bir daha seninle güreşmek zorunda kalmam. Denizindeki gemilerine dön ve temiz, tuzlu havayı solu.

Julian, Julian, Julian... Seni hiç tanıyamamış mıyım? Hayır. Arden’in yeşil büyüsü benim uzun yokluğum sırasında o eski kibri yumuşatmış, geriye daha adil bir gurur ve adalet demekten memnun olacağım bir şey bırakmış olmalı -merhametten farklı bir şey kuşkusu- ama hor görmeyeceğim nitelikler cephanende bir yenilik.

Ve Benedict, tanrılar bilir ki, zaman entropiye yaklaştıkça daha da bilgeleşiyorsun, ama yine de insanlara dair bilginde hâlâ benzersiz örnekleri görmezden geliyorsun. Bu savaş bittiğine göre, belki gülümsediğini görürüm. Dinlen, savaşçı...

Flora... Merhametin evde başladığını söylerler. Uzun zaman önce olduğundan daha kötü görünmüyorsun. Sana ve diğerlerine şimdi olduğu gibi bakmak, bilançoları toparlamak duygusal bir rüyadan başka bir şey değil. Artık hiçbirimiz düşman değiliz ve bu yeterli olmalı.

Peki ya siyahlara ve gümüş rengine bürünmüş, üzerinde gümüş bir gül taşıyan adam? Güvenmeyi öğrendiğini, gözlerini berrak bir derede yıkadığını, bir iki idealin tozunu aldığını düşünmek hoşuna gidiyor. Boş ver. Hâlâ yalnızca önemsiz hayatta kalma işinde becerikli, ince ironi tonlarına karşı zindanların bildiği kadar kör, geveze bir işgüzar olabilir. Boş ver, bırak gitsin, öyle kalsın. Ondan hiç memnun kalmadım zaten.

Dara, voulez-vous venir avec moi? Hayır mı? O zaman sana da elveda, Kaos Prensesi. Eğlenceli olabilirdi.

Gökyüzü bir kez daha dönüyor ve boyalı ışığının ne tür başarıları aydınlatacağını kim bilebilir? Fal açıldı ve oynandı. Artık dokuzumuzun olduğu yerde artık yedi kişi ve bir kral var.

Ama Merlin ve Martin de bizimle, süregelen oyunda yeni oyuncular.

Küllere bakar, yürüdüğüm yolu düşünürken gücüm geri dönüyor. Önümde uzanan yol fena halde ilgimi çekiyor. Gözlerim, anılarım, ailem yine benimle. Ve Corwin hep Corwin olacak, mahşerde bile.

Merlin kıpırdanıyor ve bu iyi. Yola çıkma zamanı. Yapılacak şeyler var.

Random'ın fırtınayı alt ettikten sonraki ilk eylemi bana katılmak, Mücevher'den güç çekmek ve Koz Kartı aracılığı ile Gerard'a ulaşmak oldu. Kartlar yine soğuk ve gölgeler yine kendileri gibi. Amber ayakta. Oradan ayrılmamızın üzerinden yıllar geçti ve biz geri dönmeden önce daha da fazlası geçebilir. Diğerleri çoktan, görevlerini devralmak üzere giden Random gibi, Koz Kartları ile eve döndüler. Ama benim şimdi Kaos Sarayları'nı ziyaret etmem gerekiyor, çünkü edeceğimi söyledim, çünkü orada bana ihtiyaç duyulabilir.

Eşyalarımızı topluyoruz, Merlin'le ben ve kısa süre sonra sis yollardan birini çağıracak.

Orada her şey tamamlandıktan sonra, Merlin Desen'i yürüyüp dünyaları üzerinde hak iddia ettikten sonra, çıkmam gereken bir yolculuk var. Atımı

ihtiyar Ygg’in dalını diktiğim yere sürmeli, büyüyüp olduğu ağacı görmeliyim. Champs-Elysees’nin güvercinlerinin sesi eşliğinde çizdiğim Desen’in ne durumda olduğunu görmeliyim. Eğer yol beni, olacağına inandığım gibi yeni bir evrene götürürse, oraya gitmeli, yaptıklarımı görmeliyim.

Yol önümüzde süzülüyor, uzaktaki Saraylar’a doğru yükseliyor. Zamanı geldi. Ata biniyor, sürüyoruz.

Karanlığın üzerinde, tül gibi görünen kara bir yolun üzerinde gidiyoruz. Düşman kalesine, fethedilmiş ulusa, tuzağa, atalarımızın evine... Göreceğiz. Siperlerde ve balkonda hafif kıvılcımlanmalar var. Cenazeye bile yetişebiliriz. Sırtımı dikleştiriyor, kılıcımı kınında gevşetiyorum. Fazla zaman geçmeden varmış olacağız.

Her zamanki gibi, elveda ve merhaba.

BEŞİNCİ CİLT

SON

Yayınevi

İthaki Yayınları 181
Fantastik Kurgu 43
Amber Yıllıkları 5. Cilt
5-Kaos Sarayları
Roger Zelazny
ISBN 975-8725-24-6
Özgün Adı: Voe Chronicles of Amber 5- The Courts of Chaos
İngilizceden çeviren: Niran Elçi
Redaksiyon: Gamze Sarı
1. Baskı İstanbul, 2003

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit
İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul
Tel: 0216 330 93 08 Faks: 0216 349 14 35
penguenithaki@superonline.com www.ithakiyayinlari.com

Yazar Hakkında

ROGER ZELAZNY

1937 yılında doğdu. İlk öyküsü olan Passion Play 1962 yılında Anıazing Stories'de yayımlandı. Zelazny hızla ünlenerek 1965 yılında He W1JO Shapes ve The Doors of His Face, The Lamps of His Mouth ile Nebula ödülleri kazandı. Bunu 1966'da This Immortal isimli romanıyla Hıgo ödülü izledi. Işık Tanrısı (Lord of Light) da 1968 yılında Hugo ödülüne layık görüldü.

1976 yılında Home is tbe Hangnıan adlı eseriyle hem Hıgo hem Nebula, 1986'da Twentyty-Foıır Views of Moıınt Fuji, 1982'de Unicom Variation ve 1987'de Pennafrost ile Hugo ödülleri kazandı. 1995 yılında öldü.